

MIKAMI EN

Hải Hà dịch

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA

5 Shioriko và cuộc hội ngộ trong câu đố

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

MIKAMI EN

Hải Hà dịch

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA

5 Shioriko và cuộc hội ngộ trong câu đố

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA TẬP 05
SHIORIKO VÀ CUỘC HỘI NGỘ TRONG NHỮNG CÂU ĐỒ

Tác giả: **Mikami En**

Người dịch: Hải Hà

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Văn Học 2017

o0o

Ebook: Hà Du

Tập 5: Shioriko và cuộc hội ngộ trong câu đố

Sách cũ là phần nổi dài tâm hồn chủ sách, cuốn vào lòng những chuyện xưa bí mật, những chuyện nay giấu kín, rồi đến thời điểm thích hợp sẽ nhẹ nhàng nhả ra từng chút, từng chút một...

“Nếu muốn gặp mẹ, hãy giải câu đố!”

Thử thách thành linh ập xuống trước mặt cô chủ tiệm, dưới hình hài một lời nhắn khiêu chiến của bà mẹ không phải dạng vừa. Gặp phải đối thủ có phần trên cơ, liệu cô chủ tiệm có tìm ra lời giải?

Những cuốn sách nhuộm màu thời gian chất chồng nơi tiệm sách cũ Biblia thu mình trong ngõ nhỏ khiêm nhường chờ khách đến, hóa ra không chỉ cất giấu nhiều cảm xúc phức tạp ở đáy sâu tâm khảm, mà còn là manh mối hé lộ đủ mọi quan hệ rắc rối giữa những người tưởng chừng xa lạ...

Cô chủ tiệm xinh đẹp nhút nhát đang dần dần tìm được cách gắn kết với xã hội thông qua những cuốn sách, nhưng đã đủ cởi mở để đáp lại thỏa đáng lời thổ lộ của thanh niên trông tiệm, hay đủ chín chắn để đối diện với cuộc sát hạch của người mẹ cách mặt lâu ngày?

Khi những câu trả lời được phơi bày, cũng là lúc chuyện xưa sống dậy...

Mở đầu

Mở đầu: *Nơi yêu thương tìm về**

của Richard Brautigan

(Shincho Bunko phát hành)

Công việc bẽ bộn nên dù là ngày nghỉ định kì, tôi vẫn phải đi làm.

Tôi ngồi xổm ở lối đi giữa các giá sách, dùng dây buộc sổ sách cũ lấy từ trên giá xuống. Xong xuôi, tôi mang đóng sách đó sang kho bên nhà chính, rồi xếp những cuốn sách cũ thu mua hôm kia vào chỗ trống trên giá sách.

Nơi này là tiệm sách cũ Biblia, tọa lạc gần ga Kita- Kamakura, một cửa tiệm bán sách cũ đúng như cái tên của nó. Buổi sáng ngày thường, sau giờ cao điểm, hầu như không còn bóng người qua lại trên đường. Ngoài tiếng tàu chạy trên tuyến Yokosuka, âm thanh nghe được chỉ là những tiếng động ròi rạc của tiệm chúng tôi.

Tạm dừng công việc buộc sách cũ, tôi đứng dậy và quay nhìn vào trong. Cô gái với mái tóc dài ngồi sau quầy tính tiền đang viết giá lên chồng sách cũ.

Cô kiểm tra tình trạng sách và trang xi nhê, định giá mà không hề đắn đo. Cô khoảng hai mươi lăm tuổi, không chênh lệch tôi là bao, nhưng cứ như đã làm công việc này hàng chục năm rồi.

Hôm nay cô buộc tóc sau gáy, phần tóc buộc gọn rũ từ vai phải ra phía trước trên nền sơ mi trắng. Đuôi tóc bóng mượt chạm vào phần ngực nhô cao. Sau tròng kính là đôi mắt lấp lánh với đồng tử đen láy.

Cô không đeo khuyên tai. Có lẽ do thấy tai trái trống trống nên thỉnh thoảng, lúc lấy cuốn sách tiếp theo, cô lại vô thức đưa ngón trỏ lên sờ vào tai.

Cô là một cô gái quyến rũ. Không chỉ mình tôi nghĩ vậy. Tôi đã nhiều lần chứng kiến các vị khách nam sưng sờ khi nhận hàng hay tiền thừa. Hễ cô đứng ở quầy tính tiền, không ít người sẽ bắt đầu cà kê dè ngõng.

Đương nhiên, làm gì có chuyện cô không nhận ra phản ứng của họ. Những lúc như vậy, cô thường chỉ lảng tránh ánh nhìn rồi tảng lờ với khuôn mặt tươi cười khó hiểu.

Mới tháng trước, cô cũng có vẻ mặt ấy khi tôi tỏ tình. Tôi toát hết mồ hôi hột và chỉ còn cách giải thích cặn kẽ, rằng mình đã bị thu hút ngay lần đầu gặp gỡ ở cửa tiệm này, và tình cảm đó giờ đã lớn lao đến mức không gì thay thế được.

Lần đầu ấy, cô bặt thả hồn vào một cuốn sách. Tôi không phủ nhận mình bị quyến rũ bởi nhan sắc kiều diễm, nhưng trái tim tôi còn rung động hơn khi nhìn cô vui Vẻ đưa tay lật từng trang giấy cũ. Tôi nghĩ chính bản thân tôi cũng không nhận ra rằng bấy giờ cô đang huýt sáo. Tiếng huýt sáo khàn khàn, lại không theo giai điệu gì nên đến tận bây giờ tôi vẫn không rõ đó là bài hát nào.

Như lúc này đây, cô cũng vừa viết nhãn giá vừa huýt sáo. Ghi xong giá cho cuốn cuối cùng, cô ngẩng đầu lên.

“Tôi xong rồi.”

Cô cười nói, cứ như cảm nhận được ánh nhìn của tôi này giờ. Tôi ra chiều bình tĩnh lại gần quầy tính tiền rồi giả vờ kiểm tra gáy sách.

“Trong tiết tiết trời óng ánh...”

Bất chợt, bên tai tôi vang lên tiếng thầm thì khe khẽ.

“Sao cơ?” Tôi hỏi lại.

“Tiếng ai tụng ca cánh buồm căng...”

Trong mắt cô không phải là tôi, mà là một nơi xa xăm, xa hơn cửa kính đang ngập tràn nắng ấm, xa hơn cả tấm biển sắt của tiệm đặt ngoài đường. Trên dãy núi bên kia nhà ga, lá anh đào đã lẫn vào sắc xanh của các cây cối khác.

“Chỉ trong khoảnh khắc, thời gian của tôi lại trôi bằng băng...”

Đó là một khổ trong “Thơ tháng Năm”, bài thơ yêu thích của cô. Mới hôm trước, tôi đã nhìn thấy ấn bản đầu tiên của cuốn sách có đăng bài thơ này. Nghĩ đến đây, tôi liếc mắt nhìn lịch trên tường.

Hôm nay vẫn là tháng Năm. 31 tháng Năm. Có lẽ vì thế cô mới buột miệng chẳng?

Tháng Năm với rất nhiều sự kiện. Nhưng, sự kiện quan trọng nhất của tôi vẫn chưa được giải quyết. Cánh cửa nối giữa nhà chính và tiệm sách đang đóng chặt. Lúc này không có một ai ngoài tôi và cô.

Tôi khẽ hắng giọng, thẳng lưng ưỡn ngực. Dù vẫn đang trong giờ làm việc, nhưng tôi nghĩ mình sẽ đề cập đến chuyện ấy ngay bây giờ và ngay tại đây. Dường như cô cũng nhận ra biểu hiện trịnh trọng hiếm hoi của tôi, trong đáy mắt cô, giờ tôi đã thấy bóng mình.

“Xin cô cho tôi hay...” Tôi lên tiếng, cao giọng hơn dự tính, “Chuyện tháng trước ấy, cô cho tôi đáp án được không...”

Đáp án cho lời tỏ tình của tôi. Cô đã hứa trong tháng Năm sẽ trả lời rõ ràng. Mà hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Tôi im lặng chờ đợi gần hai tháng là vì đoán biết cô có lý do sâu xa. Cô gái này sẽ không trì hoãn việc trả lời

một cách vô cớ. Nếu không đồng ý, cô đã khéo léo từ chối ngay từ đầu.

“Tôi xin lỗi, để anh phải chờ lâu như vậy.” Cô cúi thấp đầu. “Tôi đã định nói với anh hôm nay, sau khi xong việc ở tiệm.”

Ừ thì đợi hết giờ vậy... Không, tôi sẽ không dễ dãi nói xuôi theo như thế đâu. Dù sao tôi cũng đã mở lời, chưa kể lúc đóng cửa biết đâu người nhà lại về rồi. Tôi muốn nghe câu trả lời vào thời điểm chỉ có hai người, tại chính tiệm sách cũ nơi tôi gặp cô lần đầu tiên.

“Nghe anh nói anh yêu tôi, tôi vui lắm.” Không một chút dao động hay ngập ngừng, cô gái diễn giải mạch lạc. “Nhưng, tôi không biết nên trả lời anh thế nào... Vì từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ muốn thể hiện cảm xúc bản thân bằng từ ngữ của riêng mình. Tôi vốn thích được bao quanh bởi ngôn ngữ đã viết thành câu chữ của người khác.”

Ngón tay thanh mảnh của cô lướt trên bìa một cuốn bunko đã gần giá. Đó là cuốn *Nơi yêu thương tìm về* của Richard Brautigan do Shincho Bunko phát hành. Cô gái này là một người đặc biệt đam mê sách cũ. Không chỉ sưu tầm, cô còn đọc ngẫu nhiên tất cả sách vớ rơi vào tay và cảm thấy vui sướng với việc hấp thụ chúng thành kiến thức của mình. Kể cả khi ở cạnh tôi, cô hầu như cũng chỉ nói chuyện về sách.

“Nhưng, tôi muốn anh hiểu rõ hơn về tôi, biết tôi là người thế nào, đang suy nghĩ gì.”

Tôi cố gắng nắm bắt ý tứ của cô. Từ chối hay đồng ý, dường như khả năng nào cũng có thể. Tôi đứng lặng người, nín thở chờ đợi.

Rốt cuộc, cô ấy định trả lời mình ra sao đây?

“Tôi và anh...”

Chuyện thứ nhất

Chuyện thứ nhất: *Nguyệt san Hosho**

(Koryusha và Hoshosha phát hành)

1

Tôi bước xuống cầu thang, đắm đắm nhìn ra ngoài tòa nhà. Mưa càng lúc càng nặng hạt.

Làn hơi ẩm lạnh lẽo phủ một lớp mờ trên kính cửa, đã tháng Tư mà trời vẫn còn se sắt. Tôi thử ngó ra ngoài mái hiên. Bầu trời phía xa sáng trong, có lẽ một lúc nữa mưa sẽ tạnh.

Tôi là Gora Daisuke, hiện đang ở hội quán sách cũ Totsuka.

Ngày hôm qua nơi tôi làm, tiệm sách cũ Biblia dưới Kita-Kamakura, có thu mua một số sách cũ về cờ vây và cờ tướng. Hiềm nỗi chỗ chúng tôi không chuyên thể loại này nên quyết định bán lại cho tiệm sách cũ khác. Vì thế hôm nay tôi chở sách đến bày bán ở chợ trao đổi sách cũ do hiệp hội tổ chức.

“Câu vội về làm gì? Thời tiết thế này thì cũng chẳng có ma nào đến đâu.”

Một giọng nói vang lên từ chỗ hút thuốc dưới mái hiên. Người đàn ông dong dỏng đeo kính gọng kim loại, tay kẹp điếu thuốc lá đang đứng trước thùng gạt tàn. Không biết có phải do sở thích hay không, lúc nào anh cũng

mặc quần áo màu đen, riêng tạp dề thì đỏ rực. Người này mới gần ba mươi nhưng trông già dặn hơn tuổi với cái cằm lún phún râu.

Anh là Takino Renjo, con trai tiệm sách Takino ở Konandai. Gần đây, anh bắt đầu thay cha mình trông coi tiệm. Giống như tôi, anh cũng mang sách cũ đến bán, chắc công việc vừa hoàn tất.

Người này bình thường xong việc là sẽ nhanh chóng về luôn, hiếm khi thấy anh thông thả.

“Một mình Shinokawa không vấn đề gì đâu.”

Ngay khoảnh khắc nghe đến cái tên Shinokawa, trong đầu tôi vụt hiện lên hình ảnh người con gái tóc dài ngồi sau quầy tính tiền. Có lẽ lúc này cô đang lật giở sách cũ bán trong tiệm, ngẫu nhiên đọc như thể muốn ghi nhớ toàn bộ. Dù sao cô cũng là một “mọt sách” chính hiệu. Miễn là không có khách thì chẳng ai ngăn được cô cả.

Người con gái đó là Shinokawa Shioriko, cô chủ của tôi. Nhưng với tôi mà nói, cô không chỉ như vậy. Còn cô nghĩ sao về tôi, tôi cũng chẳng rõ.

“Em có việc khác ở tiệm, mấy đơn hàng trực tuyến ấy mà.”

“À, chỗ cậu vừa mua vào bộ Ranpo hay gì đó tuyệt vời lắm phải không? Các cậu bán trên mạng à?”

“Vâng, nhưng cũng không phải toàn bộ.”

Đầu tháng này, chúng tôi mua được một bộ sưu tập quý hiếm, bao gồm các tác phẩm của Edogawa Ranpo và phụ bản liên quan. Những cuốn đáng chú ý được rao bán trên mạng, vì thế tôi phải cập nhật từng thay đổi vào danh mục hàng hóa ở trang chủ của tiệm. Có khách đặt mua ngay lập tức, nên tôi bận tới mắt tới mũi, vừa liên tục cập nhật vừa chuẩn bị giao hàng.

“Quả nhiên nhỉ! Tại động đất mà chủ nhân bộ sách phải bán chúng đi

hả?”

“Em không biết nữa... có lẽ đó cũng là một nguyên nhân.”

Sau trận động đất xảy ra ở miền Đông Nhật Bản gần hai tháng trước, tôi nghe nói việc thu mua sách cũ của các cửa tiệm bỗng dưng sôi động hẳn lên. Gặp động đất, không ít người nhận ra bộ sưu tập sách với số lượng lớn chính là mối nguy hiểm. Có điều, sự việc lần này lại hơi khác một chút.

Shioriko đã giải mã mật thư mà người chủ quá cố của bộ sưu tập Ranpo để lại, mở được két sắt có chứa bản thảo viết tay quý giá. Nhờ đó, chúng tôi được quyền mua bộ sưu tập với giá hời, coi như tiền công cho việc mở két.

Shioriko không đơn thuần là chủ nhân một tiệm sách cũ. Cô đã vận dụng kiến thức khổng lồ thu được từ việc đọc một lượng sách lớn đến khó tin vào thao tác giải mã những bí ẩn liên quan đến sách cũ. Còn tôi giữ vai trò phụ tá cho cô. Khác với Shioriko, tôi không đọc sách, nói đúng hơn là không thể đọc. Tôi mang “cơ địa” như vậy từ khi còn nhỏ, nhưng không có nghĩa là tôi không thích đọc sách. Ngược lại là đằng khác.

Shioriko sẵn sàng đàm đạo say sưa về sách bất cứ lúc nào, tôi thì thích nghe những câu chuyện ấy, lợi ích của hai chúng tôi thành ra thống nhất một cách hoàn hảo, mặc dù người ngoài nhìn vào có thể cho rằng tôi thật ngu ngốc khi lãng phí thời gian kiểu ấy để tiếp cận cô.

“Chắc Shinokawa mừng lắm nhỉ, con bé cũng thích Ranpo mà!”

Mắt Takino ánh lên nét cười. Tôi cũng làm biểu cảm như cười đáp lại.

Đúng là tiệm chúng tôi đã mua được bộ sưu tập, nhưng tâm trạng của Shioriko lại rất phức tạp. Cô đã bỏ lỡ cơ hội được tận mắt nhìn thấy bản thảo viết tay của Ranpo trong két sắt, bản thảo đầu tiên quý hiếm của truyện “Kẻ chu du cùng bức tranh vẽ”. Giờ này chắc nó đang cùng chủ nhân chu du ở nơi nào rồi.

Chưa hết, Shinokawa Chieko mẹ của Shioriko cũng theo đuổi bản thảo này. Bà nhanh trí sáng suốt hơn con gái mình nhiều. Là người hiểu biết sâu rộng về sách cũ, sự tồn tại của bà chẳng khác nào khác tinh của Shioriko. Mười năm trước bà bỏ nhà ra đi, hoàn toàn bất vô âm tín mãi cho đến gần đây.

Trước lời rủ rê đuổi theo bản thảo viết tay của người mẹ, Shioriko đã thẳng thừng từ chối, rằng cô còn phải “hẹn hò với anh Daisuke”.

Quả thật tôi và Shioriko đã có hẹn, cô cũng thú nhận buổi đi chơi rất vui... Nhưng cô thực sự coi trọng cái hẹn hay chỉ dùng nó làm có từ chối mẹ mình, đến giờ tôi vẫn không xác định được. Hôm ấy, trên đường về, tôi đã tỏ....

“Nói mới nhớ, cậu tỏ tình với Shinokawa thật hả, hôm hẹn hò ấy?”

“U... hử?” Bị hỏi bất ngờ, cổ họng tôi phát ra một âm thanh khó hiểu. “Sa... sao anh biết?”

Shioriko nói? Bọn họ là bạn từ thuở nhỏ, nhưng tôi không nghĩ cô lại tâm sự với anh này những chuyện riêng tư đến thế.

“Anh nghe Ryu kể. Cũng không phải Shinokawa tâm sự với nó, mà con bé Ryu phải gắng hỏi mãi mới được đấy.”

Nghe vậy tôi đã hiểu. Ryu là em gái Takino, cũng là bạn thân của Shioriko. vào hôm hẹn hò với tôi, Shioriko đã mặc trang phục do Ryu chọn hộ. Xem chừng Ryu đã hết lòng hết sức giúp đỡ cô bạn thân không quen ăn diện của mình. Cố gắng đến như thế rồi, cũng không có gì lạ nếu cô hỏi han cặn kẽ xem kết quả cuộc hẹn ra sao.

“Hôm trước, anh cũng tình cờ gặp con bé Ayaka ở trước ga Ofuna.”

Takino nói tiếp. Shinokawa Ayaka là em gái của Shioriko.

“Con bé kể hai đứa lạnh nhạt kinh khủng, nó có hỏi nguyên nhân nhưng không ai trả lời cả. Con bé lo lắng, nó bảo cái mặt cậu trông nặng nề hơn bình thường.”

Tôi vô thức sờ tay lên cằm. Cái đoạn “hơn bình thường” đúng là thừa, nhưng tôi không nghĩ cảm xúc của mình lại lộ liễu đến vậy.

Chợt tôi để ý tới tay phải của Takino. Điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay đã cháy hết. Nghĩ mới nhớ, nó vẫn thế kể từ khi tôi ra đây. Có lẽ anh ấy quan tâm lo lắng cho chúng tôi nên cố tình nấn ná để hỏi chuyện.

“Rồi sao? Cậu bị từ chối à?” Giọng Takino rất dịu dàng, nhưng ngôn từ sử dụng lại không chứa đựng chút khoan dung nào.

“Không hẳn, cô ấy bảo em chờ.”

“Hả? Con bé vẫn chưa trả lời? Sắp hết tháng Tư rồi còn gì.”

Takino nói với vẻ ngạc nhiên. Dù sao cũng đã nửa tháng trôi qua kể từ hôm tỏ tình.

“Vâng. Nhưng xem chừng cô ấy vẫn cần thêm thời gian.”

“Nghĩa là sao. Chuyện là thế nào?”

Tôi bắt đầu thành thật kể lại đầu đuôi. Nói thực lòng, tôi cũng muốn xin ý kiến ai đó.

Từ khi tôi ngỏ lời, Shioriko càng hay ngần ngại. Dù tôi đã trấn an rằng chưa cần trả lời ngay, cứ từ từ suy nghĩ, nhưng tốc độ nghĩ của cô quá mức rề rà, khiến tôi không khỏi bồn chồn.

Cuối cùng không chịu được tình trạng thấp thỏm triền miên như vậy, ba ngày trước tôi đã quyết định hỏi xem mình cần chờ đến bao giờ. Giải quyết xong công việc, tôi toan mở lời thì cô bắt chuyện trước.

“Chuyện... chuyện hôm trước, cái... cái chuyện... ở Yokohama, anh

Daisuke, có nói, với tôi...”

Cô ngập ngừng từng chữ. Vì căng thẳng hơn bình thường hay sao mà gò má trắng trẻo của cô tái mét. Rốt cuộc ngày này cũng đến, tôi thầm nghĩ, điều chỉnh lại tư thế khi đối diện với cô.

“Tôi xin lỗi đã để anh chờ lâu... Chắc anh thấy khó chịu...”

“Không đâu, không có chuyện như vậy.”

Tôi biết, Shioriko đã nghiêm túc cân nhắc về lời bày tỏ của tôi. Chỉ hiềm đến giờ cô vẫn chưa nói ra cảm xúc của mình. Shioriko cúi đầu, hai tay xoa xoa vào nhau, cuối cùng cô ngẩng đầu lên như đã hạ quyết tâm. Khoảng cách giữa hai bên gần hơn tôi tưởng. Khi cô ngược nhìn bằng đôi mắt mở to, tôi ngừng thở.

“Anh Daisuke, tôi... à, có lẽ quá nghiêm túc.”

“Sao?”

“Hồi trước tôi có kể với anh rồi, vốn dĩ tôi... không định kết hôn. Nhưng gần đây, tôi đã suy nghĩ rất nhiều...”

Tôi khá bất ngờ dù cô mới chỉ đang suy nghĩ, chấp nhận suy nghĩ là khác hẳn xưa kia rồi.

“Nh... nhưng, cho dù tôi có thay đổi tư tưởng đi nữa, tôi cũng không nghĩ mình sẽ hẹn hò với nhiều người. Thế nên là... nếu quen ai đó, lần này tôi sẽ... tôi không nói là nhất định... nhưng mà... tôi sẽ nghiêm túc tính đến chuyện kết hôn cùng người đó...”

Vậy là cô sẽ hẹn hò trên tiền đề tiến tới hôn nhân. Cô không phải là kiểu người “cứ yêu đi đã”, mà là kiểu “yêu là cưới”.

“Tôi biết chứ.”

Đến tôi cũng ngạc nhiên khi bản thân mình có thể trả lời dễ dàng như

vậy. Không phải tôi ý thức sâu sắc quan điểm của cô, mà ngay từ đầu tôi đã định bụng như vậy. Sắc hồng trở lại trên gương mặt Shioriko, không, thậm chí còn hơn sắc hồng bình thường. Như vậy, tức là cô sẽ chấp nhận lời tỏ tình của tôi? Ngực tôi căng lên vì chờ đợi.

“VẬY... vậy Ạ? Nếu thế thì... à, thật ra, tôi vẫn còn chuyện chưa làm xong.”

Tôi nghiêng đầu. Diễn biến này hơi khác so với tưởng tượng của tôi.

“Bây giờ, tôi vẫn chưa thể nói với anh được... Nhưng với tôi, đó là chuyện rất quan trọng. Tôi xin lỗi vì để anh đợi lâu quá, nhưng anh có thể đợi thêm chút nữa được không?”

Cô cúi đầu thật thấp. Thắc mắc quá chừng! Tôi chỉ hiểu một chuyện, đó là cô có lý do riêng. Thôi thì, chờ được đến tận bây giờ, chờ thêm vài ngày nữa cũng có sao!

“ĐƯỢC. Tôi sẽ chờ.”

Sau cái gật đầu dứt khoát của tôi, Shioriko ngẩng lên. Có vẻ cô đã thực sự yên tâm, một nụ cười nhẹ thoáng nở trên môi, đôi mắt cô cũng ánh lên long lanh.

“CẢM ƠN ANH! Tôi nhất định sẽ trả lời anh trước khi tháng Năm kết thúc.”

“HƠ...”

Tháng Năm ư? Có phải cô vừa nói là tháng Năm? Để chắc chắn, tôi kiểm tra cuốn lịch, bây giờ vẫn chưa đến cuối tháng Tư. Cô bắt tôi chờ đợi trong trạng thái nhấp nhô này những một tháng nữa?

“Thế mà cậu cũng đồng ý?”

Tôi thở dài thườn thượt. Thật lòng tôi đâu có muốn, nhưng vì đã hứa là

sẽ đợi, nên cũng không thể nuốt lời.

“Rồi sao, có chuyện gì phải làm cho xong, cái con bé ấy?”

“Hình như là chuyện khó nói lắm... Chuyện gì được nhỉ?”

“Đừng có hỏi anh. Anh làm sao đọc được suy nghĩ của con bé!” Takino phẩy phẩy tay, nói tiếp. “Nhưng nó cần nhiều thời gian như vậy, có nghĩa là với Shinokawa, cậu là một người quan trọng. Con bé không dễ mở lòng với người khác đâu, cách nó đối xử với cậu là hiếm lắm đó.”

Tôi chợt nhớ lại nét mặt Shioriko khi cô đưa tận tay tôi bản in đầu tiên cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu. Hơn nửa năm trước, cô đã trao cho tôi quyển sách hiếm quý giá đến mức cô phải nói dối mọi người để bảo vệ nó. Đó là minh chứng lòng tin cô dành cho tôi và cũng là để làm lạnh. Đối với một sách như cô, đó hẳn là một quyết định hệ trọng. Vì thế tôi biết cô không hời hợt với tôi.

Nhưng dù vậy, tôi cũng không dám hi vọng nhiều. Cho dù cô coi tôi là người quan trọng đi chăng nữa, cũng không có nghĩa là cô có tình cảm với tôi. Rốt cuộc, Shioriko cũng chưa hề nói dứt khoát rằng cô có thích tôi hay không.

Shioriko là một cô gái rất thông minh, nhưng lại cực kì kém trong việc diễn đạt cảm xúc của bản thân. Kể cả cô đã bắt đầu chấp nhận việc kết hôn đi nữa, cũng không có nghĩa là cô sẽ chọn tôi. Dù sao, tôi cũng chỉ là một thanh niên vô công rồi nghề, chưa có công ăn việc làm chính thức. Làm hồ sơ đến phần nền tảng rèn luyện, không biết ghi gì hơn ngoài thành tích học tập làng nhàng, đẳng Judo và giấy phép lái xe.

“Hay để anh hỏi thử xem sao? Hỏi xem nó định làm gì.”

“Đừng, không cần đâu!”

Nếu phải hỏi, tôi muốn chính mình sẽ hỏi. Dù không có ưu điểm gì nổi bật, tôi cũng còn lòng tự trọng. Chắc là đoán được ý tôi, nên Takino chỉ đáp “ừ” cho xong chuyện.

“Nhưng cứ lập lờ thế này chẳng phải rất mệt hay sao? Hai đứa ở tiệm với nhau suốt còn gì?”

Tôi nhún vai gật đầu. Thật ra hiện giờ, đây cũng chính là nỗi băn khoăn lớn nhất của tôi. Cả tôi và cô đều vì ngại nhau, nên đến tán gẫu còn khó. Số lần trò chuyện tự nhiên giữa hai đứa ngày càng giảm sút.

“Hay, anh gợi ý chủ đề cho cậu nhé?”

“Chủ đề?”

“Ừ. Là chuyện khiến Shinokawa hứng thú, lại giúp hai đứa thay đổi không khí ấy.”

Nếu có chuyện như vậy thật thì tôi rất muốn biết. “Vâng, anh cho em biết với,” tôi cúi đầu đáp.

Takino rút điều thuốc vào thùng gạt tàn, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Dạo gần đây, ở hội có tin đồn về một vị khách... Cậu biết *Nguyệt san Hosho* không?”

2

Khi tôi về đến Kita-Kamakura thì trời đã tạnh mưa. Trên bãi đỗ xe còn ướt của nhà chính có đậu một chiếc xe van. Cửa nhà chính đang khóa, nên tôi vòng ra mặt tiền cửa tiệm đối diện với đường ray. Shioriko vẫn ngồi sau quầy tính tiền. Nhận ra người tiến vào là tôi, đôi mắt đen lách sau gọng kính của cô như mở to hơn.

Hôm nay cô mặc sơ mi sáng màu cùng chân váy bò, quần tạp dề đen. Trời đã ấm lên, vì thế cô cũng ít khi khoác thêm áo cardigan. Hiếm lắm mới thấy cô buộc gọn mái tóc dài bóng mượt ra sau, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng nổi bật.

“Tôi về rồi.”

“A, anh... về rồi à. Vất... vất vả cho anh quá.” Giọng cô vống cao một cách rõ rệt. Tôi tới gần, cô đột ngột chỉnh lại chồng sách, sắp xếp mấy chiếc bút nằm lộn xộn xung quanh. Càng cố cư xử tự nhiên, cô lại càng gượng gạo thấy rõ.

“Nếu... nếu mệt, anh cứ nghỉ một lúc đi.”

Cô nói vọng về phía tôi khi tôi đang buộc tạp dề lên người.

“Không sao đâu. Shioriko mới cần nghỉ ngơi chứ? Một mình cô trông hàng suốt cả ngày còn gì.”

Tôi thấy câu trả lời của mình tự nhiên và thoải mái hơn cô.

“Tôi không sao! Lúc này Aya có trông thay tôi một lúc. Cảm, cảm ơn anh... đã lo cho tôi.”

Cô cười gượng, chẳng hiểu sao lại giơ hai nắm tay lên như một chính trị gia đang thuyết giảng. Có lẽ nhận ra bản thân đang có cử chỉ lạ nên cô thành linh chùng vai xuống rồi đập hai tay lên quỳ.

“Xin lỗi anh... Hình như tôi hơi dị thường nhỉ... À không, không sao đâu. Tôi vốn dị thường mà. Xin lỗi anh!”

Rõ ràng cô rất khác bình thường, vì thế tôi cũng không biết đáp lại thế nào nữa.

Chúng tôi làm việc giữa bầu không khí khó chịu đó. Shioriko chuyển đến ngồi trước máy tính trong góc, bắt đầu cập nhật thông tin trên trang

chủ. Còn tôi thì tập hợp hàng bán qua mạng cần gửi, lại phải ngừng tay giữa chừng để nhận nhiều cú điện hỏi han hay thắc mắc.

Hễ có chuyện cần thì Shioriko vẫn chủ động mở lời, nhưng cô không hề nhìn thẳng vào tôi. Sau khi công việc trước mắt đã tạm thời xong xuôi, tôi mới quyết định thử dùng đến chủ đề mà Takino gợi ý.

“Nói mới nhớ, hôm nay ở hội quán, tôi có nghe anh Takino kể một chuyện.”

Shioriko không mấy may phản ứng. Do bức tường sách chất cao ở giữa, tôi không biết nét mặt cô thay đổi thế nào.

“Dạo này ở mấy tiệm sách, có một người khách lập dị lui tới... Người đó chỉ bán tạp chí cũ thôi nhưng lại khiến mọi người bán khoản nhiều lắm.”

Đến đây, Shioriko đã chịu lộ nửa khuôn mặt ra khỏi bức tường sách.

“Vì sao?”

Xem chừng bắt đầu hứng thú rồi. Phản ứng cũng không tệ.

“Cô có biết *Nguyệt san Hosho* kh...”

Mấy bánh xe cũ kĩ kêu ken két, Shioriko chạy hắt ghế xoay ra.

“Tôi có đầy đủ bộ tạp chí đó!”

Mắt cô bừng sáng, qua lớp tạp dề, tôi vẫn nhận ra ngực cô đang hơi ưỡn lên. Xem vẻ không chỉ là “đầy đủ” thôi đâu.

“Tạp chí về nội dung gì vậy?”

Thật ra tôi chưa hỏi kĩ Takino, anh cũng bảo tôi hỏi Shinokawa thì rõ hơn.

“Anh Daisuke biết mà. Đợi tôi một chút!”

Vẫn không rời ghế, Shioriko cúi mình, luồn xuống gầm bàn máy tính. Tôi ngó từ phía sau thì thấy cô đang duỗi cả hai tay và chúi đầu vào đóng

sách chất dưới sàn ở đó, rồi rút được một quyển.

“Nó đây, anh xem này.”

Đó là một cuốn sách có gáy phẳng, to bằng một cuốn tạp chí truyện tranh cỡ lớn, cảm giác không giống tạp chí mà giống catalogue. Trên bìa màu da cam đề ba chữ “Nguyệt san Hosho”.

“À, ra là quyển này! Tôi từng trông thấy rồi.”

Hồi mới vào làm ở tiệm, thi thoảng tôi vẫn thấy tạp chí này bày ở góc quầy tính tiền.

“Thì tiệm mình bán mà.”

Đôi lúc tôi lấy làm lạ vì tiệm sách cũ mà lại bày bán tạp chí mới phát hành, nhưng chưa bao giờ mở ra xem thử. Bởi dạo ấy Shioriko đang nằm viện, gần như chỉ có mình tôi trông nom Biblia nên sự vụ ngổn ngang, cả ngày tối mắt tối mũi.

“Tạp chí này hơi đặc biệt... Anh xem đi!”

Tôi nhận lấy Nguyệt san Hosho. Số trên tay tôi phát hành tháng Sáu năm 2010, nghĩa là gần một năm trước. Chủ đề của số này là “Danh mục sách tí hon”, bài và ảnh xoay quanh sách tí hon, tức là loại sách nhỏ lọt vừa lòng bàn tay. Nội dung tạp chí giới thiệu những cuốn sách tí hon đã xuất bản trong thực tế và cách chế tác loại sách này.

“Đây là tạp chí về sách à?”

“Đúng vậy. Tôn chỉ của *Nguyệt san Hosho* là ‘Cung cấp thông tin cho người yêu sách’*, cơ cấu gồm số chính và các phụ san độc đáo kèm theo. Ngoài phụ san đặc sắc về tác giả, còn có bộ sưu tập tem chủ sở hữu, bưu ảnh, tạp chí đình bản nữa... Nói mới nhớ, tạp chí này từng tổ chức giải thưởng tiểu thuyết sách cũ.”

“Tiểu thuyết sách cũ?”

“Họ nhận các tiểu thuyết hoặc bài luận về sách cũ hoặc tiệm sách cũ. Số người tham gia khá là đông.”

Lần đầu tiên tôi nghe đến thể loại tiểu thuyết đó. Đề tài sách cũ chẳng phải rất hẹp hay sao?

“Cũng có nhiều đặc san về truyện tranh, phim ảnh hay lịch sử cận đại, nhưng xét trên tổng thể thì tạp chí này chuyên về các đề tài liên quan đến sách cũ. Ông chủ biên Tamura Haruyoshi cũng là một người kinh doanh tiệm sách cũ...”

Shioriko hạ ánh mắt xuống. Tôi ngạc nhiên khi biết đây là một tạp chí chuyên về sách cũ, hơn nữa, việc chủ sở hữu là một người kinh doanh sách cũ càng khiến tôi bất ngờ hơn. Dẫu sao phát hành tạp chí và kinh doanh tiệm sách cũ vốn là hai nghề không gần nhau cho lắm.

Tôi bất chợt đưa mắt nhìn quầy tính tiền, không thấy một quyển *Nguyệt san Hosho* nào.

“Ồ, tiệm mình không bán nữa à?”

“Nó đình bản năm ngoái rồi... Số cuối cùng là 300. Thực sự đáng tiếc!”

Shioriko thì thầm. Nghe chừng cô rất yêu thích tạp chí này.

“Phát hành theo tháng mà đã đến số 300, tạp chí này ra đời lâu rồi phải không?”

“Số đầu tiên phát hành năm 1985... Chính là năm tôi sinh.”

Năm nay là 2011, *Nguyệt san Hosho* phát hành đến tận năm ngoái, tức là đã có tuổi đời hai mươi lăm năm.

“Trong số ấn phẩm liên quan tới sách cũ thì nổi tiếng nhất là *Thông tin sách cũ Nhật Bản*, phát hành liên tục từ trước chiến tranh. Tuy nhiên

Nguyệt san Hoshoc cũng có lịch sử tương đối lâu dài. Có thể nói hai tạp chí này là hai viên ngọc quý mà người quan tâm đến sách cũ đặt mua thường xuyên. Hay tôi lấy *Thông tin sách cũ Nhật Bản* cho anh xem nhé? Tôi nghĩ chắc anh cũng nhìn thấy rồi.”

Một lần nữa, cô đưa tay vào vị trí ban nãy, lấy ra một quyển sách mỏng khác. Quyển này to như tuần san bình thường, gáy khâu, trên bìa màu trắng in dòng chữ *Thông tin sách cũ Nhật Bản*. Đây là số được phát hành tháng Tư năm 2011, tức là tháng này. Cô nói tôi mới nhớ mình cũng từng nhìn thấy nó rồi, đây chính là cuốn tạp chí Shioriko thường kẹp bên nách sau khi nghỉ giải lao trưa về.

Hử?

Trên hai cuốn tạp chí đều dán giấy nhớ cùng màu. Có lẽ là để đánh dấu bài báo, nhưng vì nó cùng màu với giấy nhớ thường dùng trong tiệm nên tôi hơi để ý. Cúi nhìn gầm bàn máy tính thì thấy hầu hết là *Nguyệt san Hosho* và *Thông tin sách cũ Nhật Bản*.

“Mỗi khi ngồi đây cô lại đọc mấy tạp chí này à?”

Bờ vai mảnh dẻ run nhẹ. Tôi đoán trúng rồi.

“Xi... xin lỗi anh. Tôi cứ thấy có đặc san hay bài viết nào thú vị là lại đọc lướt...”

Cô thu mình lại, cúi đầu thật thấp. Nhưng tôi có tức giận gì đâu. Tạp chí liên quan đến ngành nghề của cô mà, chưa kể cô cũng chỉ đọc lúc rảnh rỗi.

“Mấy mẫu giấy nhớ này là thế nào?” Tôi thử chuyển chủ đề.

“À, đây hả? Chính là điểm đặc biệt của cả hai tạp chí...”

Shioriko với tay lấy cuốn *Nguyệt san Hosho* tôi đang cầm, bắt đầu lật giở. Nửa sau tạp chí là các trang danh mục sách. Dưới mỗi tên sách đều có

giá tiền, còn góc trên bên phải của trang là tên tiệm sách và cách thức liên lạc: Vui lòng đặt hàng bằng bưu thiếp hoặc fax.

“Đây là danh mục sách cũ à?”

Cứ cách một đến hai trang lại có danh mục sách của một tiệm nào đó. Nửa sau cuốn tạp chí chủ yếu là những danh mục này.

“Đúng thế, một dạng quảng cáo thôi. Tiệm sách cũ, ngoài quảng cáo bằng cách tự làm danh mục rồi phân phát, còn có thể đề nghị tạp chí sách cũ đăng danh mục của mình, rồi nhận đặt hàng của các khách không thể trực tiếp đến tiệm. Nhưng gần đây, đa phần các tiệm sách đã tiến hành kinh doanh trên mạng rồi.”

Tiệm chúng tôi cũng đang bán hàng qua mạng. Dù vậy có lẽ đến giờ vẫn còn những người yêu thích cuồng nhiệt đến mức ngồi đọc hết các danh mục này. Shioriko cũng dán giấy nhớ lên đó thôi. Nhất định cô đã nghiêm túc rà qua....

Hử?

Ban này rồ nói “đọc lướt” thì phải? Không đợi tôi vạch trần, Shioriko đã nhận ra nghi ngờ của tôi, cô cúi thấp đầu, nét mặt như chực khóc.

“Xin lỗi anh. Đúng là tôi đã đọc đến từng chữ từng dấu luôn...”

Cô làm tôi ngạc nhiên thì có, nhưng tôi cũng không định phàn nàn gì. Nói thế này thì hơi ngại, nhưng tôi không chỉ thích Shioriko lúc tháo vát làm việc, mà còn thích cả dáng vẻ cô khi lơ đãng đắm chìm trong trang sách nữa.

“À, đang nói dở, anh Takino cho biết...”

Suýt chút nữa thì quên mục đích chính. Bây giờ không phải là lúc nghe Shioriko kể chuyện.

“Gần đây, có một vị khách mang đủ các số cũ của *Nguyệt san Hoshō* đến bán cho các tiệm sách trong vùng, nghe nói là một phụ nữ cao tuổi.”

“Đủ các số cũ ư?”

Cô nhắc lại như thể nói cho bản thân nghe, mắt nhìn ra xa xăm. Nét mặt cô đột nhiên nghiêm nghị, là nét mặt khi cô biến thành người giải mã những bí ẩn về sách.

“Bà ấy thường mang theo khoảng bốn năm mươi quyển mỗi lần... ra giá không lấy gì làm khắt khe. Nhưng bán được một hai tuần, bà quay lại tiệm, nói rằng mình không nỡ bán đi những tạp chí quý giá đó, nên xin được mua lại toàn bộ.”

“Chẳng phải khó mà mua lại sau khi đã bán sao? Nhỡ đâu có người mua mất rồi chẳng hạn.”

“Đúng thế.”

Tôi gật đầu đồng ý. Lúc còn ở hội quán, tôi cũng hỏi Takino một câu nguyên văn, anh trả lời tôi thế này, “Trường hợp đó, còn bao nhiêu thì bà ấy mua hết bấy nhiêu, theo đúng giá ở tiệm. Có số nào thiếu, hay giá rao hiện giờ cao hơn giá bà bán ban đầu, bà cũng không quan tâm. Xong xuôi, bà đem số tạp chí cũ vừa mua lại đến tiệm khác rồi tái lập thao tác đó.”

Shioriko không động đậy, tay vẫn chạm lên môi. Thói quen của cô mỗi khi trầm ngâm suy nghĩ.

“Không phải là hành vi phạm pháp, các tiệm sách không hề tổn thất gì. Nhưng vì hành động của vị khách quá kì quái nên mọi người mới bàn tán.”

Vẫn không có lời đáp. Shioriko lộ vẻ nghiêm túc khó tả. Mà tôi vốn chỉ muốn mượn lời đồn vô thưởng vô phạt này về để thay đổi không khí giữa chúng tôi thôi.

“Bên nhà anh Renjo... bà ấy chưa đến đến tiệm Takino đúng không?”

“Sao? À phải.”

“Anh có biết bà ấy đã đến những tiệm nào không?”

“Tôi không hỏi kĩ, nhưng tôi nhớ là...”

Tôi nhắc tên ba, bốn cửa tiệm còn nhớ được. Đạo gần đây tôi hay phải đến hội quán sách cũ nên cũng có gặp qua các chủ tiệm trong hội. Họ đều thuộc địa phận tỉnh Kanagawa, đều là tiệm kinh doanh cá thể như Biblia.

“Các nhà này chủ yếu đều mua bán ‘hắc thư’... Thẻ loại sách cũng khá giống tiệm mình.”

“Hắc thư” là từ chỉ những cuốn tiểu thuyết hay sách chuyên môn xuất bản từ nhiều năm trước, sách truyện xuất bản vài năm gần đây được gọi là “bạch thư”.

“Thì sao?”

Tôi hỏi. Xem chừng Shioriko đã nghĩ ra manh mối gì đó.

“Kì thực trong lúc anh Daisuke đến hội quán, có một vị khách đã gọi điện tới tiệm. Đầu dây bên kia là giọng một phụ nữ cao tuổi, nói rằng muốn bán một bộ *Nguyệt san Hosho*, và hỏi xem tiệm mình có nhận mua không?”

Tình tiết này nằm ngoài dự đoán của tôi. Rõ ràng vị khách gọi điện tới chính là vị khách đang khiến dân tình xì xào kia.

“Tôi trả lời rằng mình nhận mua, vì ở tiệm vốn cũng có khá nhiều *Nguyệt san Hosho*. Tôi còn nhấn mạnh là *Nguyệt san Hosho* không phải sách cũ nên không thể mua vào với giá cao. Bà ấy nói giá bao nhiêu không quan trọng, và 5 giờ chiều nay sẽ mang tạp chí đến đây...”

Tôi ngạc nhiên quay lại nhìn đồng hồ trong tiệm, vừa lúc kim giờ chỉ thẳng số 5.

Cùng lúc, ở đằng trước vọng vào tiếng đẩy cửa kính.

3

Một phụ nữ cao ráo, mặc áo mưa xanh bước vào. Dưới chiếc mũ cùng màu với áo mưa lấp ló mái tóc bạc trắng. Dáng đứng thẳng thớm nhưng dường như cũng khá nhiều tuổi rồi. Từ bờ môi dày mím chặt toát ra một ý chí mạnh mẽ. Bà khoác trên vai một túi nhựa đựng hàng khá nặng.

“Tôi là Miyauchi, hồi sáng có gọi điện. Tôi đến để bán những tạp chí này.”

Bà nói bằng chất giọng mềm mại rồi đặt túi lên quầy tính tiền. Với phong thái trầm tĩnh, trông bà không giống một người kì quặc mang đồ mua đi bán lại.

“Vâng... vâng. Cảm ơn quý khách.”

Shioriko chống nạng đứng lên, cúi đầu chào. Tôi lần lượt lấy từng cuốn *Nguyệt san Hoshō* ra khỏi túi, xếp dần trên mặt quầy tính tiền, rồi nhờ khách hàng điền vào tờ phiếu thu. Tôi hơi liếc mắt nhìn, người phụ nữ này tên là Miyauchi Tamiko, sáu mươi lăm tuổi. Địa chỉ ở Yaguchi, khu Ota, thành phố Tokyo...

Hả?

Sao bà ấy lại cất công đi từ Tokyo sang tận Kita-Kamakura, trong khi có không ít tiệm sách cũ ở gần hơn.

Người phụ nữ mang đến tiệm chúng tôi khoảng năm mươi cuốn tạp chí, gáy cuốn nào cũng đã bọt màu, chủ yếu là những ấn phẩm phát hành trước số mà Shioriko vừa cho tôi xem. Có khá nhiều số với chủ đề dễ hiểu như

“Tuông nhớ Shiba Ryotaro” hay “Gặp gỡ Yamada Futaro”, nhưng cũng có những chủ đề như “Vũ trụ trong quán nhậu”. Tôi tự hỏi đó là vũ trụ thể nào?

Khi tôi dịch sang một bên để lấy chỗ, Shioriko vào thay tôi ở quầy tính tiền và bắt đầu định giá. Cô thành thạo lật giở những quyển tạp chí và kiểm tra tình trạng của chúng. Không lâu sau, cô nói.

“Trên đi... điện thoại cháu cũng đã nói qua...”

Giọng cô đột ngột cao hơn bình thường. Cô hắng giọng để ổn định lại. Cô vốn là người không giỏi ăn nói với khách hàng.

“Ở đây cháu không thể mua vào với giá cao... Tình trạng tạp chí cũng không được tốt, có một số trang còn đánh dấu và gấp nếp...”

Shioriko vừa ngập ngừng giải thích, vừa viết ra giá tiền. Quả nhiên đó không phải là giá cao.

“Tạp chí này vốn là bộ sách yêu thích của chồng tôi, ông ấy luôn thích dạo qua các tiệm sách cũ và sưu tập sách cũ... Ông ấy cũng hay viết ghi chú, gấp nếp đánh dấu sách.”

Người phụ nữ tên Miyauchi mở lời. Bà dùng tên “vốn”, có lẽ chồng bà đã không còn.

“Giá này cũng không sao đâu. Nhờ cháu mua lại giúp.”

Việc thương lượng mua bán nhanh chóng hoàn thành, Shioriko lấy tiền từ ngăn kéo ra trao tận tay người phụ nữ.

“Nếu có dịp tôi sẽ lại ghé qua.”

Nói đoạn, người phụ nữ quay gót bước ra con đường bắt đầu nhuộm ánh hoàng hôn.

“Cảm ơn quý khách,” chúng tôi vừa nói vừa cúi đầu tiễn chào.

Shioriko ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc trong quầy tính tiền, bắt đầu kiểm tra lại những cuốn *Nguyệt san Hosho* vừa mua.

“Chủ yếu là các số phát hành sau năm 1990. Nếu có đủ từ số đầu tiên đến trước giai đoạn gãy phẳng thì tôi có thể trả thêm một chút...” Cô thì thầm với vẻ nuối tiếc.

“Cô định bày mấy cuốn này ở tiệm à?”

“Vâng, đương nhiên rồi. Bất kể lý do của khách là gì, vẫn không thể thay đổi việc tôi đã mua.”

Tôi vẫn đang lẩn cẩn cái câu “Nếu có dịp tôi sẽ lại ghé qua”. Nghe như ám chỉ việc quay lại chuộc đồng tạp chí về.

“Cô nghĩ tại sao bà ấy lại bán tạp chí đi?”

May ra Shioriko có thể đoán được chuyện gì đó. Nhưng đáp lại tôi chỉ là một cái mím môi và lắc đầu. Đường cong từ phía sau tai đến chân gáy thường giấu sau mái tóc của cô giờ hướng về phía tôi, khiến tôi bất thần rung động.

“Tôi vẫn chưa dám nói gì chắc chắn...”

Shioriko với tay lấy một cuốn, lật mở đến trang có vết gấp nếp. Đó là trang danh mục sách, ở một tên sách có khuyên tròn bằng mực đen. Là *Trúc tác của đá** của Roger Caillois, bìa rời kèm hộp đựng.

“Chắc ông ấy đánh dấu những cuốn muốn mua.”

“Vâng... Chỉ cần nhìn qua danh mục sách có ghi chú hay đánh dấu là sẽ hiểu khá nhiều về người chủ cuốn tạp chí, ví như gu đọc sách hay cách sưu tập sách cũ... Tôi nghĩ người này không sưu tập sách quý hiếm mà chỉ đơn giản là thỉnh thoảng mua những quyển mình muốn đọc thôi, ông ấy đọc khá nhiều thể loại và đặc biệt quan tâm tới văn học Pháp cùng triết học

hiện đại Pháp.”

Dù chưa đọc bao giờ, nhưng tôi nhớ trong tiệm chúng tôi cũng có sách triết hay các tác phẩm văn học pháp.

“Điều tôi tò mò là phần ghi chú này.” Shioriko chỉ cho tôi chữ viết tay nằm ngang hàng tên tiệm sách ở góc trên bên phải. Hai chữ “Tân Điền” nguệch ngoạc.

“Đọc là ‘Shinden’ à?”

“Tôi nghĩ là ‘Nitta’* chứ nhỉ?”

Nitta... Có vẻ là tên người hoặc tên cái gì đó.

“Nó xuất hiện ở mọi số, ở tất cả các trang có ghi chú viết tay.

Tôi cầm số có chủ đề “Gặp gỡ Yamada Futaro” lên, mở trang có nếp gấp đánh dấu ra. Đó là trang ghi lại bài phỏng vấn Yamada Futaro, có một đoạn đóng khung bằng bút mực đen. Chắc người này không chỉ đánh dấu trên danh mục mà còn có thói quen đánh dấu những bài viết hấp dẫn. Trên góc trang tạp chí quả nhiên lại có hai chữ “Tân Điền”.

“Hay mỗi lần xem xong thì ghi hai chữ ‘Tân Điền’ vào để nhớ?”

Tôi không lý giải nổi. Không cần biết đó là tên ai, nhưng liệu có cần thiết đến mức lần nào đánh dấu cũng ghi tên người lên không nhỉ?

“Hiện tại tôi không nghĩ ra được lý do nào khác... Còn một cách đánh dấu nữa cũng rất lạ.”

Lần này, Shioriko trở gáy chồng *Nguyệt san Hosho* trên bàn. Bên dưới tên công ty Koryusha có một khuyên tròn nhỏ vẽ bằng mực đen. Tất cả các số đều có kí hiệu này.

“Đây là cái gì?”

“Chắc cũng mang hàm nghĩa nào đó... Tôi vẫn chưa hiểu rõ...”

Tóm lại đều là ẩn số... Từ lý do người phụ nữ rời Tokyo sang tận đây để giao dịch mua bán kì quặc, đến ngụ ý các phần viết tay trên *Nguyệt san Hosho*.

“Trước hết mình cứ ghi giá rồi bày chúng lên kệ đã. Có lẽ sẽ có chuyện gì đó xảy ra.”

4

Tôi bọc bì nhựa cho những cuốn *Nguyệt san Hosho* vừa mua vào, bổ sung các số thiếu bằng đám *Nguyệt san Hosho* có sẵn trong kho rồi xếp cho đủ một bộ lên kệ. Shioriko tiên đoán sẽ có chuyện xảy ra, nhưng đã nhiều ngày trôi qua mà chưa thấy tiến triển gì mới.

Tôi rất biết ơn Takino. Mặc dù không được như trước lúc tỏ tình, nhưng Shioriko đã trò chuyện với tôi bình thường hơn. Tôi phải cảm ơn anh ấy cẩn thận mới được.

Thứ Năm tuần đó, tình hình bắt đầu thay đổi. Mặc dù là ngày thường nhưng từ sáng, chúng tôi đã nhận được nhiều yêu cầu mua lại sách, vì bận định giá và nhập hàng nên chúng tôi đành bỏ dở việc cập nhật trang chủ.

Quá trưa một lúc, khi khách trong tiệm đã vắng, một cái đầu trọc quen thuộc hùng hổ bước vào tiệm. Người đàn ông này chừng năm mươi lăm tuổi, hôm nay ông mặc áo phông dài tay màu cam, cổ đã sờn, bên ngoài khoác cầu thả một chiếc gi lê lưới.

Là ông Shida làm sedori. Ông kiếm sống bằng việc bán lại những quyển sách cũ mua được với giá rẻ cho các tiệm sách cũ khác, ông sống dưới gầm cầu Kugenuma, hay nói cách khác, ông là người vô gia cư.

Hôm nay, ông không đến một mình, mà đi cùng một ông cụ đeo kính chống ba toong, ông cụ có lẽ phải hơn Shida hai giáp, râu chòm trắng, trên chiếc sơ mi cắt may cẩn thận là chiếc khăn quàng màu xanh lá cây. Gần đây, ông cụ này thường cùng Shida đến tiệm, mua các tuyển tập văn học nước ngoài không đầy đủ và sách chuyện về lịch sử phương Tây.

“Ồ, chú mày vẫn làm việc tốt chứ?”

Ông Shida nói với vẻ mặt tươi cười vô tư rồi đặt huych chiếc túi nhựa đựng sách lên quầy tính tiền.

“A, chào ông!” Tôi cúi đầu.

“Việc mua bán nhờ chú mày nhé! Con bé chị đâu?”

“Vâng... chào ông Shida.” Shioriko cũng cúi đầu ra từ bức tường sách.

“Lại trốn trong chỗ đó nữa à? Đang bận gì hả?”

“Cũng không hẳn... Cháu đang định giá sách cho một số khách, ông đợi cháu... khoảng mười lăm phút nhé...”

“À, không sao. Không sao, tao ngó nghiêng loanh quanh một lúc, cứ từ từ mà làm.”

Ông Shida tự mình lấy phiếu thu rồi bắt đầu điền một cách thành thạo. Tôi cũng bày dân sách trong túi ra quầy. Sách hôm nay chủ yếu là truyện tranh cũ, đa phần là truyện của Yokoyama Mitsuteru và Ishinomori Shotaro. Tôi vừa đếm sách, vừa liếc nhìn cái đầu trọc của ông Shida.

Mặc dù cố tỏ ra bình thường, nhưng tôi đã nhìn Shida với con mắt khác hẳn lúc trước. Người này là bạn cũ của Shinokawa Chieko, mẹ Shioriko, và hai người họ vẫn bí mật giữ liên lạc với nhau. Mấy năm nay chính ông là người cấp báo tường tận cho bà Chieko về mọi chuyện trong nhà Shinokawa.

Phải đến đầu tháng này, tôi mới nhận ra chuyện đó. Tôi hỏi thẳng và ông đã thừa nhận, còn thề sẽ không làm trò gián điệp này nữa. Dù sao ông cũng chỉ đáp ứng yêu cầu từ người bạn muốn cập nhật tình hình gia đình mình, nên tôi cũng nghĩ ông không có ác ý gì.

Dù vậy, tôi vẫn không thể thoải mái tiếp xúc với ông như trước được nữa, bởi tôi e ngại Shida, mà nói đúng hơn là e ngại Shinokawa Chieko ở đằng sau ông. Bà ấy muốn chiêu mộ cô con gái giống mình như lột làm trợ thủ, tôi không thể chỉ ngồi yên mà nhìn.

“Vậy nhé, định giá xong thì gọi tao.”

Shida thân mật vỗ vai tôi rồi tiến về phía ông cụ đi cùng. Sau khi mối quan hệ với Shinokawa Chieko bị tôi phanh phui, ông không đến tiệm một mình nữa. Có lẽ ông không muốn đơn độc đối mặt với hai chúng tôi.

Người đàn ông cao tuổi đang đứng đọc sách, thấy Shida lại gần liền mỉm cười nhã nhặn. Trông cụ giống một giáo sư đại học đã về hưu, tuy nhiên, tôi không biết cụ ở đâu, làm gì, tại sao lại thân quen với một người vô gia cư kiêm sedori cách biệt nhiều tuổi như Shida.

“Anh Daisuke, sách trong này tôi định giá xong rồi.”

Shioriko gọi làm tôi bừng tỉnh. Tôi nhắc chồng sách cao như núi đã dán nhãn giá ra, rồi đặt số truyện tranh cũ của Shida vào trước mặt cô.

“Tiếp theo là số truyện này.”

“Vâng.”

Khi mắt chúng tôi giao nhau, cô gượng gạo mỉm cười.

Liệu cô có biết không nhỉ?

Về mối quan hệ giữa Shida và mẹ cô... thỉnh thoảng tôi vẫn thấy bất an. Nhưng thực sự có việc gì tôi nhận ra mà cô lại không chẳng? Nếu như vì lý

do nào đó mà cô quyết định giữ im lặng, chẳng phải tôi đã lằng xằng làm chuyện không đâu ư?

“Sao thế?”

“À, không có gì.”

Tôi lắc đầu, đúng lúc điện thoại reo vang. Tôi vội nhắc ống nghe, là khách hàng gọi đến hỏi giá và tình trạng còn hàng của *Tuyển tập Koga Saburo* do Minato Shobo phát hành. Tôi chuyển cuộc gọi sang máy lẻ rồi rời khỏi quầy tính tiền. Tôi chắc chắn mình đã đặt tuyển tập này ở giá tiểu thuyết suy luận. Đến gần đây, cuối cùng tôi cũng đã nhớ được cái gì ở chỗ nào trong tiệm.

Đang nhìn vu vơ lên gần trần nhà trong lúc trả lời điện thoại, tôi chợt bắt gặp ông cụ đã đến đứng cạnh kệ sách trong góc. Cụ dừng chân trước bộ *Nguyệt san Hosho* mới bày ra được mấy hôm, chỉnh lại kính và nhìn chăm chăm vào gáy sách.

Hửm?

Cụ sờ lên phần gáy khuyên tròn màu đen. Đúng lúc đó, Shida lại gần, ông cụ quay sang vừa vuốt vuốt gáy sách vừa nhỏ giọng thì thầm với Shida. Tôi nghe Shida đáp “Có lẽ vậy” rồi đi vòng ra sau. Ông cụ vẫn đứng im trước bộ tập chí.

Tôi bận điện thoại nên chỉ thấy có thế. Song tôi vẫn ấn tượng về việc những cái khuyên kia thu hút ông cụ. Quay lại quầy tính tiền rồi tôi bắt đầu ngấm ngấm quan sát cụ, nhưng sau khi thì thảo thêm với Shida, cụ chống ba toong đi ra khỏi tiệm.

“Ông... Ông Shida, đã để ông đợi lâu.”

Shioriko cất tiếng gọi, Shida nhẹ nhàng đi đến chỗ chúng tôi. Trong lúc

cô giải thích về giá mua vào, tôi đứng trước máy tính tiền và ngó ra ngoài tiệm. Ông cụ đeo kính không quay lại.

“Anh Daisuke... anh trả tiền giúp tôi.”

Đến lúc nhận ra thì cả hai người đều đang nhìn tôi chăm chăm. Có vẻ như họ đã nói chuyện xong từ lúc nào.

“À, xin lỗi.” Tôi mở máy đếm tiền lấy tiền trả cho Shida. “Người lúc nãy về rồi ạ?”

Shida quay người lại, nhìn theo hướng mắt tôi, “Không, anh ấy đang ngồi nghỉ ngoài kia. Hai đứa trông là biết mà, chân anh ấy không được khỏe.”

“Đạo này ông và cụ ấy hay đến đây cùng nhau nhỉ.”

“Ừm, tao chưa kể về anh ấy cho hai đứa à?”

Tôi lắc đầu, quay sang Shioriko. Xem chừng cô cũng không biết gì.

“Chuyện phải nửa năm rồi. Anh ấy ngồi đọc sách ở ghế băng trước cửa nhà văn hóa Fujisawa, đúng lúc tao đạp xe qua. Tao và anh đều thích sách, lại cùng cảnh ngộ, thế là tâm đầu ý hợp. Anh bảo cho đến ba năm trước vẫn làm sếp sòng một công ty ở đâu đó... nhưng bây giờ thì đơn thân chiếc bóng ở đây. Hình như không vợ con gì cả.”

Ông Shida rất giỏi tìm bạn đọc sách nhờ những lý do kì lạ. Cô nữ sinh cấp ba trộm cuốn bunko quý giá của ông năm ngoái, giờ cũng trở nên thân thiết và hay mượn sách của ông.

“Cụ ấy sống ở đâu vậy ạ?”

“Ở Kugenuma bên Fujisawa, ngay cạnh ga Ishigami của Enoden thì phải. Anh nói ngày trước từng có sở thích dạo quanh tiệm sách cũ, nhưng giờ chân đã yếu, đi tàu điện cũng phiền. Hôm nào rảnh thì tao đi cùng và

mang túi giúp anh. Lát nữa xong việc ở đây bọn tao sẽ lên mạn ga Kamakura, ngó nghiêng mấy tiệm sách cũ đằng ấy, lúc về thì đi một chuyến Enoden* là được.”

Giải thích một thôi một hồi, Shida ghé mặt lại gần chúng tôi, “Hai đứa tự dung tò mò là sao, có gì lạ à?”

Tôi toan nói thật, nhưng đến phút cuối lại đổi ý. Tôi vẫn chưa thể tin tưởng người này như trước.

“Cháu chỉ thấy tò mò thôi, ông cụ dạo này hay mua sách ở đây mà.”

Có lẽ đã đọc được điều gì từ nét mặt tôi, Shida nhìn xuống tay, rồi nhét số tiền mới nhận vào túi quần.

“Anh ấy là người tốt, không phải loại như Kasai đâu.”

Cái tên đột nhiên được nhắc đến khiến tôi giật mình. Kasai là tên giả của Tanaka Toshio. Để có được quyền *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu mà Shioriko sở hữu, anh ta đã xô cô ngã xuống cầu thang và đột nhập Biblia để tìm sách trong thời gian cô nằm viện.

Kết quả, Tanaka bị cảnh sát bắt, kèm theo một vài tội danh khác nên phải hầu tòa. Đã hơn nửa năm trôi qua nhưng đến nay, vết thương của Shioriko vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

“Lúc nãy hai người nói chuyện ở chỗ để bộ *Nguyệt san Hosho* đúng không? Có chuyện gì vậy ạ?”

“Hả, à, anh ấy bảo ‘Một bộ thế này thì chắc giá bán khá cao đấy nhỉ’, tao chỉ trả lời ‘Có lẽ vậy’ thôi. Bộ tạp chí đó có gì à?”

Shida nhại lại ông cụ giống đến không ngờ, vốn dĩ ông là người giỏi những kĩ năng kì lạ.

“Không ạ, cháu chỉ nghĩ nếu cụ ấy mua thì tốt. Bộ đó tuy mới nhập vào

gần đây, nhưng cũng hơi tốn chỗ.”

Tôi không tự tin rằng mình đã che giấu được cẩn thận. Shida thoáng đọc nét mặt tôi, nhưng cũng không gặng hỏi thêm.

“Vây à, tưởng gì... Thế nhé, tao cũng phải về đây. Anh ấy đang chờ tao ngoài kia.” Ông hơi vẩy vẩy tay rồi ra khỏi tiệm.

Chỉ còn lại hai người, tôi kể cho Shioriko tình hình lúc nãy. Ông cụ lộ vẻ quan tâm đến phần đánh dấu trên gáy *Nguyệt san Hosho*.

“Cô nghĩ sao? Hay là cụ ấy biết chuyện gì?”

Shioriko đắm chiêu suy nghĩ một hồi, cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tôi không dám đoán chắc. Nếu là người để ý đến tình trạng của sách thì phản ứng đó cũng không có gì khác thường. Hoặc có thể ông cụ giống anh và tôi, thấy khuyên tròn là lạ nên chú ý thôi. Xếp thành bộ như vậy, dấu nhỏ cũng trở nên bắt mắt.”

“À... ra thế.”

Con phân khích trong tôi tan biến. Tôi cứ tưởng mình đã tìm ra manh mối giải đáp bí ẩn của *Nguyệt san Hosho*, nhưng quả thật không dễ dàng.

“Tôi lại để ý chuyện khác... Là về ông Shida.”

Tôi lạnh gáy, phải chăng cô đã nhận ra không khí kì lạ giữa tôi và Shida. Nhưng Shioriko đề cập đến một điểm bất ngờ.

“Ông Shida không cho biết tên ông cụ đi cùng, trong khi lại kể lể đầy đủ về nơi ở và chỗ họ quen nhau.”

“Hả...”

Nói mới nhớ, quả nhiên ông Shida luôn gọi người kia là “anh, anh ấy”. Nhưng tên tuổi quan trọng lắm à?

“Tình cờ thôi thì sao?”

“Cũng có thể... Tuy nhiên, tôi điếm lại thì không chỉ ban nãy mới vậy. Cho đến giờ, hai người đã ghé tiệm mình mấy lần rồi, nhưng trong phạm vi trí nhớ của tôi, ông Shida chưa một lần gọi tên cụ ấy. Anh Daisuke đã nghe bao giờ chưa?”

“Nói mới nhớ, tôi cũng chưa...”

Giọng Shida rất vang. Nếu ông gọi tên người khác trong tiệm chắc chắn tôi sẽ nghe thấy.

“Có khi nào ông Shida tránh nói tên cụ không*?”

“Tôi cũng nghĩ thế... Nhưng không loại trừ khả năng là chưa có cơ hội nhắc tới.”

Càng lúc tôi càng tò mò. Nếu ông cụ kia thực sự là “người tốt” thì không có lý do gì để giấu tên. Phải chăng trong cái tên của ông có thông tin nào cần giấu giếm. Nếu Shida biết bí ẩn đó, thì không thể tin hoàn toàn vào câu chuyện ông ta kể cho chúng tôi ban nãy.

“Không phải loại như Kasai đâu...”

Tôi chợt rung mình khi nhớ đến Tanaka Toshio. Tôi không muốn nghi ngờ ai, nhưng cẩn trọng vẫn hơn. Dù thông minh đến đâu thì hiện giờ Shioriko cũng không thể cử động dễ dàng. Người ở bên cạnh cô lúc này, tức là tôi, phải bảo vệ cô.

5

Xong việc, về được đến nhà ở Ofuna cũng là lúc mắt tôi rũ xuống.

Tôi dừng chiếc scooter, mở khóa cánh cửa ngay mặt tiền con phố. Nhà tôi vốn là một quán com, mẹ và tôi sống ở tầng hai, bên trên quán com,

nhưng tầng hai giờ tối om om. Mẹ vừa nhắn tin, báo rằng đi uống với đồng nghiệp nên sẽ về muộn.

Vì nấu cơm ăn một mình rất phiền phức, tôi quyết định mua cái gì lấp bụng cho xong. Tôi đẩy xe vào quán cơm cũ giờ dùng làm nhà kho, khóa cửa rồi đi về hướng phố mua sắm.

Tôi đang phân vân không biết nên ăn gì thì tiếng chuông điện thoại di động chói tai vang lên. Là cảnh báo trước động đất. Cũng như tôi, mọi người trên đường đồng loạt dừng lại, bắt đầu kiểm tra điện thoại hoặc smartphone. Dư chấn gần đây đã thưa hơn, nhưng vẫn có những dư chấn lớn.

Tôi đợi một lúc, không cảm nhận được rung lắc gì, song cũng chẳng còn muốn đi đến mấy quán ăn trước nhà ga nữa. Đúng lúc bắt gặp biển hiệu MOS Burger ngay gần đấy, tôi quyết định tạt vào ăn tối luôn. Với tôi mà nói thì MOS Burger hơi đắt, nhưng đằng nào cũng mới nhận lương. Tôi liếc qua thực đơn viết trên bảng đen. Chữ trên bảng mờ mịt khó nhìn bởi bốn bề đã nhập nhoạng.

Cánh cửa đang hé hé chợt đẩy toang, có ai đó vừa kích động va vào cửa vừa lao vụt ra. Tôi giật mình ngẩng lên thì thấy một nữ sinh cấp ba với mái tóc đuôi ngựa đang xoa xoa vai qua chiếc áo khoác đồng phục màu tím than. Có vẻ cô bé đang rất vội.

“A, đau quá... Quả nhiên là anh Gora. Chào anh!”

Cô bé đưa cánh tay vừa va vào cửa lên vẫy vẫy tôi. Đây là Shinokawa Ayaka, em gái Shioriko. Khác hẳn chị mình, cô bé vô cùng hoạt bát, hiện đang học ở trường trung học tỉnh lập Kita-Kamakura, trường cũ của tôi.

“Chào em, em có sao không?”

“Không sao, không sao... Anh làm gì ở đây thế?”

“Anh đi mua đồ ăn tối. Ayaka thì sao?”

“Em cùng bạn qua lò luyện thi lấy tài liệu, lúc về thì lên tầng hai ở đây nói chuyện.”

Nói mới nhớ, cô bé đã học lớp Mười hai, sang năm sẽ thi đại học. Tôi bất thần cảm nhận được sự luân chuyển của thời gian, hơn nửa năm qua rồi từ khi tôi bắt đầu làm việc ở tiệm Biblia. Tôi vẫn vậy, vẫn chỉ là một kẻ chưa có công ăn việc làm chính thức.

“Em để bạn chờ có sao không?”

Tôi hỏi. Đã chào xong mà cô bé vẫn lẩn chần ở đây.

“Có sao chứ, nhưng em có chuyện muốn nói với anh Gora. Em đã định tối nay sẽ gọi điện cho anh... Cho nên tiện đây, cảm ơn anh nhé, vì đã làm lành với chị em.”

“Làm lành?”

“Ồ, thế không phải hai anh chị cãi nhau à?”

Chẳng lẽ trông chúng tôi giống bất hòa lắm sao? Chưa kể, ở ngoài đường ngoài sá thế này, tôi cũng khó mà giải thích rõ được.

“Anh và chị em không cãi nhau... Chỉ là cả anh và cô ấy đều ngại thôi. Nguyên nhân là tại cái hôm cùng đi ra ngoài, hai đứa đã... nên... nói chung là cũng nhiều thứ.”

“Hừm... Ra thế. Mà thế thì tốt rồi.”

Đáp lại lời giải thích mập mờ là một phản ứng cũng mập mờ không kém. Hoặc có thể cô bé nhận ra tôi không muốn nói gì thêm.

“Tóm lại, từ nay về sau em vẫn mong anh Gora thân thiết với chị em, dù hai người có là bạn trai bạn gái của nhau hay không.”

Tôi cũng mong vậy. Nhưng nếu được, tôi vẫn muốn ở bên Shioriko với

tư cách bạn trai.

“Chị em nhìn bên ngoài thì nhẹ nhàng đẹp đẽ đấy, nhưng nội tâm phiền phức lắm. Theo em biết, chị ấy chưa bao giờ thân với người khác giới thế này... Cho nên bữa tối hôm nọ, em có thử hỏi chị ấy, rằng chị nghĩ sao về anh Gora?”

Tôi ngừng thở. Cô bé nói với giọng điệu thản nhiên như chuyện thường ngày, nhưng lại là điều tôi quan tâm nhất lúc này. Tôi nắm chặt hai bàn tay.

“Shioriko nói sao?”

“Chị bảo, khi ở bên anh chị rất an tâm, rằng anh như một người cha vậy.”

Nhiệt độ cơ thể vừa nóng sôi của tôi liền tắt vèo vèo. Đối với tôi, đó là một lời khen chẳng hứa hẹn gì. Phải chăng cô sẽ từ chối tôi, rằng “Anh cho tôi sự an tâm như một người cha, nhưng tình cảm yêu đương thì lại là...”

“Em xin lỗi. Anh trẻ hơn cha bọn em nhiều mà, chắc nghe xong anh khó chịu lắm. Anh còn ít tuổi hơn cả chị em nữa.”

Ayaka vội vàng đính chính. Dường như cô bé hiểu sai phản ứng khác thường của tôi. Tôi chưa kịp giải thích rằng mình không khó chịu thì cô bé đã tiếp.

“Em biết thế này là không phải với anh Gora, nhưng em rất hiểu cảm nghĩ của chị Shioriko. Nhà em không có đàn ông... dù sao cha em cũng mất rồi.”

Hai chúng tôi bất giác đều nín lặng.

Một chiếc xe đạp từ đằng sau đột ngột lao tới, tôi vội bước ra mà không kịp nghĩ gì, đặt tay lên vai áo khoác đồng phục của Ayaka, vừa che chắn vừa đẩy cô bé vào phía trong đường dành cho người đi bộ. Đưa mắt

nhìn theo chiếc xe đạp mới xẹt qua bên mình, tôi thở phào.

“Cảm ơn anh.” Cô bé nhoẻn miệng cười, để lộ hàm răng trắng. “Cảm giác an tâm, chính là thế này đây... Em từng có lúc rất cô đơn. Chị bị thương phải nhập viện, nhà lại bị trộm đột nhập... Tất cả là tại gã Tanaka Toshio. Do đó ban đầu em không có thiện cảm với anh Gora đâu. Mặc dù không giống kẻ xấu nhưng cao to lẫm lẫm như anh, vì sao tự dưng được bà chị nhút nhát của em tin tưởng rồi thuê làm việc? Em đã nghĩ chắc phải có chuyện gì đó.”

Đúng là tôi đã bị giám sát công khai khoảng một tuần. Thành linh có một người đàn ông xa lạ chình ỉnh giữa không gian mình vẫn quen tự coi sóc thì việc cảnh giác cũng là điều dễ hiểu.

“Nhưng không lâu sau em nhận ra mọi chuyện sẽ ổn. Anh làm việc chăm chỉ, lại còn tiếp đón khách hàng chu đáo... toát ra thần thái gì đó ít nhiều giống với cha em. Chắc đây cũng là cảm nhận của chị Shioriko. Chưa kể, anh giúp chúng em rất nhiều việc khác nữa.”

“Sao?”

“Lúc chị em bị Tanaka Toshio tấn công, anh từng quật ngã gã ta trên sân thượng bệnh viện còn gì.”

Nói đoạn, cô bé làm động tác quật qua vai làm tôi suýt bật cười.

“Anh chỉ ngăn anh ta nhảy lầu để đuổi theo cuốn sách đang cháy thôi, không có gì to tát cả.”

“Đấy, anh lại khiêm tốn.”

Tôi không định khiêm tốn đâu. Quả đúng là tôi đã cố hết sức để giữ Tanaka, nhưng người thực sự bảo vệ Shioriko chính là bản thân cô. Chỉ vì muốn Tanaka không tiếp tục theo đuổi cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai

Osamu mà cô đã châm lửa đốt bản sao trước mặt anh ta.

Chỉ mình tôi và cô biết sự thật này... lần sự thật tôi và Tanaka có chung một phần dòng máu.

Chưa hết, những bí ẩn và chân tướng chỉ hai chúng tôi biết mỗi ngày một tăng theo từng lần cô bóc tách các câu đố liên quan đến sách. Cảm giác an tâm mà cô nói có lẽ cũng bao hàm cả tư cách người cùng chia sẻ bí mật.

Đối với tôi, đó cũng là yêu. Nhưng với cô thì sao? Cô nghĩ gì, rốt cuộc tất cả vẫn quay về câu hỏi này.

“Gần đây Shioriko có biểu hiện gì lạ không, có đi đâu không?”

Shinokawa Ayaka ngược mắt lên như lục tìm trí nhớ, “Cũng không hẳn... à, chỉ hiếm cứ chiều tối thì chị ấy thường gọi điện.”

“Gọi điện à?”

“Em nghĩ là khách quen từ xưa. Chị gọi để báo cho khách biết sách họ tìm đã có rồi chẳng hạn. Chị em vốn không giỏi tiếp khách, có điều dạo gần đây bắt đầu cố gắng. Em hỏi vì sao, thì chị đáp rằng thu thập thông tin từ khách hàng là việc rất quan trọng...”

Lời thoại nghe quen quen. Đây là lời khuyên của Shinokawa Chieko hôm về tiệm sách cũ Biblia. Bây giờ Shioriko đã cãi phăng, nhưng hóa ra cô vẫn làm theo lời khuyên của mẹ.

“Còn nữa, một dạo trước đây, vào ngày nghỉ của tiệm, chị em đã đi dự thánh phiên xét xử. Từ sau lần ra tòa làm chứng, chị chưa hề đến đó lần nào.”

“Phiên xét xử em nói... là phiên xét xử Tanaka?”

Cô bé gật đầu.

“Thế ư, vẫn chưa kết thúc à.”

Vụ việc xảy ra đã hơn nửa năm. Tôi nghe nói anh ta đã nhận tội và tỏ ra khá hợp tác trong quá trình điều tra, nên cứ tưởng việc xét xử đã kết thúc sớm.

“Vụ án liên quan đến chị em thì xong rồi, nhưng còn mấy vụ nhỏ như lừa đảo tiền qua đầu giá trên mạng, người ta vẫn đang xử lý... Anh không nghe chị em kể gì à?”

“Không hề.”

Shioriko không mấy may nhắc nhở đến phiên tòa. Tôi cũng không thấy cô có hứng thú. Vì thế tôi đã cố không nhắc đến.

“Là thế này, hình như án tù của gã ngắn hơn chúng ta tưởng.”

“Hả?”

“Việc gã cướp sách của chị em ở bệnh viện và đe dọa chị ấy thì đúng là có tội, nhưng ngoài ra... Việc gã đẩy chị em xuống cầu thang, hay những chuyện xảy ra trước khi anh Gora đến làm thì đều coi như vô tội.”

Tôi không biết phải nói gì nữa. Chính tại lần ngã cầu thang mà đến giờ Shioriko vẫn phải sinh hoạt không rời chiếc nạng. Tanaka đáng bị kết tội nặng.

“Không phải anh ta đã tự thú hết rồi à?”

“Đúng là gã đã tự thú, nhưng thiếu bằng chứng nên không lập án được.”

“Shioriko nói sao?”

“Em cũng không rõ, nhưng hình như chị không quá bận tâm. Chỉ bảo không còn cách nào khác. Nhưng làm gì có chuyện không còn cách nào khác, đúng không ạ?”

Cô bé này vẫn không chịu chấp nhận, nhưng Shioriko nghĩ gì mà nói thế thì tôi không rõ. Cô không hề khai báo thương tích vì muốn dụ Tanaka đến

bệnh viện. Có lẽ cô cũng lưỡng lự trước nguy cơ lời khai khó chứng minh trước tòa rồi.

“Gã vẫn phải vào tù vài năm, cũng không được hoãn thi hành án.”

Nghe vậy, tôi thở phào nhẹ nhõm. Tạm thời cứ biết người đàn ông đó sẽ không lớn vồn trước mặt chúng tôi đã.

Bỏ qua án tù của Tanaka, tôi tò mò không hiểu vì sao Shioriko lại đi dự thính tại tòa, chưa kể phiên xét xử quan trọng đã qua lâu rồi. Có khi nào chuyện này liên quan đến lý do cô chần chừ trong việc đáp lại lời tỏ tình?

“Ừm, em định nói với anh gì nhỉ? À, đúng. Chị em, từ nay về sau nhờ cả vào anh nhé. Em bận ôn thi nên anh Gora đề ý chị giúp em. Em không muốn lại có chuyện gì xảy ra đâu.”

Không biết chị nay em mới là giám hộ của người kia đây, nhưng tôi cũng nghĩ giống Ayaka. Không cần biết cô sẽ trả lời tôi thế nào, tôi vẫn nên hỏi xem cô định làm gì tiếp theo.

“Anh biết rồi. Anh sẽ đề ý.” Tôi đáp.

6

Sáng hôm sau, tôi chuẩn bị mở hàng xong từ sớm. Để không khí thoáng đãng hơn, tôi mở cửa kính rồi quay vào trong tiệm.

Shioriko đang ngồi sau quầy, đếm tiền xu và cất lại trong máy đếm tiền. Ngay khi cô kết thúc công việc và đóng máy đếm tiền, tôi quyết định bắt chuyện. Trước giờ mở cửa là lúc tôi bình tĩnh nhất để trao đổi.

“Tôi có điều muốn hỏi.”

Vẫn cầm máy đếm tiền xu, cô quay lại chăm chú nhìn tôi. Ánh mắt cô

khiến tôi xấu hổ, nhưng nếu do dự, tôi sẽ thua.

“Về lời tỏ tình, tôi sẵn lòng đợi đến khi cô muốn trả lời, nhưng cô có thể cho tôi biết, cô đang định làm gì không?”

Đôi mắt đen láy bỗng lảng tránh tôi. Hàng mi dài thật đẹp.

“Liệu có liên quan đến việc cô đi dự thính phiên tòa xét xử Tanaka Toshio không?”

“Aya nói cho anh biết à?”

“Đúng.”

Cô nhú mảy như thể ngạc nhiên, “Con bé này, chuyện gì cũng đem đi kể... Không liên quan đến phiên tòa đâu. Nhưng hiện giờ tôi vẫn chưa thể nói với anh Daisuke được. Tôi xin lỗi.”

Tôi bực mình với câu xin lỗi chẳng có chút thành ý nào của cô.

“Tôi hỏi để phòng hờ, nhờ có chuyện gì xảy ra. Cũng là lo lắng cho cô thôi.”

Giọng tôi đành lại khi đáp lời. Đôi mắt phía sau trông kính nhú lại.

“Tôi, không phải trẻ con... Thay vì lo hão thì anh làm việc đi!”

Câu nói của cô như cấn gai nhọn. Tấm lòng tôi lại bị cô nói thành lo hão, tôi không tài nào im lặng được. Chẳng lẽ cô đã quên mình từng dấn thân vào chỗ nguy hiểm tới tính mạng hay sao?

“Tôi vẫn luôn tự hỏi, cô có thấy mình che đậy bản thân một cách hơi quá đáng không?”

Tự nhiên tôi lớn tiếng. Ở một góc tâm trí, con người bình tĩnh trong tôi lên tiếng cảnh báo, mình có nên tranh luận như thế này không? Cho dù vậy, tôi không muốn nhượng bộ, và cô cũng thế.

“Cô chỉ cần nói rõ với tôi, rằng cô đang nghĩ gì, dự tính điều gì cũng

được! Nhiều lúc tôi bối rối không biết nên làm thế nào nữa.”

“Thì... Như, nhưng, khi tôi bảo anh đợi câu trả lời, chính anh cũng nói là sẽ đợi còn gì?”

“Không phải chỉ lần này, mà còn chuyện hồi trước nữa.”

“Anh đừng đột nhiên lôi chuyện đời nào đời nào ra hỏi như vậy, tôi sẽ rất bối rối. Tôi chưa kể rõ được... vì tôi có lý do.”

“Thế nên tôi mới hỏi, cái lý do đó là gì?”

“Tôi nói nãy giờ anh không nghe vào tai à? Chuyện của tôi sao anh cứ phải gặng hỏi như thế?!”

“Vì tôi yêu cô!”

Cửa tiệm rơi tõm vào yên lặng. Lần cãi vã đầu tiên giữa hai đứa lại kết thúc bằng câu tỏ tình không đầu không cuối của tôi. Sao mọi sự lại thành ra thế này? Khi tôi đang thấy xấu hổ cho chính mình, bất ngờ chiếc ghế phát ra tiếng động. Shioriko vẫn ngồi, vai run run. Tâm trạng của cô có vẻ tệ. Mặt cô đỏ ửng đến tận thái dương.

“Tự dưng lại nói ra những lời như vậy... Thật quá đáng!”

Cô nhắm nghiền mắt, mặt cúi gằm xuống máy đếm tiền.

“Như thế này... tôi không làm việc được...”

Những lời thì thào buột ra. Tôi nuốt nước bọt, không dám hỏi tại sao cô còn xấu hổ hơn cả hôm tôi ngỏ lời lần đầu. Phản ứng của Shioriko lúc này làm lý trí tôi bay đi đâu mất. Tôi từ từ cầm lấy máy đếm tiền. Shioriko vẫn nhắm chặt mắt, nhưng không phản đối. Tôi đang định chạm vào đôi má đỏ ửng của cô...

“Xin lỗi.”

Một giọng nói vang lên đằng sau. Tôi run run quay lại, trước mắt tôi là

một người đàn ông nhỏ thó khoác chiếc áo gi lê, xoa xoa cái đầu cạo trọc với vẻ ngượng ngịu.

“Tao chân thành xin lỗi vì đã chen ngang. Tao đến bán sách.”

Ông Shida nói rồi giơ hai tay đang xách hai chiếc túi lớn ra.

“Cháu sẽ quay lại ngay.” Shioriko buông một câu rồi lách kệch đi vào nhà chính. Có lẽ cô cần hít thở sâu để bình tĩnh lại. Không còn cách nào khác, tôi đành nhận lấy sách rồi đưa phiếu thu cho ông Shida. Hai chúng tôi im lặng một lúc lâu.

Vẫn chưa đến giờ mở cửa.

Tôi không đủ dũng khí xác nhận xem ông Shida đã nghe được đến đâu. Nhưng nhìn ánh mắt ấm áp như an ủi kia, hẳn là ông đã vào đến tiệm khi tôi kêu lên “Vì tôi yêu cô!”. Tôi quyết tâm đẩy lui nỗi thôi thúc vừa muốn gào khóc vừa muốn bỏ chạy đang dâng cao trong lòng.

“Êu!” Tay hí hoáy cây bút bi, ông Shida thì thào.

“Dạ?”

“Giá cứ trẻ mãi thế này thì thích nhỉ!”

“Ôi, ông tha cho cháu đi!”

“Không, tao không trêu chú mày đâu. Tao chỉ nghĩ, hai đứa mày vẫn còn nhiều thời gian để ở bên nhau, rồi xa nhau, cãi vã rồi lại cười đùa... Khác hẳn lũ già bọn tao.”

Giọng ông trầm xuống, như đang nhìn lại quá khứ của chính mình.

“Ông Shida chẳng phải vẫn còn thời gian hay sao?”

Trông ông làm gì đã già lắm đâu. Nhưng Shida lắc đầu cười đau khổ.

Đúng lúc đó, cửa thông với nhà chính mở to, Shioriko chống nạng quay lại.

“Xin, xin lỗi để ông đợi lâu.” Cô cúi đầu với ông Shida. Hai má vẫn hây hây đỏ, cô không liếc về phía tôi một lần nào. Xem ra đã nhìn nhận tôi như một người đàn ông rồi đấy, nhưng giờ cô đang nghĩ gì, tôi không sao đoán được. Shioriko vẫn chưa trả lời tôi, cũng không hề có ý định giải thích lý do của việc đó.

“À, sách...”

Cô ngồi xuống sau quầy, mắt nhìn thẳng và nói khẽ. Nhận ra người cô đang gọi là mình, tôi vội lấy sách ra khỏi túi.

Sách lần này chủ yếu là văn học và triết học nước ngoài, có nhiều sách bìa cứng đặt trong hộp, như *Tuyển tập Georges Bataille* hay *Toàn tập Ikuta Kosaku*. Lẫn trong số đó là vài cuốn tạp chí *Người Tokyo*, số nào cũng là đặc san về phố* Jinbo, Kanda, Tokyo.

Kẹp giữa các trang sách là nhiều mẫu giấy như được cắt nhỏ từ các tờ rơi, có lẽ để thay thẻ đánh dấu trang. Tình trạng bảo quản khá tốt, không hề có dấu gập hay rách, dường như đã được xếp sắp rất cẩn thận.

“Ông mua số sách này ở đâu thế?”

Tôi hỏi. Trông không giống hàng bán ở các tiệm sách cũ lắm. Shida gãi gãi trán bằng móng tay như để trì hoãn.

“Thật ra là thế này... Đây là sách của người hôm qua ghé vào đây với tao. Đáng ra hôm nay anh ấy cũng đi, nhưng hình như lại bận việc gì đó. Thế nên tao mang đãi hộ. Thôi, xem kĩ rồi mua cho tao đi, tao nghĩ đều là loại khá hợp với tiệm mình đấy.”

Nói đoạn ông rời khỏi quầy tính tiền, bắt đầu ngó quanh giá sách như mọi khi. Tôi nhìn theo ông. Đúng như Shioriko nhận xét, Shida không hề đề cập đến tên ông cụ kia. Trên phiếu thu cũng là tên Shida.

“Anh Daisuke.”

Shioriko nhỏ giọng gọi tên tôi, xoay chồng sách trên quầy tính tiền ra. Từ lúc nào cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

“Á...”

Lúc lấy sách khỏi túi tôi không để ý, nhưng giờ nhìn kĩ mới thấy, trên gáy và góc bìa các sách đều có một dấu khoanh màu đen, giống hệt dấu đen trên số *Nguyệt san Hosho* hôm nọ. Tôi cầm quyển *Người Tokyo* nằm trên cùng, mở trang kẹp thẻ đánh dấu ra. Đó là trang “Tuyển chọn! Các tiệm sách cũ được đề cử”, tiệm sách cũ nào có vẻ đáng quan tâm thì khuyên tròn bằng bút đen.

“Thế là sao nhỉ?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

“Chỉ với ngân này thì tôi... Dù sao cũng cứ định giá đã.”

Trong lúc cô kiểm tra kĩ tình trạng sách, dán giấy nhớ viết giá tiền lên bìa, tôi thầm sắp xếp lại câu chuyện cho đến hiện tại. Người phụ nữ lớn tuổi tên Miyauchi Tamiko liên tục mua đi bán lại những cuốn *Nguyệt san Hosho* có kí hiệu kì lạ. Theo lời bà, tạp chí này vốn là của ông chồng. Và rồi, trên mấy cuốn sách mà ông cụ thân thiết với Shida đang định bán cho tiệm Biblia cũng có những dấu tròn khác thường đó.

“Toàn sách liên quan đến văn học Pháp và triết học hiện đại Pháp nhỉ?”

Shioriko khẽ lên tiếng. Nhiều tên sách đánh dấu trong danh mục của *Nguyệt san Hosho* cũng là ấn phẩm về đề tài này.

Chẳng lẽ hai người chủ là một?

Nói mới nhớ, người phụ nữ tên Miyauchi không hề nói chồng bà đã qua đời. Cũng có thể đó đơn giản chỉ là tạp chí ông chồng để lại sau khi ly hôn... Nhưng nếu ông chồng đó là ông cụ kia, thì tuổi tác lại cách biệt quá.

“Anh xem chỗ này đi.”

Shioriko đang mở cuốn *Người Tokyo* mà tôi vừa xem. Tôi thắc mắc nhìn sang, cô tiếp tục thì thầm bên tai tôi.

“Không có chữ ‘Nitta’.”

“Đúng thật.”

Nghe cô nói tôi mới chú ý, trong sách không có hai chữ luôn xuất hiện trong *Nguyệt san Hosho*. Để chắc chắn, tôi mở cả những cuốn bìa cứng đã định giá xong, kết quả cũng vậy. Nếu chủ sách là cùng một người, tại sao những cuốn mang đến hôm nay lại không có cái tên đó. Tôi hoàn toàn không hiểu.

“Ông Shida!”

Đáp lại tiếng gọi của Shioriko, ông Shida quay lại quầy tính tiền.

“Tình trạng mấy cuốn này khá tốt, nhưng có nhiều chỗ bị viết vào... Lại không phải bằng bút chì nên cũng không thể xóa được...”

“Ồ, đành chịu thôi. Tao biết, tao biết mà.” Shida gật đầu đồng tình. “Tao cũng đã nói trước với anh ấy sách có ghi chú viết tay thì khó mà bán được giá tốt. Tao nghĩ anh ấy hiểu.”

Shida đồng ý ngay với giá tiền Shioriko đưa ra. Thanh toán xong, cô làm như vô tình hỏi vài câu.

“Ông Shida, những kí hiệu này có ý nghĩa gì không ạ?” Cô chìa cho ông xem phần gáy cuốn *Cổ người khác, Bầy chim trắng** của Marcel Aymé.

Shida mở to mắt, ghé lại gần nhìn rồi cười, “À mấy cái này à? Đây là kí hiệu đã đọc xong! Anh ấy đánh dấu thế này, liếc một cái là biết ngay cuốn nào đọc rồi, rất thuận tiện.”

“Cuốn nào đọc rồi mà không biết hay sao ạ?” Tôi lên tiếng.

“Cũng không có gì lạ khi sở hữu quá nhiều sách. Nhất là khi có tuổi trí nhớ suy giảm.”

Tôi cảm thấy một bí ẩn đã được giải đáp. Ra là mẹo của người quen mua nhiều sách.

“Nói mới nhớ, tao và anh thân nhau cũng là nhờ mấy cái dấu này đó.” Shida lần lượt nhìn hai chúng tôi, tiếp tục giải thích. “Như hôm qua tao kể, tao bắt chuyện khi trông thấy anh ấy ngồi trên ghế băng trước nhà văn hóa. Một người già ngồi đọc sách ngoài đường không phải là cảnh hiếm, nhưng tao chú ý là vì mấy cái kí hiệu ở gáy sách. Bắt chuyện rồi, quả nhiên là một người hóm hỉnh và rất hợp tính tao... A, thôi chết.”

Như sự nhớ ra, ông sai bước đến góc tiệm rồi ôm một bộ sách quay lại ngay. Tôi ngạc nhiên, đó là bộ *Nguyệt san Hosho*.

“Ông định làm gì với nó ạ?”

“Anh ấy nhờ tao bán sách, rồi dùng tiền bán được mua bộ này về. Hôm qua trông thấy xong là dứt khoát muốn mua.”

Tôi quay sang nhìn Shioriko, diễn biến thật khó mà bảo là tình cờ.

“Ở đây cũng có đánh dấu giống hệt đây.”

Tôi chỉ lên gáy bộ *Nguyệt san Hosho* bọc bao nhựa. Trong bộ có vài số chúng, tôi thêm vào từ kho của tiệm, nhưng đa phần đều là cuốn khoanh tròn bằng mực đen.

“Ồ. Vậy có khi nào chúng vốn là của anh ấy không nhỉ? Anh ấy không nói gì với tao cả.”

Shida nghiêng đầu suy tư, xem chừng không hề hay biết về mối liên hệ giữa ông cụ và *Nguyệt san Hosho*... Hoặc cũng có thể là biết, nhưng cố ý giấu chúng tôi.

“Ông Shida!”

Shioriko lên tiếng, không còn bóng dáng gì của thái độ dè dặt ngày thường. Có vẻ công tác đã bật.

“Ông kể thêm cho cháu về người chủ của sổ sách này được không? Tốt nhất là cho cháu biết cả tên nữa.”

Lần đầu tiên, nét mặt ông Shida thoáng chút dao động, ông cầm lấy chiếc túi đã trống không từ quầy rồi cẩn thận gấp lại như để đánh trống lảng.

“Sao mà lại muốn biết?”

“Vì gần đây có hiện tượng khác lạ xoay quanh những cuốn *Nguyệt san Hosho*. Cháu nghĩ có thể liên quan đến vụ mua bán hôm nay... Ông hãy kể cho cháu biết.”

Tôi bất ngờ vì vẻ nghiêm túc của Shioriko. Sự vụ lần này bắt đầu từ lời đồn đại tôi nghe qua Takino, chứ nào có ai nhờ cậy Shioriko giải đáp bí mật gì đâu. Nếu chỉ là tò mò thì hơi quá rồi. Phải chăng câu chuyện đang ẩn chứa một bí mật tôi chưa nhận ra?

“Có phải ông cụ kia tên là Miyauchi, hay Nitta không?”

“Là ai? Cả hai cái tên đều không phải. Tao thề đó không phải là tên anh ấy.” Ông phủ nhận hoàn toàn, nhưng kiên quyết không nói ra tên thật.

“Đúng vậy nhĩ?” Shioriko đồng tình, xem vẻ đã lường trước câu trả lời. “Ông Shida chưa bao giờ nhắc đến tên cụ đó trước mặt người khác. Có phải vì hai người đồng cảnh ngộ?”

Im lặng bao trùm. Ra là thế ư? Trong quá khứ, Shida từng phạm một sai lầm lớn, nên hiện giờ phải sống ẩn dật bằng tên giả. Ông cụ kia cũng đang hành động tương tự chẳng? Chính vì giống nhau về cả quá khứ lẫn sở thích

đọc sách, nên hai người mới trở nên thân thiết.

“Anh ấy không phải tội phạm.” Shida nặng nhọc mở miệng. “Tao cũng nói hôm trước rồi, anh ấy là người tốt. Chỉ là, anh đã buông bỏ tất cả và trốn chạy vì có thứ không gánh vác nổi... Bây giờ anh lấy việc đọc làm thú vui để sống nốt quãng đời còn lại thôi, không làm phiền đến ai hết. Hai đứa cứ đi thế đi, tao xin đấy!”

Nói đoạn, ông cúi mình thật thấp trước hai chúng tôi.

Sau khi Shida ôm bộ *Nguyệt san Hosho* đi, chúng tôi mở cửa tiệm. Công việc đầu tiên trong ngày hôm nay là xếp những cuốn sách vừa mua lên giá. Cuộc tranh luận của chúng tôi trước khi Shida đến rốt cuộc lại thành ra dang dở.

“Vậy bây giờ cô định thế nào?”

Tôi đứng trước quầy tính tiền, vừa bao nhựa cho cuốn *Toàn tập Ikuta Kosaku* vừa hỏi Shioriko. Tôi không thể quên nỗi đáng vẻ ử rữ khi rời đi của Shida. Cuối cùng, ông vẫn dứt khoát không cho biết tên thật của ông cụ kia.

Shioriko cũng không hứa sẽ đáp ứng lời thỉnh cầu của Shida. Có lẽ, cô đã biết rõ chân tướng sự việc. Manh mối rất nhỏ cũng không thành vấn đề với cô. Chắc chắn cô sẽ lần ra kết luận mà tôi không đoán được.

Tuy nhiên, nếu sự việc sáng tỏ thì rất có thể cuộc sống của ông cụ kia sẽ bị đảo lộn.

“Tôi không định để yên mọi thứ thế này.”

“Nhưng như vậy...”

“Anh Daisuke.” Shioriko ngừng viết nhãn giá, ngắt lời tôi. “Một người bỏ đi vì lý do gì đó, mong muốn được sống yên lặng ở một nơi nào đó, tôi

không phải không hiểu. Nhưng, khi một người bỏ đi, sẽ có một người bị bỏ lại... Người bị bỏ lại cũng có nỗi niềm và ý kiến chứ.”

Tôi không thể nói được gì. Cô gái này nhìn sự việc từ góc độ khác với Shida, là lập trường của người bị bỏ lại.

“Trong thời gian tới, bà Miyauchi hẳn còn ghé qua. Tôi đang chờ cho đến lúc đó.”

Có lẽ lúc đó, chân tướng sẽ sáng tỏ. Nguyên nhân khiến bà ấy liên tục thực hiện hành vi mua đi bán lại kì lạ này, ý nghĩa của chữ “Nitta” và tại sao nó lại vắng bóng trên những cuốn sách mua vào hôm nay...

Dù kết quả ra sao, mặt kẻ không bỏ chạy cũng chẳng bị bỏ rơi như tôi đây không thể phát biểu ý kiến. Nhưng tôi nghĩ, bất kể Shioriko có làm gì, tôi cũng sẽ cố dõi theo.

7

Chiều muộn hôm sau, bà Miyauchi Tamiko trở lại tiệm sách cũ Biblia.

Đang đẩy chiếc xe cút kít chứa đầy sách đồng giá ngoài tiệm vào, tôi trông thấy một phụ nữ cao tuổi từ đằng cửa soát vé của ga Kita-Kamakura đi lại. Bà mặc áo mưa màu xanh giống hôm trước. Tôi dừng bước chờ bà.

“Xin chào quý khách.”

“Chào cậu. Tôi có chuyện muốn nhờ...”

“Vâng, mời bà vào trong.”

Tôi dẫn bà vào trong tiệm, Shioriko vốn đang ngồi trước máy tính giờ đã đứng ở quầy. Có lẽ cô nghe thấy cuộc đối thoại giữa chúng tôi.

“Cảm ơn quý khách hôm trước đã bán sách cho tiệm chúng tôi.”

Cô chống nạng và cúi chào.

“Hôm nay quý khách đến có việc gì vậy ạ?”

Cô hỏi với giọng điệu trôi chảy. Dáng vẻ bình tĩnh khác hẳn tuần trước.

“Tôi muốn mua lại những cuốn tạp chí đã bán. Nghĩ lại tôi không nỡ bán nữa.”

“Cháu rất tiếc, điều này không thể được. Hôm qua cháu đã bán toàn bộ rồi.”

Ngay lập tức, sắc mặt người khách thay đổi, bà chống tay lên quầy tính tiền, vươn người về phía Shioriko.

“Ai mua, cháu hãy cho tôi biết đi? Làm ơn!”

Giọng bà như ghìm lại, hơi run rẩy. Shioriko có vẻ dao động, toan nói gì đó lại thôi.

“Cháu không thể giải thích chi tiết... Vì liên quan đến quyền riêng tư của khách hàng. Nhưng, nếu bà cho cháu biết sự tình, cháu sẽ đi xác nhận... Xem người đó có đúng là chồng bà hay không?”

Đôi vai dưới chiếc áo mưa rũ xuống, người phụ nữ nhìn đắm đắm vào cô chủ tiệm.

“Cháu biết đến đâu rồi?”

“Chỉ vài chi tiết nhỏ nhặt thôi ạ... Người muốn mua bộ *Nguyệt san Hosho* có thói quen khuyên tròn lên gáy những cuốn đã đọc, người ấy và bà cách nhau khá nhiều tuổi... Đôi khi người ấy đến tiệm cháu xem sách, nhưng lại che giấu danh tính thật của mình.”

Hình ảnh ông cụ ngồi gập lưng đọc sách hiện lên trong đầu tôi. Cho đến bây giờ, chúng tôi vẫn chưa hỏi tên cụ.

“Có lẽ đó chính là chồng tôi.”

Bà cười khúc khích. Một biểu cảm tươi mới, tuyệt đẹp, không giống với tuổi tác của bà.

“Cháu chỉ biết đến thế thôi à?”

“Không ạ... Cháu cũng biết cả lý do khiến bà mang *Nguyệt san Hosho* đến nhiều tiệm sách cũ bán đi rồi mua lại.”

Miyauchi Tamiko mở to mắt, chắc không ngờ Shioriko lại biết bà đang làm cùng một thao tác ở các tiệm sách cũ khác nhau.

“Những tiệm sách mà bà ghé đến bán tạp chí là những tiệm chuyên về thể loại chồng bà đặc biệt yêu thích và có khả năng lui tới thường xuyên. Bà mang tạp chí đi bán chính là để tìm cách liên lạc với người chồng đã mất tích, đúng không ạ?”

Tôi chưa hiểu rõ, nhưng người phụ nữ lớn tuổi vẫn im lặng lắng nghe. Shioriko nói tiếp.

“Có thể bà đã nghe ai đó kể là thấy chồng mình xuất hiện ở một tiệm sách cũ trong vùng này. Chắc lúc đầu bà cũng đến tiệm sách hỏi, nhưng cháu tin không tiệm nào dễ dàng tiết lộ thông tin cá nhân của khách hàng cả... Vì thế, bà quyết định mang bộ sưu tập *Nguyệt san Hosho* của chồng đi bán. Là tạp chí mỏng, lại gáy phẳng nên chỉ cần xếp vài chục số cũ, đầu tròn sẽ khá bắt mắt... Bà nghĩ nếu nhìn thấy thì chồng mình sẽ mua... Có gì nhầm lẫn không ạ?”

“Không nhầm. Đúng là như vậy.”

Miyauchi Tamiko gật đầu. Câu chuyện giữa hai người đã sáng tỏ, nhưng tôi vẫn chưa hiểu. Không còn cách nào khác, tôi đành lên tiếng hỏi.

“À, cháu xin lỗi... Bà muốn những cuốn tạp chí đó đến tay chồng bà để

làm gì ạ?”

Hai người phụ nữ nhìn nhau. Người giải thích cho tôi là Shioriko.

“Trên những cuốn *Nguyệt san Hosho* đó, có kèm lời nhắn bà Miyauchi gửi cho chồng mình, rằng hãy liên lạc đến địa chỉ này.”

“Sao, ở chỗ nào?”

Shioriko mở cuốn sổ nhập hàng đặt trên quầy, lấy ra một phiếu thu. Đó là phiếu thu do Miyauchi Tamiko điền tuần trước. Shioriko đặt ngón trỏ vào vào cột địa chỉ. Yaguchi, Ota, Tokyo.

“Thì sao?”

“Ban đầu tôi không nhận ra. Ga gần nhất của địa chỉ này là Musashi-Nitta tuyến Tokyo Tamagawa.”

Tôi ngạc nhiên thốt lên. Hóa ra chữ “Nitta” này không chỉ tên người, mà là tên nhà ga. Chắc nó có nghĩa là, “Em đang sống gần ga Musashi-Nitta.”

“Nói vậy, chữ ‘Nitta’ là do bà Miyauchi ghi thêm vào?”

“Đúng thế. Bà viết chữ ‘Nitta’ lên tất cả các trang có đánh dấu, bởi bà không biết chồng mình sẽ mở trang nào trong số tạp chí nào. Nếu trên tạp chí vốn là của mình có ghi thêm chữ của vợ, người chồng sẽ hiểu ngay ý nghĩa.”

“Bây giờ tôi đang sống trong căn hộ hai vợ chồng ở hồi mới kết hôn, cũng là nơi tôi có nhiều kỉ niệm với anh ấy.”

Bà Miyauchi Tamiko giải thích thêm. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao trên những cuốn sách ông cụ gửi bán hôm qua lại không có hai chữ “Nitta”. Dù vậy, tôi vẫn chưa lý giải được...

“Bà có cần thiết phải áp dụng phương thức phức tạp như vậy không? Cháu nghĩ có cách đảm bảo hơn...”

“Không, tôi nghĩ sẽ rất khó.” Shioriko lên tiếng. “Không có cách nào đảm bảo để liên lạc với một người bất vô âm tín, không rõ tên thật lẫn hành tung, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện tại một tiệm sách cũ ngẫu nhiên. Bà Miyauchi vô kế khả thi, đành lặp đi lặp lại việc bán tạp chí ở các tiệm sách cũ để tăng cơ hội thu hút sự chú ý của chồng mình, dù chỉ là một chút.”

Ra vậy, tôi thầm nghĩ, ông cụ kia không đến Biblia vào ngày nào cố định, có lẽ với các tiệm sách khác cũng vậy. Hẳn là người phụ nữ này đã thử bán tạp chí trong tâm trạng tuyệt vọng, và ở đây, có một người đã đoán trúng ý đồ của bà và đề nghị giúp đỡ.

“Chuẩn xác đến từng từ, như thể chính tôi đang giải thích vậy.” Miyauchi Tamiko xác nhận và mỉm cười cay đắng. “Tôi cũng biết mình sẽ không tìm được anh ấy một cách dễ dàng. Chồng tôi vốn thông minh, lại cẩn trọng... Nhưng chính lòng nhân hậu và trọng tình nghĩa của anh mới khiến tôi quyết định gả nghĩa. Tôi tin tưởng anh ấy, và sẵn sàng bao dung cả các khuyết điểm. Mọi người xung quanh ra sức ngăn cản cuộc hôn nhân của chúng tôi, cả vì vấn đề tuổi tác lẫn quá khứ ly hôn của anh ấy, nhưng tôi nhất loạt bỏ ngoài tai và quyết định ở bên anh. Chúng tôi cùng điều hành một công ty, cho đến ba năm trước.”

Ba năm trước, ba năm, mốc thời gian nhấp nháy trong tâm trí tôi. Nó khớp với thời điểm ông cụ kia từ bỏ việc kinh doanh và chuyển đến khu này.

“Chồng tôi vốn chỉ có sở thích sưu tập sách, hầu như không dùng tiền vào bất cứ việc gì khác. Vì thế tôi cũng an tâm. Nên khi biết anh ấy biến thủ tiền của công ty, mà biến thủ những 50 triệu yên, tôi đã rất bàng hoàng.”

“50 triệu yên...”

Tôi vô thức thốt ra. Đó là số tiền mà tôi mới chỉ thấy trên mặt chữ.

“Ông ấy dùng số tiền đó làm gì ạ?”

Shioriko hỏi, câu hỏi không mấy tế nhị làm tôi toát mồ hôi, nhưng bà Miyauchi Tamiko không phật ý.

“Để giúp vợ trước, một người trẻ hơn tôi rất nhiều... Cô ta cần tiền, hình như chồng tôi định cho vay tạm một thời gian. Tôi không biết anh ấy đưa cho cô ta số tiền lớn như vậy bằng cách nào, hay quan hệ giữa hai người bây giờ ra sao. Vì tôi chưa kịp hỏi rõ, bọn họ đã biến mất. Đúng lúc đó, việc kinh doanh của công ty gặp khó khăn, không huy động được vốn, cuối cùng đành chịu phá sản. Nếu còn 50 triệu yên. tình hình có lẽ đã khác.”

Cách nói chuyện thẳng thắn, ngược lại càng khiến nổi cay đắng thêm đậm nét. Một ông cụ bình thản nhường ấy, lại có quá khứ giông bão như vậy... Cụ ấy còn bỏ nhà ra đi nữa chứ, nguyên hành động này đã đủ đáng trách rồi.

“Khi một người bỏ đi, sẽ có một người bị bỏ lại.”

Cuộc đời người bị bỏ lại cũng sẽ thay đổi. Và ở trường hợp của bà Miyauchi thì thay đổi tới mức không sao cứu vãn nổi, đúng theo nghĩa đen.

“Trước đây chắc bà cũng tìm kiếm rồi nhỉ?”

“Tôi thử mọi cách, nhưng vẫn không tìm ra chồng.” Xem chừng đã đủ thông tư tưởng sau ngần ấy thời gian, giọng bà rất bình tĩnh. “Tôi có quá nhiều việc phải giải quyết, nên đành tạm dừng tìm kiếm. Một thời gian sau mới tiếp tục được. Để trả nợ, tôi bán tổng bán tháo hầu hết cơ nghiệp, sau đó chuyển về căn hộ hiện tại, tài sản duy nhất còn lại. Giờ hồi tưởng, trong cuộc hôn nhân với anh ấy, chẳng có kỉ niệm nào không vui. Chúng tôi luôn làm việc cùng nhau, nên ngày nghỉ thường tách riêng ai tận hưởng theo

cách người nấy. Như thế thoải mái cho cả hai. Tôi thích vận động, sở thích cũng hoàn toàn khác chồng.”

Bà nheo mắt như nuôi tiếc, nhìn quanh giá sách cũ, “Cứ ngày nghỉ là chồng tôi lại ra phố Jinbo, khuân về hàng đống sách. Anh ấy xếp thành chồng trong phòng khách, rồi kiểm từng cuốn một. Mỗi khi tôi hỏi mua gì, anh lại vui vẻ kể lể. Tôi hầu như không hiểu những chuyện anh ấy nói, nhưng lắng nghe thôi cũng rất hạnh phúc rồi. Phụ nữ vốn thích đàn ông mê đắm một cái gì đó, phải không?”

Shioriko nghiêng đầu, chừng như không đồng tình cho lắm. Tôi không phải phụ nữ, nhưng cho rằng ở điểm này, mình thấu hiểu hơn cô. ...

“Tôi phải bán đi rất nhiều sách của anh ấy... Vì không có chỗ để, mà cũng cần tiền nữa...”

“Riêng *Nguyệt san Hosho* thì giữ lại ạ?”

“Ừ. Vì đó là tạp chí đặt định kì, anh ấy luôn đọc kĩ từ đầu đến cuối. Còn ghi chú chi chít nữa, cháu thấy rồi đấy. Dù định mua sách hay không, anh ấy vẫn đánh dấu vào danh mục. Sau này đọc lại, tôi dần dần hiểu ra chồng mình thích sách gì, suy nghĩ thế nào... Cứ như thể anh vẫn ở bên tôi. Cuối cùng, tôi cũng bắt đầu đọc sách.”

Quả thật nếu xem kĩ các ghi chú trên tạp chí sách cũ, có lẽ sẽ hiểu được sở thích đọc sách của người chủ cuốn tạp chí. Với một người không rành về sách cũ như bà Miyauchi, chính nhờ *Nguyệt san Hosho* mà bà đoán được tiệm sách chồng mình có thể đến.

“Cháu nắm được tình hình rồi” Shioriko gật đầu, “Như đã nói lúc trước, cháu sẽ đi gặp người mua lại bộ *Nguyệt san Hosho*... Nếu đó chính là chồng bà, bà định làm thế nào? Bà có đến gặp trực tiếp không ạ?”

Bà Miyauchi Tamiko mím môi, không rõ băn khoăn những gì. Nhưng,

nét mặt bà mau chóng trở nên tươi tắn.

“Còn phải xem anh ấy muốn thế nào. Tạm thời cứ như vậy đã. Tôi muốn nhờ cháu chuyển lời, được không?”

“...Vâng.”

“Nếu được, hãy gọi điện cho em nhé.”

Shioriko tiếp tục chờ đợi với gương mặt nghiêm nghị. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng.

“Thế thôi à?”

“Ừ, thế là đủ rồi.” Bà Miyauchi Tamiko mỉm cười.

Shioriko xem chừng bối rối trước lời nhắn gửi đơn giản đó. Miyauchi Tamiko về rồi, cô vẫn ra chiều thắc mắc.

Tuy thế, cùng ngày Shioriko đã ra ngoài. Trước tiên, cô đến chỗ Shida để hỏi nơi ở của ông cụ kia. Khi trở về cô kể là đã truyền đạt lời nhắn một cách cẩn thận, có nghĩa cô đã gặp được cụ ấy.

Về sự việc lần này, tôi cũng chỉ biết có thế.

Từ khi Shioriko đi tìm gặp, ông cụ đột nhiên ngừng xuất hiện ở tiệm chúng tôi. Bà Miyauchi Tamiko cũng không hề liên lạc. Kết quả như thế nào sau lời nhắn nhủ, tôi cố gắng hỏi Shida lúc ông ghé lại một mình, nhưng ông chỉ nhún vai cho qua.

Trong tiệm, chúng tôi cũng không dǎ động đến vụ *Nguyệt san Hoshō* nữa. Một khi bí ản về sách đã được giải đáp, Shioriko liền thôi hứng thú, nhưng tôi cảm giác lần này không chỉ có vậy.

Hôm cô đi gặp, chắc chắn chồng bà Miyauchi Tamiko đã kể rõ sự tình, phải chăng nội dung câu chuyện không thể tiết lộ cho người thứ ba? Shioriko không muốn tôi đi cùng, có lẽ vì cô đã lường trước phản ứng của

người trong cuộc.

Dù sao cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi, chính xác đến mức nào so với thực tế, tôi không rõ.

Mà cũng có sao đâu.

Tôi đang trên đường đi làm, quyết định không nghĩ ngợi linh tinh nữa. Mặc dù tôi đã yêu cầu Shioriko hãy chia sẻ nhiều hơn, nhưng đúng như lời cô, không chia sẻ cũng là có lý do riêng.

Tôi chạy scooter đến ga Kita-Kamakura. Bầu trời không một gợn mây. Tôi mở khóa cửa kính, tiệm vắng tanh. Chắc Shioriko vẫn còn ở nhà chính.

Đầu tiên là chuẩn bị mở cửa hàng, trước đó, tôi xé một tờ lịch tranh treo trên tường. Những tán anh đào nở rộ, lấp ló đằng sau là dãy núi xanh tươi.

Hôm nay đã sang tháng Năm.

Giao đoạn 1

Giao đoạn 1: *Người đi mót lúa - Thánh Andersen*
của Koyama Kiyoshi

(Shincho Bunko phát hành)

Ta ngồi khoanh chân đọc sách trên bãi gần cầu.

Dù vàng dương đã lặn, bức tường xi măng vẫn bóng râm. Đối với người sống cảnh màn trời chiếu đất, tháng Tư là tháng dễ chịu nhất, khi ta có thể vừa đọc sách vừa tận hưởng làn gió tự nhiên, nhưng cũng là tháng trôi qua thật chóng vánh.

Dù vậy, ta vẫn không thể đọc hết cuốn sách trước khi trời tối. Ta bật chiếc đèn xách tay, tuy không muốn lãng phí pin nhưng thỉnh thoảng sống xa hoa một chút cũng chẳng chết được.

Ta giờ quyền sách khổ bunko bọc bìa giấy sếp tự làm, là quyền sách ta nhận lại được năm ngoái từ cô nữ sinh cấp ba đã lấy nó đi. Bên trong vẫn như mọi khi là *Người đi mót lúa - Thánh Andersen* của Koyama Kiyoshi. Biết làm sao được, đây là cuốn sách yêu thích của ta mà.

Hiện giờ ta đang đọc một trong hai tác phẩm lấy làm nhan đề, *Thánh Andersen*. Đó là truyện ngắn thư tín, nội dung truyện thể hiện qua những bức thư do Andersen gửi cho mẹ, vẫn ngọt ngào ủy mị như mọi khi nhưng ta cũng không ghét. Nhân vật xuất hiện trong truyện của tác giả này, cảm cảnh thay, đều nghèo rớt mùng tơi, dĩ nhiên ta biết mình cũng không khá khẩm hơn là bao.

Từ đường đi bộ dọc bờ sông, một bóng người tiến về phía ta. Người đó đi chậm một cách khác thường. Là một cô gái mặc áo khoác mỏng, mái tóc dài như hòa vào bóng đêm.

Cô gái đứng khựng lại, trông rất giống một ân nhân từng cứu vớt cuộc đời ta. À không, cô gái này chống nạng, là con của ân nhân.

“Chào ông, ông Shida.”

Con bé mở lời chào ta bằng chất giọng điềm tĩnh giống hệt bà mẹ. Con bé này thường chỉ ăn nói lưu loát khi muốn truy hỏi ai đó. Xem chừng không phải một chuyến viếng thăm tốt đẹp rồi.

“Ông đang đọc sách à?”

“Ừ, tao xong việc rồi nên rảnh. Quyền mà đợt trước chúng mày giúp tao lấy lại đó, của Koyama Kiyoshi.”

Ta đập đập lên bìa cuốn bunko. Con bé đến đây vì việc gì ta cũng đã đoán được, nhưng ta muốn tránh tự mình đề cập đến.

“Mày biết không? Koyama Kiyoshi từng ngồi tù đấy, ông ta còn có những sáng tác dựa trên trải nghiệm trong quãng thời gian đó. Dù cùng mang danh ‘nhà văn’ nhưng mỗi người lại có một đoạn quá khứ khác nhau nhì.”

Ta lờ lờ nói quá nhiều rồi. Sự việc của Koyama, ta cũng mới biết khi đọc trong một tuyển tập tác phẩm ở thư viện.

“Là vụ tham ô ở PEN Club* Nhật Bản phải không ạ? Cháu nghe nói tội không đến mức ngồi tù, nhưng ông ấy lại phải lĩnh mức án cao nhất.”

Con bé phản ứng ngay lập tức. Thằng nhóc Gora thường xuyên giáp mặt với con bé này đúng là một đứa can đảm. Ta thì thỉnh thoảng vẫn cảm thấy sợ.

“Ông cho cháu mượn cuốn đó một chút được không?”

Nói đoạn, con bé chìa thẳng cánh tay không chống nạng về phía ta.
“Nhắc mới nhớ, cháu chưa nhìn thấy nó bao giờ.”

“Được thôi.”

Giờ có từ chối cũng chẳng ích gì, ta đặt cuốn bunko vào lòng bàn tay con bé.

“Ban nãy, bà Miyauchi Tamiko đã đến tiệm cháu.”

Ta chú ý đến bàn tay con bé hơn là câu nó nói. Nó đang dùng một tay khéo léo tháo lớp bọc bằng giấy sáp ra khỏi cuốn sách rồi kẹp miếng bọc vào bên tay chống nạng.

“Người mang *Nguyệt san Hosho* đến bán ấy. Bà nhờ cháu gửi lời nhắn đến chồng. ‘Nếu được, hãy gọi điện cho em nhé’.”

“Mày đang nói gì thế?”

“Lần đầu cháu thấy lạ là khi nghe kể về buổi làm quen của hai người.”

Con bé đột ngột bẻ lái câu chuyện, làm ta suýt ngã.

“Rằng ông Shida đang đạp xe qua thì dừng lại bắt chuyện với một người ngồi đọc sách ở băng ghế trước cửa nhà văn hóa thành phố Fujisawa...”

“Tao không hề nói dối.”

“Vâng. Thế nên cháu mới thấy lạ. Ông cũng từng nói không phải là hiếm cảnh các ông bà già ngồi trên ghế dài đọc sách. Thế mà ông mất công bóp phanh, dắt xe đạp lại để bắt chuyện thì quả là lạ. Cháu tự hỏi, kí hiệu trên gáy sách chẳng lẽ lại là thứ gây tò mò đến mức ấy?”

Ta biết mình đã bị nhìn thấu. Chỉ là, chưa chắc đã bị nhìn thấu hoàn toàn.

“Thế thôi à?”

“Cháu đã đánh dấu hỏi vào lời kể này khi kiểm tra sổ sách ông mang đến tiệm hôm qua. Cháu nhớ là những cuốn đó có khoanh tròn màu đen ở gáy sách, cũng có ghi chữ bên trong, nhưng lại được đánh dấu trang bằng các mảnh giấy tự làm, ngay cả với tạp chí không có giá trị sách cũ.”

Ta rùng mình. Con bé này nhận ra qua chi tiết đó sao?

“Nhưng, *Nguyệt san Hosho* lại được đánh dấu bằng cách gấp mép trang... Thói quen này thể hiện tính cách của chủ nhân tạp chí. Khó mà nghĩ được rằng, một người tỉ mỉ tự làm thẻ đánh dấu lại thoải mái gấp mép trang khi đọc tạp chí... Cũng tức là, chủ nhân *Nguyệt san Hosho* và chủ nhân sổ sách hôm qua là hai người khác nhau. Nếu sổ sách hôm qua là của bạn ông Shida, vậy thì *Nguyệt san Hosho* là của ai? Cháu nghĩ mãi cũng chỉ ra được một người.”

Con bé trở gáy cuốn bunko của Shincho, dấu tròn màu đen ở góc thoáng ảm thoáng hiện dưới ánh đèn xách tay.

Con bé mở cuốn truyện ra. Trên mép trang đề “Người đi mót lúa” có dấu gấp nếp, dòng văn yêu thích của ta được đóng khung bằng mực đen. “Ngoái đầu nhìn lại quãng đường đã qua, ta chẳng nói được gì nhiều về người mình thương yêu nhất.”

“Chồng bà Miyauchi Tamiko là ông Shida, đúng chứ?”

Lời nói dối bất thành! Thằng nhóc Gora đã tin, nên ta vẫn ôm ấp hi vọng cũng có thể qua mắt con bé.

“Ông Shida bắt chuyện với ông cụ kia cũng vì cụ ấy có thói quen đánh dấu lên gáy sách giống ông. Tâm sự mới biết hai người đồng cảnh ngộ... Cháu nói đúng chứ?”

Không sai.

Ta đành giờ chờ trắng đầu hàng. Nói cho rõ ràng thì còn một nguyên nhân nữa, chính là hoài niệm, cha mẹ ta qua đời khi ta còn trẻ, nếu cha vẫn tại thế thì tuổi tác giờ cũng xấp xỉ người bạn vong niên kia.

“Thật ra hai người đã nói gì khi bắt gặp bộ *Nguyệt san Hosho* ở tiệm cháu?”

“Anh ấy hỏi tạp chí này có phải của em không, tao đáp ‘Có lẽ vậy’. Anh ấy nhận ra tao muốn trao đổi riêng với hai đứa nên đã ra ngoài tiệm chờ tao trước.”

Cảm giác bàng hoàng hôm đó quả tình khó mà diễn tả thành lời. Không hiểu sao ta vẫn giữ được bình tĩnh để tiếp chuyện hai đứa trẻ này.

“Tao đoán là Tamiko mang đến bán. Tao còn đoán là cô ấy muốn ám chỉ gì nữa, nên rất muốn ngó bên trong, nhưng chúng mày lại bọc bao để bán theo bộ. Tao toan nhờ chúng mày mở cho xem, nhưng sợ hai đứa đặt bẫy, biết đâu chúng mày và cô ấy ngấm ngầm bắt tay với nhau thì sao. Suy nghĩ mãi, tao nhờ bạn tao giúp sức, giả làm chủ sở hữu bộ *Nguyệt san Hosho*.”

“Cụ ấy có biết chuyện của ông không?”

“Có. Tao đã định nếu hai đứa mày đến tra khảo, tao sẽ dẫn cả đôi sang đó để anh ấy giải thích hộ rằng mình không phải chủ cũ mà chỉ đơn giản là muốn có bộ tạp chí đó thôi. Dù sao thì đây cũng là sự thật... Tao đã soạn sẵn kịch bản như thế để hóa giải nghi ngờ của chúng mày, đồng thời vẫn giữ kín được danh tính.”

Thế nhưng con bé này lại không phải đứa có thể đánh lừa bằng tiểu xảo. Nếu hôm đó ta đề nghị nó cho xem tạp chí luôn, có khi sự việc đã không thành ra rồi rắc rối như bây giờ.

“Giờ mày tính sao? Định khai chỗ ở của tao cho Tamiko?”

“Cháu không có ý đó... Mà đây cũng không phải nguyện vọng của bà Miyauchi. Chỉ là, ông liên lạc với bà ấy được không? Chỗ vợ ông ấy ạ.”

“Giờ thì liên lạc để làm gì?”

“Ông nên giải thích cho bà về những sự cố đã xảy ra, bao gồm vụ đưa tiền cho cô vợ cũ... Chắc phải có lý do gì mới thúc đẩy ông hành động như vậy chứ?”

Đột nhiên, câu văn của Koyama Kiyoshi hiện lên trong đầu ta. “Ngoài đầu nhìn lại quãng đường đã qua, ta chẳng nói được gì nhiều về người mình thương yêu nhất.” Với ta, không nói gì nhiều thì không thể giải thích minh bạch được. Chưa kể ngày đó, cũng như bây giờ, người ta thương yêu nhất chưa bao giờ là vợ cũ.

Ba năm trước, vợ cũ gọi ta đến, cho xem ảnh một thằng nhóc đang nằm dài trên giường bệnh, nhấn mạnh rằng thằng bé chính là con trai ta, ra đời sau khi ta và cô ta chia tay. Nó mắc bệnh tim nặng, đang đợi đến lượt nhận phẫu thuật cấy ghép ở nước ngoài. Lượt đến đột ngột quá, vợ cũ ta không kịp bán tài sản lấy tiền. Cô ta hỏi vay 50 triệu, với lời hứa sau một tháng sẽ trả đầy đủ cả lãi...

Giờ nghĩ lại, ta biết mình thật ngu ngốc, nhưng bấy giờ ta tin lắm, lập tức rút tiền từ tài khoản công ty đưa cho vợ cũ. Ta và Tamiko không có con, có lẽ chính vì thế ta bị lay động bởi tình cảm với đứa con trai chưa từng biết kia. Tóm lại, ta đã xoi một vỏ lừa ngon ơ.

“Giờ thì giải thích để làm gì... Cũng chẳng vấn hồi được.”

Mọi lời lẽ của vợ cũ đều là dối trá. Chẳng có đứa con trai nào. Cô ta biến mất cùng gã tình nhân có tiền án lừa đảo, để lại ta khùng hoảng với khoản tiền lớn bị mất. Đáng lẽ ta nên thú nhận sự tình với Tamiko và quỳ xuống xin lỗi những người ta đã gây tổn hại, nhưng rốt cuộc ta không làm

được. Ba năm nay, ta nhấn chìm chính mình trong cuộc sống khắc nghiệt, rày đây mai đó, không dám đối mặt với những sai lầm từng phạm phải.

Ta không biết vợ cũ giờ đang làm gì. Ta cũng chẳng muốn nhìn lại bộ mặt của ả lừa đảo ấy, nhưng một kẻ rút ruột công ty như ta suy đến cùng lấy đâu ra tư cách phán xét ai. Mong sao mọi người có thể sống yên bình ổn định, dù chỉ là cuộc sống nuôi gà bán* thôi, cũng tốt lắm rồi.

“Thiên hạ cứ nói thất bại vẫn làm lại được, nhưng đứng dậy sau thất bại khó khăn đến mức nào? Phải trải qua rồi mới thấm thía. Chưa kể, một khi đã bỏ chạy thì coi như vô phương cứu vãn...”

Con bé im lặng nghe ta nói. Nó không động viên ta về khả năng làm lại, bởi chính nó cũng biết rằng đó không phải việc đơn giản. Bản thân nó còn chưa thoát khỏi ám ảnh về chuyện bị mẹ bỏ rơi.

Nhưng ta có thể đoán được, từ giờ con bé sẽ đối xử với lão già đón hèn chỉ biết than vãn này ra sao. Có lẽ vì dõi theo nó suốt ba năm nay nên ta đã sinh lòng thương mến như với con cháu mình. Bị nó khinh miệt thật không dễ chịu gì. Ta thở dài.

“Tao biết rồi. Để tao nghĩ... Mà mày chỉ muốn nói với tao thế thôi hả?”

“Thật ra còn một chuyện nữa, cháu muốn nhờ ông.”

“Chuyện gì?”

“Liên lạc với mẹ họ cháu, nhắn bà rằng cháu muốn gặp.”

Ta không nói nên lời, ai mà ngờ con bé đã biết tỏng mọi chuyện.

“Mày cũng phát hiện ra tao giữ liên lạc với Chieko?”

Đứa con gái của ân nhân gật đầu, “Cháu phát hiện ra từ đầu năm nay... Quả nhiên là đúng hả?”

“Tại sao cho đến giờ mày vẫn giả điếc?”

“Tại cháu nghĩ cứ để đấy, sẽ tiện hơn khi có việc muốn chuyển lời. Dù sao cháu cũng không biết cách liên lạc với mẹ...”

Ta cười méo xệch. Rốt cuộc ta cũng bị nó lợi dụng. Cả mẹ cả con đều thâm sâu khôn lường.

“Nghe nói mẹ đến dự thính phiên tòa xử Tanaka Toshio, nên cháu thử đến xem, nhưng không tìm được dấu vết gì. đành phải xoay sang hỏi thăm các khách hàng giờ còn giữ liên lạc với mẹ, trong số đó... Ông Shida có khả năng thành công cao.”

“Giúp mày cũng được thôi, thật ra Gora nó cũng biết tao và Chieko vẫn qua lại.”

“Anh Daisuke cũng biết...” Con bé thì thầm, rõ là bất ngờ.

“Thằng nhóc không ngờ nghịch như vẽ bề ngoài đâu. Sau khi bị nó vạch trần, tao đề nghị Chieko cho tao ngừng vai trò trạm giao liên, từ bây giờ hai bên không hề trao đổi thêm.”

Ta và ân nhân giữ liên lạc qua một chat room riêng tư trên mạng. Ta vẫn kiểm tra mỗi khi đến quán cà phê internet, nhưng không thấy cô đăng nhập vào nữa.

“Chuyện quan trọng đến thế à?”

“Vâng, liên quan đến anh Daisuke.”

“À à, vụ ‘Vì tôi yêu cô!’ ấy hả?”

“Há, ngoài... vụ đó, vẫn còn nhiều chuyện khác.”

Không chỉ mặt, hai bàn tay con bé cũng đỏ ửng. vẽ ngoài điềm tĩnh lúc trước hoàn toàn biến mất, thái độ này quen thuộc với ta hơn.

“Mày định hỏi ý Chieko, xem có thể hẹn hò với Gora không à?”

“Kh... không phải chuyện đó.” Con bé đột nhiên quát lên. “Hẹn hò hay

không, cháu tự quyết được. Cháu cũng có câu trả lời rồi. Nhưng... cháu hiện giờ, vẫn cần, cháu vẫn cần gặp mẹ.”

Ta không hiểu rõ ý nó. Dù sao đi nữa, câu trả lời của ta vẫn không thay đổi.

“Nói tóm lại, mày tìm người khác nhé. Xin lỗi, tao không giúp gì được.”

Lần này, chắc chính Chieko là người gợi ý chỗ của ta cho Tamiko. Mấy năm đã qua, làm gì có chuyện tự dưng nảy nòi một người quen trông thấy ta lang thang ở tiệm sách cũ. Phải chăng cô muốn loại bỏ cho khuất mắt quân cờ đã vô tác dụng này? Thật là một con người tai quái!

Đã thế, ta cũng tai quái cho cô xem!

“Bây giờ có khi Chieko đang dò hỏi qua những kênh khác về chúng mày. Kiểu gì quanh nhà Shinokawa cũng đầy tai mắt như tao hồi trước. Thử tìm nhé!”

Sau một hồi suy tư, Shioriko trả lại ta cuốn sách.

“Cảm ơn ông.”

Dứt lời, con bé quay lưng bước đi. Nó đã khuất dạng trên đường ven sông, mà ta vẫn đứng sững trên bãi.

“Ngóai đầu nhìn lại quãng đường đã qua...”

Đọc mấy cuốn *Nguyệt san Hosho* đó, ta đã biết chỗ ở hiện tại của Tamiko. Số điện thoại cũng không đổi. Cạnh cửa hàng tiện lợi gần đây vẫn sót lại một bộ điện thoại công cộng, của hiem giữa thời buổi này Trong túi ta cũng còn một ít xu lẻ.

Nếu ta kể lại nổi truân chuyên, liệu cô ấy có đủ kiên nhẫn lắng nghe trọn vẹn? Hay được một lúc là nổi đóa lên? Ba năm rồi chúng ta không nghe tiếng nhau. Ta đã già đi, nhưng với Tamiko, cảm nhận về năm tháng óo lẽ

còn rõ rệt hơn nữa.

Ta nhớ gần đây có nói với ai, ai nhỉ, rằng lũ già chúng ta không còn nhiều thời gian như đám trẻ... để mà ở bên nhau, rời xa nhau, cãi vã rồi lại cười đùa...

Ta nâng bước chân nặng trĩu, đi chậm chậm trên triền đê. Lòng vẫn đây do dự, gọi hay không gọi cho Tamiko. Thôi để đấy, sẽ cân nhắc dọc đường từ đây đến cửa hàng tiện lợi.

Chuyện thứ hai

Chuyện thứ hai: *Bác sĩ quái dị**

của Tezuka Osamu

(Akita Shoten phát hành)

1

Nghe nói trong giới mua bán sách cũ, những cuốn sách bỏ đi gọi là “hàng đập” hoặc “sách đập”. Mãi gần đây tôi mới nghe đến, nhưng cũng không rõ nguồn gốc của từ này.

Ngày cuối cùng của Tuần lễ vàng, tôi cho từng cuốn bunko hàng đập không vỏ bọc vào thùng các tông to. Trong quầy tính tiền cũng đang ngổn ngang các thùng tương tự.

Ngoài trời đã tối đen, giờ đóng cửa cũng qua từ lâu. Việc xử lý sách thu mua vẫn liên miên không dứt nên tôi đành phải ở lại làm thêm giờ.

Đã gần hai tháng trôi qua kể từ ngày 11 tháng Ba ấy. Hầu hết tin tức trên báo đài đều là về trận động đất. Sự cố rò rỉ ở nhà máy năng lượng hạt nhân vẫn chưa giải quyết ổn thỏa. Một vài lễ hội ở vùng này bị hủy tổ chức.

Tuy nhiên, vẫn có nhiều người đi du lịch trong Tuần lễ vàng năm nay, nhờ đó Kita-Kamakura trở nên náo nhiệt. Chiều tối qua, tôi đi thu mua sách tại nhà khách hàng, lúc quay về tiệm cũng gặp tắc đường.

Hiện giờ cô chủ tiệm của tôi, Shioriko, đang ngồi trên xe van sắp xếp số

sách tôi mua về hôm qua. Bình thường cô sẽ tác nghiệp trong tiệm, nhưng do số sách khách hàng khác mang tới đã choán hết không gian đến nỗi chẳng còn chỗ đặt chân, cực chẳng đã cô đành chia việc ra hai nơi. Thu dọn xong tôi sẽ ở lại nhà Shinokawa ăn tối.

Trông bề ngoài, quan hệ giữa tôi và Shioriko đã khôi phục như cũ, nhưng cô vẫn chưa tỏ thái độ rõ ràng về lời tỏ tình của tôi. Dù sao cũng còn ba tuần nữa mới đến hạn cuối tháng Năm.

Thành thật mà nói, tôi bắt đầu nghĩ rằng mình sẵn sàng chờ đợi đến sát hạn. Cô đồng ý thì không nói làm gì, nhưng khó mà loại trừ khả năng cô từ chối. Tôi cố gắng suy nghĩ theo chiều hướng tích cực, đồng thời cũng chuẩn bị tâm lý cho trường hợp xấu nhất. Đó là những gì bà ngoại quá cố truyền dạy. Dù là tình huống nào, trái tim tôi cũng cần thời gian chuẩn bị.

Theo đúng lời dặn của cô chủ tiệm, tôi đã chia xong sách thành ba loại: xếp lên kệ, tạm cất vào kho và đem bỏ. Công việc còn lại hôm nay chỉ là bê các thùng sách bỏ ra ngoài.

Hít một hơi thật sâu, tôi vươn vai, đúng lúc cửa kính mở ra. Trước mắt tôi là một cô gái nhỏ nhắn mảnh khảnh, mặc đồ công sở chỉnh tề. Trông dáng vẻ nhanh nhẹn, tôi đoán cô từng tập thể thao hay võ thuật. Tuổi chắc xấp xỉ Shioriko.

Đây là một cô gái đẹp với kiểu tóc ngắn mượt mà rất phù hợp, nhưng tôi để ý nhiều hơn tới bờ môi mím chặt hình dấu “A” và đôi mắt mạnh mẽ. Lúc này cô đang nhìn thẳng vào ấn đường tôi. Trông cứ như loài chim săn mồi, dù nói cho đúng thì tôi cũng không có tư cách đi nhận xét về ánh mắt người khác.

“Xin lỗi quý khách, cửa tiệm đã đóng...”

“Gora Daisuke?”

Cô gái lúi ra đầy đủ cả họ lẫn tên khiến tôi ngỡ người mất một thoáng. Tôi nhớ mình chưa gặp cô bao giờ, khuôn mặt này cũng không phải dạng mặt dễ quên... Nhưng tôi có cảm giác, cô nhang nhác ai đó.

“Vâng, là tôi.”

Cô gái ngắm soi tôi từ đầu xuống chân, “Ồ... ra thế...”

Ra thế là sao?

“Xin hỏi, cô là ai?”

“Tôi ư, tôi là Takino Ryu. Chào cậu, cảm ơn cậu vẫn luôn chiều cố đưa bạn thân một sách và ông anh lười biếng của tôi.”

Cô gái nói một lèo rồi cúi đầu chào. Dù miệng lưỡi hơi thô lỗ nhưng tác phong thật hoàn hảo. Có lẽ cô làm kinh doanh. Tôi đã nghe đến cái tên Takino Ryu không biết bao nhiêu lần. Cô gái này là bạn thân từ thời cấp hai của Shioriko, là em gái của Takino Renjo. Nhìn kĩ mới thấy, dáng mũi và đường nét khuôn mặt rất giống ông anh.

“Tôi là Gora Daisuke. Chào cô.”

“Tôi biết cậu rồi.”

Có vẻ thế. Nhưng cô biết qua ai và biết gì hả cô? Ryu đặt hai tay lên quầy tính tiền, hơi nhảy lên ngó vào bên trong bức tường sách.

“Ồ, không có! Nó ở đâu được nhỉ? Cái đồ bốn mắt ngực bự này!”

Một biệt danh chương tai! Cô ta thuộc một dạng khác hẳn Shioriko.

Chợt cửa thông với nhà chính kéo mở, cô chủ của tôi chống nạng bước ra. Dáng vẻ mệt mỏi, gọng kính và hai vai hơi trĩu xuống, nhưng khi nhận ra Ryu, mắt cô lại sáng bừng.

“A, Ryu, chào cậu. Chẳng mấy khi cậu sang đây. Vừa đi làm về à?”

“Ừ.”

Ryu khoanh tay, nhìn cô bạn thân một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt thậm chí còn sắc hơn cả ánh mắt nhìn tôi ban nãy. Shioriko vẫn ăn mặc như mọi ngày, áo sơ mi đơn sắc và chân váy dài xếp ly, bên ngoài buộc tạp dề. Ryu thở dài.

“Thôi, quần áo thì đành chịu vậy. Bỏ qua. Nhưng này, đừng bảo tớ là cậu để mặt mộc đấy nhé?”

Shioriko vô thức đưa tay che miệng. Ryu, người vừa chỉ ra vụ mặt mộc, là một cô gái thời thượng, trang điểm kĩ càng, đeo khuyên tai và vòng tay có thiết kế hài hòa.

“Tớ nói này, mình không còn là học sinh cấp hai nữa đâu! Tớ với cậu sinh ra đã được một phần tư thế kỉ! Cái thời chỉ biết nghe lời các xơ ở trường rằng nguyên bản con người là đẹp nhất đã trôi qua lâu lắm rồi. Hiểu không? Sao đến cả son cậu cũng không dùng hả? Làm nghề gặp gỡ khách hàng mà xuềnh xoàng quá đáng thế?!”

“Ph... phiền lắm...”

Câu trả lời thành thật khiến Ryu bàng hoàng nhìn lên trần nhà.

“Cậu là trẻ con hả? Cậu cứ lười trang điểm như thế thì, mai sau có hối cũng không kịp...” Ryu đột ngột quay sang hỏi tôi. “Hôm hẹn hò, cái người này trông cũng xinh xắn đúng không, từ đầu đến chân là công lao của tôi đấy!”

“Vâng... vâng, hôm đó cô ấy rất đẹp.”

Nói thẳng ra miệng thế này ngượng quá đi mất. Shioriko cũng cúi gằm, má đỏ bừng. Ryu vỗ tay với khuôn mặt nhăn nhó như vừa nuốt phải con bọ.

“Rồi rồi, mấy thẻ loại e then này để lúc nào vắng tớ hẵng diễn. Tóm lại, cậu bây giờ ấy, là ngọc trong bùn, chỉ cần gột rửa là rực rỡ. Nếu cậu muốn

người khác nghĩ tốt về mình thì phải chăm chút vào.”

Giọng điệu Ryu như bà chị đang thuyết giảng chứ không phải bạn thân, tuy nhiên, Shioriko vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Có lẽ bình thường quan hệ giữa họ cũng như vậy.

“Mà, hôm nay cậu đến đây có chuyện gì?” Shioriko rút rè hỏi.

“À đúng rồi, suýt nữa tớ quên. Tớ có việc muốn hỏi ý kiến Shioriko và cậu Gora đây.”

“Cả tôi ư?”

Tôi hỏi lại cho chắc, Ryu gật đầu khẳng định. “Đúng, vì là chuyện liên quan đến sách.”

“Chuyện liên quan đến sách ư?”

Tôi và Shioriko đồng thanh hỏi. Nghe đến sách là Shioriko tỏ ra hứng thú liền.

“Khi Shioriko giải quyết các vụ sách vở này kia, luôn có Gora giúp một tay, đúng không? Không có cậu thì Shioriko nó sẽ không làm việc đó đâu.”

“Sao...”

Takino Renjo cũng từng nói với tôi y như vậy. Hồi tôi chưa làm việc ở Biblia, Shioriko không tiếp nhận một ủy thác nào ngoài nghiệp vụ mua bán.

“Thì tại Ryu chưa nhờ tớ bao giờ mà!”

Shioriko cự nự, nhưng cũng không hẳn là phủ nhận, rằng cô vẫn sẽ nhận ủy thác dù chỉ có một mình.

“Ừ nhỉ, nói ra mới nhớ, đúng là tớ chưa nhờ cậu lần nào.”

“Thế, là chuyện gì vậy?”

“À, là đàn em trong câu lạc bộ của tớ... cũng là đàn em của cậu luôn

nhỉ? Con bé tốt nghiệp Seio rồi, giờ đang là sinh viên đại học năm hai. Trường đại học của nó cũng là trường truyền đạo giống của cậu đó.”

Seio là tên gọi tắt của Học viện Nữ sinh Thánh Seio. Đây là ngôi trường dòng với bề dày lịch sử, dành cho nữ sinh từ cấp hai đến cấp ba. Trường nằm trên núi gần ga Ofuna.

“Hồi còn ở trường tớ chưa gặp nó bao giờ, nhưng hai đứa quen nhau ở buổi gặp mặt các thế hệ học sinh Seio. Nhà nó gần nhà tớ nên hai chị em nhiều lần cùng đi tàu điện về, dần dần thành chỗ thân quen. Mới đây nhà con bé mất mấy cuốn sách mà cha nó luôn giữ gìn...”

“Bị ăn trộm à?” Shioriko hỏi.

“Hình như có ẩn tình gì đó, tớ không hỏi rõ. Tóm lại, con bé muốn xin ý kiến người nào rành về sách. Mang tiếng con gái của tiệm sách cũ nhưng tớ không giúp đỡ gì việc gia đình, cũng không hiểu sách lắm. Ngoài Shioriko thì tớ chẳng nghĩ ra được ai để bàn cả...”

“Cô không bàn chuyện này với anh Takino... à anh Renjo sao?”

Tôi hỏi. Người đó ắt phải thừa hiểu biết về sách rồi, và chắc cũng sẽ vui vẻ lắng nghe khi em gái nhờ chứ.

“Không, anh ấy thì hơi...”

Ryu nhăn mặt, tay và cổ đồng thời lắc lắc. Nói mới nhớ ban nãy cô gọi anh trai là ông anh lười biếng. Đáng tiếc, có lẽ anh ấy không được em gái tín nhiệm cho lắm.

“Tớ biết rồi... nếu được thì tớ sẽ giúp.”

Shioriko đáp. Gì chứ tìm lại sách bị mất, cô đã có kinh nghiệm không chỉ một lần. Cô từng giúp ông Shida tìm lại cuốn bunko tuyệt bản của Koyama Kiyoshi, hay bản in đầu rất quý giá của Miyazawa Kenji. Lần

này...

“Bị mất cuốn gì?”

“*Bác sĩ quái dị*. Mất vài cuốn.”

2

Ba ngày sau, vào lúc chiều muộn, chúng tôi đến gặp cô gái đề nghị giúp đỡ, sau khi mất khá nhiều thời gian xử lý công việc trong tiệm.

Địa điểm được chỉ định là tiệm sách Takino, nên chiều hôm đó chúng tôi đi tàu điện đến Konandai.

“*Bác sĩ quái dị* là manga nhỉ?”

Tôi hỏi Shioriko khi cùng cô đứng chờ chuyển tàu ở ga Ofuna. Tuy đã rất lâu rồi không đọc nổi thứ gì, nhưng manga thì tôi cũng có biết đôi chút. *Bác sĩ quái dị* là bộ truyện về một bác sĩ mặt sẹo thiên tài không bằng cấp, thực hiện phẫu thuật cho nhiều dạng bệnh nhân khác nhau. Tôi chỉ lật qua lật lại quyển truyện tranh ở nhà bạn. Số tập của nó nhiều hơn hẳn các manga cùng thời.

“Vâng. Chính là bộ truyện dài kì trên *Weekly Shonen Champion* những năm 1970. Nhân vật chính là một bác sĩ trưởng thành, mỗi chương một truyện, phong cách tương đối khác biệt so với manga dành cho thiếu niên nói chung, ban đầu dự định đăng trong thời gian ngắn, khoảng từ ba đến năm chương là kết thúc. Quảng cáo đăng truyện khá đơn điệu, chương đầu cũng không có trang màu nữa.”

Miễn là chủ đề về sách thì trăm lần như một, cô gái này sẽ nói như cháo chảy. Nhân tiện thì hôm nay, cô đánh son môi hồng nhạt. Chỉ vậy thôi mà

trông cô đã rực rỡ hơn hẳn bình thường rồi.

“Tác giả là Tezuka Osamu nhi? Cái ông nổi tiếng đó.”

Tôi nhớ ông ấy được tôn vinh là “thánh manga”. Nhưng *Bác sĩ quái dị* lại là một tác phẩm không chứa đựng nhiều kì vọng cho lắm.

“Đúng vậy... Tuy nhiên, bấy giờ danh tiếng của Tezuka Osamu đang giảm sút.”

Tôi tròn tròn mắt, “Thật sao?”

“Vâng. Tezuka Osamu là thiên tài đặt nền móng cho truyện tranh có cốt truyện sau chiến tranh với những tác phẩm như *Siêu nhĩ Astro*, *Sư tử trắng Kimba* hay *Nữ công tước*, nhưng nghe đồn khi sáng tác *Bác sĩ quái dị*, ông đang gặp khá nhiều vấn đề bế tắc. Xưởng sản xuất hoạt hình của ông phá sản, các bộ truyện đăng dài kì mà ông phụ trách cũng lần lượt bị ngừng. Trong các mangaka thời đó, thù lao của Tezuka chỉ xếp hạng B. Vì rơi vào đúng thời kì như vậy nên trước khi ra mắt, *Bác sĩ quái dị* không thu hút được nhiều sự quan tâm. Thế nhưng dần dần độ nổi tiếng tăng lên, nó được tiếp tục đăng tải trong thời gian dài... Cuối cùng nó trở thành tác phẩm nhập môn cho một lớp độc giả manga mới*. Nếu không có tác phẩm này, đánh giá và nhìn nhận của thế hệ sau về Tezuka Osamu trong vai trò người sáng tạo có thể sẽ khác.”

Tôi không biết danh tiếng của Tezuka Osamu cũng ba chìm bảy nổi. Nhưng nghĩ kĩ, chẳng người sáng tạo nào hoạt động được liên tục mà không vấp phải trục trặc hay gặp khó khăn gian khổ, Thời thế thay đổi, thiên tài lận đận là thường.

“*Bác sĩ quái dị* là một trong những tác phẩm tiêu biểu của Tezuka Osamu, thu hút đông đảo độc giả thuộc nhiều tầng lớp. Tuy có sử dụng yếu tố phi tả thực kiểu manga, nhưng một tác phẩm dành cho thiếu niên theo

chủ đề lĩnh vực chuyên môn là y học thì chưa từng có tiền lệ trong lịch sử manga Nhật Bản tính cho đến lúc đó.”

“Nó được đăng liên tục trong bao lâu?”

“Khoảng năm năm, từ tháng Mười một năm 1973 đến tháng Chín năm 1978, sau đó nó vẫn được đăng tiếp nhưng không định kì. Tính cả những số không định kì thì bộ manga này được vẽ liên tục trong mười năm. Sau đó, nhân vật Black Jack lại xuất hiện và đóng một vai trò quan trọng trong bộ *Midnight*, cũng đăng trên *Weekly Shonen Champion*.”

Đoàn tàu sọc xanh lam tiến vào sân ga, hai chúng tôi nhanh chóng bước lên. Ga Ofuna là ga đầu, nên phải một lúc nữa nó mới xuất phát. Shioriko ngồi xuống một băng ghế trống, tiếp tục câu chuyện.

“Chỉ riêng *Bác sĩ quái dị* đã dài hơn hai trăm chương, nhưng đây không phải tác phẩm duy nhất Tezuka thực hiện trong thời gian này. Một trong những đặc điểm của Tezuka là sức lao động cao hơn hẳn người thường.”

“Còn những tác phẩm nào nữa?”

“Trong lúc duy trì *Bác sĩ quái dị*, Tezuka bắt đầu cho đăng *Cậu bé ba mắt* trên *Weekly Shonen Champion* từ năm 1974, bộ này mau chóng trở nên nổi tiếng. Đồng thời, ông sáng tác *Truyện thuyết Đức phật* kể về cuộc đời Thích Ca Mâu Ni, ngoài ra ông còn có các tác phẩm như chương ‘Cố hương’ của *Chim lửa*, rồi *Shumari* lấy bối cảnh Hokkaido đầu thời Minh Trị, hay bộ *MW* thuộc thể loại du đăng đã được chuyển thể thành phim điện ảnh và cả phim truyền hình cách đây mấy năm... Ông vẽ nhiều tác phẩm cùng một lúc.”

Chỉ nghe thôi đầu tôi đã loạn cào cào lên rồi. May sao vẫn có một vài nhan đề tôi biết .

“Trong suốt cuộc đời mình, Tezuka có nhiều bộ truyện được đăng định

kì, và cũng liên tục tạo ra những tác phẩm mới. Ngay cả lúc qua đời vì ung thư dạ dày, ông vẫn có ba tác phẩm đang dang dở. Nói ông là người cuồng việc cũng đúng. *Toàn tập Tezuka Osamu* do Kodansha xuất bản có đến bốn trăm tập, nhưng vẫn còn nhiều tác phẩm không được đưa vào đó.”

Cuối cùng Shioriko cũng ngừng lời, hít sâu một hơi. Tàu đã chạy từ lúc nào. Qua đôi mắt lấp lánh của cô, tôi biết rằng vẫn còn nhiều điều cô muốn kể.

“Cô biết rõ về manga của Tezuka Osamu nhỉ?”

Tôi thật thà nhận xét. Quả vậy, đúng là cái gì Shioriko cũng biết. Nhưng về mặt cô lại không hề thoải mái.

“Tôi không chắc có thể gọi là biết rõ hay không... Toàn tập tác phẩm thì tôi đọc qua, sau đó sẽ sưu tập tác phẩm nào mình thích...”

“Như vậy mà cũng không tính là biết rõ sao?”

Toàn tập không thôi cũng đã là bốn trăm tập rồi.

“Ý tôi là tôi không biểl đây đủ mọi khía cạnh của ông với tư cách một nghệ sĩ sáng tạo. Chỉ đọc mỗi một dạng ấn phẩm thì còn rất nhiều điều không biết.”

Cô muốn ám chỉ điều gì? Tôi chưa kịp hỏi tiếp, tàu đã vào ga Konandai

Tiệm sách Takino nằm ở tầng một tòa nhà năm tầng tọa lạc khá gần ga này. Tính ra thì hôm nay là lần đầu tiên tôi đến đây. Trời đã tối, nhưng biển hiệu vẫn sáng đèn. Khác với tiệm sách cũ Biblia, Takino làm việc đến tận nửa đêm.

Bước vào tiệm qua cánh cửa tự động, không gian bên trong sáng rực, rộng hơn Biblia rất nhiều. Tuy có tên “Tiệm sách Takino”, nhưng một nửa

hàng hóa bên trong là đĩa game và DVD. Có một góc được ngăn tách biệt lập, cửa vào treo rèm “Cấm khách vị thành niên”, cho thấy họ bán cả DVD phim người lớn, dù đó cũng không phải chuyện hiếm lạ gì với tiệm sách cũ.

Tiệm này ít sách chữ chuyên môn, nhưng manga lại rất phong phú. Có lẽ vì đó là sở thích của chủ tiệm.

“Anh Renjo!”

Takino Renjo đang đưa tay vào tủ kính chỉnh dáng đứng cho một mô hình có vẻ là nhân vật game. Nghe tiếng Shioriko gọi, anh quay lại.

“Ồ, đến rồi à! Ryu nó ở trên tầng hai ấy, phòng 201 nhé!”

Dứt lời anh lại tiếp tục công việc.

“Anh bán cả fig à?”

Tôi cất tiếng hỏi, Takino vẫn không ngừng tay.

“Bộ sưu tập riêng của anh ấy mà. Bày trang trí thôi... Anh cũng muốn kinh doanh lắm nhưng tiệm không đủ nhân lực.”

Takino lắc đầu tiếc nuối. Thấy anh có vẻ bận, chúng tôi lập tức rời tiệm đi lên tầng hai tòa nhà. Sau khi bấm nút liên lạc nội bộ phòng 201, chúng tôi đứng đợi một lúc.

“Ngoài tiệm sách dưới tầng, họ còn thuê các phòng khác nữa à?” Tôi nhỏ giọng hỏi Shioriko.

“Không đâu. Tòa nhà này là của chú Takino... à, tức là cha anh Renjo. Phòng 201 được dùng làm văn phòng kiêm nhà kho, còn anh em anh Renjo ở phòng bên cạnh.”

Hóa ra là chủ nhà. Nghề phụ là kinh doanh quản lý chung cư. Mà không, có lẽ kinh doanh quản lý chung cư là nghề chính, mở tiệm sách cũ mới là nghề phụ.

Cửa mở, Ryu xuất hiện trong bộ đồ vest. Chắc cô mới đi làm về, áo khoác ngoài vẫn chưa cởi ra.

“Vào đi, người ủy thác cũng đến rồi.”

Đi qua dãy hành lang chất đầy vỏ hộp game và manga buộc thành chồng, chúng tôi bước vào phòng khách trông có vẻ được dùng làm văn phòng. Một cô gái mặc váy liền thân chấm bi, khoác áo len cài khuy giữa đã ngồi bên kia bàn. Trông cô trẻ hơn so với các mô tả tôi đã nghe, có thể là tại gò má bầu bĩnh và mái tóc cắt ngắn ôm gọn khuôn mặt. Cô gái kéo ghế đứng dậy, ngượng ngùng cúi chào.

“Chào anh chị. Em là Makabe Nanako. Mong anh chị giúp đỡ.”

“Vâng... vâng... Tôi... tôi là Shinokawa...”

Dù lớn tuổi hơn nhưng Shioriko còn gượng gạo hơn cô bé ấy nhiều.

“Đây là bạn thân của chị, Shinokawa Shioriko. Nó chẳng có điểm gì cứu vãn được, nhưng trong lĩnh vực sách vở thì cực kì đáng tin cậy nên em yên tâm đi. Người to cao đứng bên cạnh là Gora Daisuke, làm thêm ở tiệm sách cũ Biblia, kiêm trợ thủ của Shioriko.”

Ryu quay sang phía cô gái vẫn còn lúng túng, giải thích một cách khéo léo. Chúng tôi ngồi quanh bàn trong phòng khách. Người ủy thác và người được ủy thác đều có vẻ căng thẳng nên không ai mở miệng. Không còn cách nào khác, tôi đành lên tiếng.

“Bộ *Bác sĩ quái dị* của cha em bị mất vài tập phải không?”

“Vâng, đợt nghỉ dài ngày tuần trước, em dọn dẹp phòng cha thì phát hiện có khoảng trống cỡ hai, ba quyển trên giá sách thường để *Bác sĩ quái dị*, mặc dù chắc chắn trước đó chỗ này có xếp mấy quyển giống nhau, khổ shinsho.”

Nanako lạnh lẽo trả lời. Có vẻ dù cùng mang tính cách rụt rè nhưng kiểu rụt rè của cô khác với Shioriko.

“Mấy quyển giống nhau... tức là cha em mua trùng à?”

Nanako nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Có khoảng hai quyển giống hệt nhau, em không thấy chúng đâu nữa.”

Hiếm người mua hai quyển cùng một tập. Phải chăng cha cô mua thêm một quyển để dự phòng?

“*Bác sĩ quái dị* là bộ truyện cha em mua đủ bộ từ hồi ông học cấp hai. Cha thường nói đó là bộ manga mà ông có nhiều kỉ niệm, và ông cũng trân trọng nó hơn bất cứ thứ gì... Bây giờ cha em đang đi công tác nước ngoài, nhưng tuần sau sẽ về. Em muốn tìm cho ra những quyển bị mất trước lúc đó ạ.”

“Em nghĩ là có ai đã mang mấy cuốn truyện ra ngoài à?”

Nét mặt Nanako thoáng vẻ ử dột, mắt nhìn xuống mặt bàn, “Vâng.”

Hình như cô gái đã đoán ra ai là thủ phạm. Cô tìm đến người quen chứ không phải cảnh sát, chắc vì không muốn làm to chuyện.

“Cha em là fan của Tezuka Osamu à?”

Cuối cùng Shioriko cũng lên tiếng, câu chuyện đã chuyển sang chủ đề về sách nên cô bắt đầu mở máy.

“Em nghĩ cha em là fan cứng đó ạ, vì giá sách trong phòng cha chủ yếu bày manga của Tezuka Osamu, ngày xưa cha em còn gia nhập fan club nữa.”

“Cha em sinh năm bao nhiêu?”

“Ồm... Năm 1968 ạ.”

Shioriko gật đầu, dường như vừa lòng với câu trả lời.

“Những quyển bị mất có kích thước như một quyển truyện tranh thông thường phải không? Giống những quyển kia!”

Cô nhìn quanh một lượt rồi chỉ vào núi manga có vẻ là hàng trong kho, trên cùng là *One Piece* của Jump Comics.

“Vâng, nhưng truyện của cha em là truyện cũ nên trông không mới như vậy.”

“Chắc cha em có toàn tập do Kodansha phát hành chứ? Chừng bốn trăm quyển... tôi nhớ là trên nền trắng ở gáy sách có in dòng chữ *Toàn tập manga Tezuka Osamu*.”

“Em nghĩ là có, nhưng đủ bốn trăm quyển hay không thì em không chắc.”

“Chỉ có mấy quyển đề chữ ‘toàn tập’ thôi hả? Có quyển nào cỡ bunko không?”

“Có lẽ là không ạ. Manga cỡ bunko hầu như đều không có.”

“Vậy có bản bìa cứng không? Mấy cuốn như *Adolf* hay *Cây trong nắng*... Sách khổ 13x18 cm, khoảng chừng này.”

Vừa nói, Shioriko vừa giơ hai tay tạo thành hình chữ nhật. Người ủy thác của chúng tôi suy nghĩ hồi lâu.

“Em nhớ... là có. Vâng, có đấy ạ!”

“*Bác sĩ quái dị* bản bìa cứng thì có không? Các số cũ của *Weekly Shonen Champion* nữa? Hay hộp băng đĩa phiên bản giới hạn của phim hoạt hình?”

Shioriko nói nhanh như thể đã biến thành một người nào khác. Công tác được bật lên hoàn toàn rồi đây.

“Em nghĩ là cái nào cũng không có ạ... Mà chị ơi...”

Cô gái lộ vẻ bối rối. Đương nhiên rồi. Những thứ như tình trạng phòng

khi sách bị trộm hay ai có khả năng là thủ phạm thì Shioriko không hỏi, lại đi hỏi về nội dung bộ sưu tập của chủ sách.

“Ra là vậy... Tôi hiểu.”

“Hiểu cái gì? Tôi chẳng hiểu gì cả.”

Ryu nhanh miệng hỏi, cả tôi và Nanako đều có cùng thắc mắc với cô.

“Chờ một chút, tôi sẽ giải thích sau.... Makabe này.” Shioriko nhìn thẳng vào người ủy thác. “Em vừa nói cha em hầu như không có manga cỡ bunko nhỉ? Nhưng có vài quyển *Bác sĩ quái dị* khổ bunko phải không? Nếu không, có lẽ sẽ có tuyển tập *Bác sĩ quái dị* giá rẻ chỉ bán ở cửa hàng tiện lợi.”

Mất một lúc, Nanako đột nhiên mở tròn mắt, “Chị nói em mới nhớ, cha em có vài quyển bunko *Bác sĩ quái dị*, em nhớ là cha đã bày chúng cùng với trọn bộ shinsho cũ.”

“Vậy à? Quả nhiên... Tôi đoán mấy quyển *Bác sĩ quái dị* bị lấy đi là tập 4 phải không, do *Shonen Champion Comics* phát hành.”

“Sao chị biết? Em còn chưa hề nói đến đó.”

Cô gái cao giọng. Tôi cũng không hiểu nổi, dù tôi là người thường xuyên chứng kiến Shioriko giải mã các bí ẩn về sách hơn bất cứ ai.

“Đúng nhỉ... phải giải thích từ đâu đây...” Shioriko nghĩ một lúc, rồi quay sang cô bạn thân. “Ryu này, trong kho Takino có các bộ *Bác sĩ quái dị* không? Mỗi phiên bản một quyển cũng được, nhưng tôi muốn càng nhiều phiên bản càng tốt.”

“Đội nhé, tôi xuống hỏi anh.”

Ryu đứng dậy, chạy như bay ra khỏi phòng khách.

3

Cửa phòng đóng lại, một lần nữa Shioriko quay về phía Nanako, “Em biết ai là người mang mấy quyển truyện tranh đi đúng không?”

Makabe Nanako như trút được gánh nặng, lên tiếng, “Chắc là em trai em. Năm năm trước mẹ em qua đời vì ung thư, trong nhà chỉ còn hai chị em. Em cũng không thấy dấu vết ai khác vào lấy cả.”

“Em đã nói với em trai về chuyện này chưa?”

“Em hỏi rồi... nó không chời phất cũng không thừa nhận. Em đoán nó giấu ở đâu đấy thôi. Khi em hỏi, nó mắng lại rằng ‘Chị không biết giá trị của quyển truyện đó, có nói cũng vô ích’, như thể em là đồ ngốc vậy.”

Ra thế. Tại câu mắng của cậu em mà cô gái này tìm đến người hiểu biết nhiều về sách, như con gái nhà Takino để nhờ vả.

“Nếu cậu ấy giấu ở đâu đó... em có nghĩ ra lý do gì không?”

Nanako mím mím môi, phải một lúc lâu mới trả lời, “Em em đang học lớp Mười, hồi ôn thi vào cấp ba nó bị ốm, may mắn sau đó đã đỡ, nhưng chỉ là nguyện vọng hai, vào một trường cấp ba khác với mong muốn. Nó bị sốc, không hòa nhập được với tập thể lớp, rốt cuộc giờ nó không đến trường nữa. Bởi vậy nó và cha em cũng không hòa thuận lắm.”

Trường nào cũng có tình huống này. Ngày tôi còn học cấp ba, trong lớp tôi có một bạn, trừ buổi nhập học, bạn ta chẳng bao giờ chuyện trò với ai nữa và dần dần không thấy bóng dáng đâu cả.

“Cha em gọi Shinya... à, tên em trai em đấy. Cha em gọi Shinya vào phòng và trách mắng khá nặng lời. Em không biết cha mắng những gì, nhưng hình như bị phản tác dụng. Càng ngày em trai em càng hay ở lì

trong nhà, em nói nó cũng không nghe nữa... Em nghĩ việc lấy truyện là có liên quan đến vụ mất mỗ ấy.”

Tóm lại cậu ta lấy truyện vì muốn làm cha mình khó chịu à? Không ai cuồng sách mà không nổi giận khi cuốn sách mình trân trọng bị lấy mất. Có điều, tôi không hiểu sao cậu ta dù giấu đi vài quyển, cùng một công thì khuôn cả bộ đi chứ?

“Em muốn tìm ra những quyển bị mất trước khi cha về nước phải không? Để quan hệ giữa hai cha con không trở nên tồi tệ thêm.”

“Vâng ạ.”

Cô gái bắt lực gạt đầu. Phải đứng giữa cha và em trai nên tinh thần cô hẳn đã mệt mỏi.

Cửa hành lang bật mở, Ryu đã quay lại, cô đặt thích chồng sách lên bàn, rồi bày ra.

“Tớ mang lên rồi đây. Tập 1 của các phiên bản trọn bộ. Được rồi chứ?”

Khổ shinsho hai cuốn, khổ 13x18 cm bìa cứng một cuốn, khổ bunko một cuốn. Shioriko nhún cười.

“Cảm ơn. Lấy đúng quá.”

Tôi không ngờ lại có nhiều phiên bản như thế, nhưng liên quan gì đến chuyện đang bàn nhỉ? Shioriko mất công nhờ cô bạn mang lên ngần này loại, hẳn phải có lý do.

Ờ?

Tôi nghiêng đầu. Trên mặt bàn không có quyển tôi từng đọc ở nhà bạn hồi trước.

“Ngoài đồng ở đây ra, không có cuốn *Bác sĩ quái dị* nào nữa à? Kích cỡ bằng với seinen manga, có nhan đề trắng trên nền đen ấy...”

“Cuốn đó thuộc *Toàn tập manga Tezuka Osamu* của Kodansha. Ở đây chỉ là tập 1 trong các phiên bản riêng của bộ *Bác sĩ quái dị* thôi. Ngoài toàn tập và độc lập từng đầu tác phẩm, còn các phiên bản khác như tuyển kiệt tác, tuyển tinh hoa, nhiều lắm.”

Shioriko trở bìa cuốn shinsho. Bên dưới tên truyện *Bác sĩ quái dị* là dòng chữ “Shonen Champion Comics”. Mặt nhân vật chính trên bìa truyện giống với mọi bản khác nhưng cảm giác thiết kế hơi cũ kĩ.

“Đây là cuốn do *Shonen Champion Comics* xuất bản vào thời kì hoạt động đầu tiên. Trọn bộ hai mươi lăm tập, tập 1 phát hành tháng Năm năm 1974. Chất lượng giấy tương đối tốt so với truyện tranh ra cùng thời... Bản của chú Makabe có phải là bản này không?”

Người ủy thác cầm cuốn truyện lên kiểm tra. Khi cô lật cuốn truyện để xem bìa sau, dòng chữ “truyện tranh kinh dị” ở góc dưới bìa đập vào mắt tôi. Đúng là cảnh phẫu thuật trong truyện khá máu me, nhưng không ngờ ngày xưa truyện này được xếp loại như vậy.

“Em nghĩ đúng là nó... nhưng, không giống hoàn toàn chị ạ. Màu bìa sau...”

Cô vừa nói vừa sờ sờ bìa sau màu trắng in mã vạch.

“Sau khi áp dụng quyết định in mã vạch lên bìa ấn phẩm, cách thiết kế cũng thay đổi theo. Bản này tính ra vẫn là bản mới. Bản cũ là bìa nền xanh, chính giữa trang trí hình nhân vật hoạt hình đội mũ.”

“Truyện của cha em chính là bản đó, không sai đâu ạ.”

Shioriko nhận lấy cuốn sách rồi tiếp tục câu chuyện.

“Có lẽ đối với độc giả ngoài bốn mươi tuổi, bản cũ shinsho của Shonen Champion Comics là bản quen thuộc nhất. Chắc chắn nhiều người không

mua lại các bản khác nữa.”

Hóa ra vì thế mà ban nãy cô hỏi có bản bunko và bản bìa cứng không. Nhất định cô đã nhìn ra con người chủ sách dựa vào thói quen sưu tập.

“Nhưng cô vừa nói cha em ấy có vài quyển khổ bunko phải không?”

Tôi hỏi. Con số vài quyển nghe rất kì dị. Nếu đã muốn có bản bunko, người ta sẽ mua trọn bộ. Tại sao shinsho mua đủ mà bunko lại đòi kiểu mua rời?

“Đúng vậy. Đó là trọng điểm, cũng liên quan tới sự việc lần này...” Shioriko giơ ngón trỏ lên. “Theo tôi đoán, chú Makabe mua sách khổ bunko là vì *Bác sĩ quái dị*... à, là vì mọi tác phẩm của Tezuka Osamu đều có một điểm chung. Để tôi giải thích tuần tự nhé... Thật ra, nội dung các phiên bản này đều có điểm khác biệt nho nhỏ.”

“Tôi tưởng tất cả đều là trọn bộ *Bác sĩ quái dị*?”

“Đúng vậy... Nhưng, mọi người thử so sánh mục lục của tập 1 sẽ hiểu thôi. Ví như bản Shonen Champion Comics được xuất bản đầu tiên...”

Cô trở cho chúng tôi xem phần mục lục. Có tất cả tám câu chuyện. Chương 1: Bác sĩ ở đâu, Chương 2: Người lạ trên biển, Chương 3: Miyuki và Ben, Chương 4: Sốc phản vệ, Chương 5: Điều nhân, Chương 6: Cánh tay của cướp biển, Chương 7: Hai Shuji, Chương 8: Con trai Quỷ Tử Mẫu Thần.

“Bản xuất bản tiếp theo là bản bìa cứng này. Tập 1 phát hành lần đầu vào tháng Tư năm 1987. Bây giờ *Bác sĩ quái dị* đã kết thúc, không còn đăng dài kì trên tạp chí nữa, nhưng Tezuka Osamu vẫn sống. Bản bunko vốn là bản bìa cứng được biên tập lại, nên nội dung hai bản này đại để giống nhau.”

Ba chúng tôi chụm đầu đọc trang mục lục đang mở. Bác sĩ ở đâu, Mùa xuân tuyết vời, Biến dạng u nang, Mụn mặt người, Cũng có lúc là ngọc báu, Tình cờ gặp gỡ, Bức tranh đã chết, Ngôi sao sắp tắt, Black Queen, U-18 cũng biết, Vết chân kiến, Hai tình yêu. Bản này tổng cộng có mười hai câu chuyện.

“Ồ, khác hẳn nhỉ! Tớ từng đọc bộ bunko, nhưng giờ mới biết là mục lục khác nhau đấy!” Ryu cảm thán so sánh hai mục lục.

“Bản bìa cứng được biên tập theo tiêu chuẩn lựa chọn những câu chuyện hay nhất. Các truyện đưa vào bản này có niên đại rất lộn xộn. Tuy nhiên, vì mỗi chương là một câu chuyện riêng, nên dù sắp xếp lại độc giả cũng không thấy lạ. Chương duy nhất giống nhau ở mục lục là câu chuyện đầu tiên, ‘Bác sĩ ở đâu’. Đó cũng là chương đầu tiên đăng trên Weekly Shounen Champion. Tớ nghĩ bản bìa cứng chọn chương 3 là ‘Biến dạng u nang’, có lẽ vì đây là chương truyện mà trợ lí đặc lực của Jack, cũng là một nhân vật rất quan trọng tên Pinoko xuất hiện. Chắc sau khi xem xét tổng thể bộ truyện, ban biên tập đã quyết định đưa chương này vào tập 1. Nhân tiện, khi đăng trên tạp chí thì đây là câu chuyện thứ 12.”

“Ồ, Pinoko xuất hiện muộn nhỉ?”

“Đúng vậy. Nhân vật này ra đời trong quá trình truyện bất ngờ chuyển thành dài kì dù ban đầu tính kết thúc sau vài số. Có lẽ Pinoko vốn không tồn tại trong ý tưởng ban đầu của tác giả.”

“Các chương truyện của bản Shonen Champion Comics là theo thứ tự đăng trên tạp chí phải không?”

Tôi hỏi. Trong mục lục Shonen Champion Comics không có “Biến dạng u nang”. Có lẽ Pinoko chưa xuất hiện ở tập 1. Nhưng Shioriko lắc đầu phủ nhận.

“Không phải sao? Nó là bản in đầu tiên mà.”

“Khi còn sống, Tezuka Osamu đích thân lựa chọn và sắp xếp câu chuyện để xuất bản thành bộ. Đối với ông, việc thay đổi thứ tự chương so với khi đăng trên tạp chí là bình thường. Bản Shonen Champion Comics cũng là do tác giả lựa chọn chương đăng.”

Cô với tay lấy một trong hai bản shinsho. Bìa bản này cũng có hình vẽ nửa thân trên bác sĩ Jack, nhưng thiết kế khác hẳn mấy cuốn lúc nãy. Số trang khá nhiều so với một cuốn truyện tranh bình thường.

“Bản này do Shonen Champion Comics phát hành năm 2004. Các chương được giữ nguyên như thứ tự đăng trên tạp chí. *Toàn tập bunko Tezuka Osamu* phát hành gần đây cũng biên tập theo hướng này.”

Giờ thì đến lượt tôi tròn mắt. Chương 1: Bác sĩ ở đâu, Chương 2: Người lạ trên biển, Chương 3: Miyuki và Ben, Chương 4: Sốc phản vệ, Chương 5: Điều nhân, Chương 6: Chuyện kể đêm tuyết rơi, Chương 7: Cánh tay của cướp biển, Chương 8: Kí ức bị phong tỏa, Chương 9: Hai Shuji, Chương 10: Con trai Quỷ Tử Mẫu Thần, Chương 11; Tuyết lở, Chương 12: Biến dạng u nang. Tổng cộng là mười hai chương. So với bản Shonen Champion Comics xuất bản thời kì đầu, từ chương 1 đến chương 5 thì giống nhau, sau đó lại hơi khác.

“Ồ bản cũ không có ‘Chuyện kể đêm tuyết rơi’ và ‘Kí ức bị phong tỏa’! Là sao?”

“Hai chương đó vốn được đưa vào một tập sau này. Đặc biệt, trong các manga phát hành khi Tezuka còn sống, cũng có những chương không đưa vào tập nào cả!”

“Tức là sao?”

Tôi chưa hết thắc mắc, Shioriko tiếp tục giải thích.

“Trước tiên cần phải hiểu, Tezuka Osamu là một họa sĩ truyện tranh liên tục chỉnh sửa tác phẩm. Mỗi khi phát hành trọn bộ, ông đều sửa lại những chỗ mình nghĩ là có vấn đề.”

“Tức là không chỉ thay đổi thứ tự?”

“Không chỉ. Đỉnh chính lời thoại hay chỉnh sửa hình ảnh là chuyện đương nhiên, nhưng ông còn thường xuyên vẽ lại rất nhiều trang nữa. Ví như hai chương ‘Cổ hương’ và ‘Vàng dương’ trong *Chim lửa*, nội dung gần như khác hẳn hồi đăng tạp chí. Trường hợp này không phải là hiếm.”

“Tại sao ông ấy lại sửa nhiều như vậy?”

“Có khi ông ấy buộc phải vẽ lại do đã làm mất bản thảo gốc, cũng có khi ông phát triển nội dung cho những tác phẩm ngừng đăng tạp chí giữa chừng nhưng sau đó lại phát hành dưới dạng sách... Nhưng tôi nghĩ hơn hết thấy việc chỉnh sửa này có liên quan rất lớn đến tính nghệ sĩ trong ông. Tezuka Osamu vừa sáng tác nhiều truyện, vừa có tham vọng được đông đảo độc giả đón nhận. Ước muốn tiếp tục là một nghệ sĩ hợp thời dù ở bất cứ thời đại nào của ông rất mạnh mẽ. Không chỉ chỉnh sửa khi truyện đăng trên tạp chí được xuất bản thành sách, mà khi chỉnh sửa tác phẩm cũ, ông luôn lưu ý và xem xét đến thị hiếu mới của độc giả. Việc lựa chọn chương truyện nào để đưa vào các tập in sách là một công đoạn trong đó. Tôi nghĩ quan điểm làm việc này thật tuyệt vời, nhưng chính vì thế, một tác phẩm của ông có rất nhiều bản khác nhau. Điều này gây phiền não không ít cho những người hâm mộ cuồng nhiệt muốn sưu tập toàn bộ các tác phẩm yêu thích.”

“Phù,” cô thở ra một hơi. Lẽ nào Shioriko cũng từng phiền muộn vì việc gì? Lúc ở ga cô đã nói, “Chỉ đọc mỗi một dạng ấn phẩm thì còn rất nhiều

điều không biết.” Có khi nào cô ám chỉ chuyện này không?

“Đương nhiên cả *Bác sĩ quái dị* cũng đã được chỉnh sửa về hình ảnh và lời thoại khi ra sách, không chỉ có thế, vài chương còn bị loại hẳn. Thể loại của các câu chuyện được đưa vào những quyển có ở đây đều khác nhau chút ít. Chỉ một bộ thì không thể sưu tập hết. Sau này, nếu người ta xuất bản trọn bộ phiên bản cuối cùng thì không nói, nhưng cho đến nay, nếu muốn đọc nhiều truyện nhất có thể, chỉ có cách bổ sung trọn vẹn bằng các bộ khác, cùng với số Weekly Shonen Champion đăng chương truyện thiếu đó!” Cuối cùng tôi cũng hiểu được lý do cô xác nhận kĩ càng việc có hay không tạp chí và các phiên bản sách in.

“Cha của Makabe đã mua mấy tập bunko để bổ sung cho những chương không thể đọc trong ấn bản của Shonen Champion Comics phải không?”

“Chưa được xem trực tiếp bộ sưu tập sách nên tôi chỉ dám phỏng đoán... Nhưng có lẽ đúng.”

“Nói như vậy, dùng cách này là đọc được hết *Bác sĩ quái dị*?”

“Không. Kể cả thế cũng không đủ. Một vài câu chuyện chưa hề được xuất bản.”

“Vậy ư?” Tôi hỏi, vẫn còn những tác phẩm khác à.

“Tình trạng này bắt nguồn từ lý do đặc thù, cũng liên quan đến tập 4 vừa nói...”

Chúng tôi hoàn toàn bị cuốn vào lời giải thích trôi chảy của Shioriko. Tại sao cô biết được quyển bị mất chính là tập 4 bộ shinsho của Shonen Champion Comics? Rất có thể điểm mấu chốt của câu chuyện nằm ở đây.

“Tezuka Osamu có bằng bác sĩ, điều này hầu như ai cũng biết, nhưng thực tế, rất hiếm khi ông điều trị cho bệnh nhân, ông dùng kiến thức y học và những gì thu nhận khi còn là sinh viên, cộng thêm tham khảo sách chuyên môn để sáng tác *Bác sĩ quái dị*. Đương nhiên, sẽ có một vài lỗi dùng sai thuật ngữ hay lỗi miêu tả. Ví như chương 153 “Ghi chép của một đạo diễn” phát hành năm 1976 trở thành một vụ bê bối khi ông công nhận tác dụng của phẫu thuật lobotomy, các bệnh nhân chịu di chứng của phương pháp phẫu thuật này đã lên tiếng phản đối rất dữ dội.”

“Phẫu thuật lobotomy là gì?”

Tôi hỏi, Ryu và Nanako có vẻ cũng không biết.

“Đó là phương pháp phẫu thuật cắt bỏ một phần não để chữa bệnh tâm thần, được thực hiện ở các nước sau Thế chiến thứ hai, rồi biến thành một rắc rối lớn vì kéo theo tác dụng phụ nghiêm trọng. Cũng tại thời đó bác sĩ chưa có trách nhiệm phải giải thích phác đồ điều trị cho bệnh nhân, ngoài ra việc thử nghiệm trên cơ thể người còn bị chỉ trích gay gắt. Hiện nay nó hầu như không được tiến hành nữa và là một phương pháp điều trị không được khuyến khích.”

“*Bác sĩ quái dị* nhắc đến phương pháp này à?”

“Không. Mặc dù trong truyện có xuất hiện từ lobotomy, nhưng hình ảnh lại là phương pháp phẫu thuật khác. Tezuka đã hiểu nhầm phẫu thuật mở hộp sọ kích thích xung điện não bộ là lobotomy. Khi nhận ra rắc rối vì vô tình dùng sai ý nghĩa thuật ngữ, không nắm rõ vấn đề và tác hại của phẫu thuật lobotomy, ông xin lỗi công khai, sửa lại thành phương pháp chữa trị một bệnh nan y khác, tên chương cũng đổi thành ‘Hai cuộn phim’ để ra sách.”

“Cái đó tớ đọc rồi, là truyện xuất hiện ông bác râu dài nhỉ?”

Shioriko gật đầu trước lời nói của Ryu.

“Nhưng, nói vậy là chương truyện bị phản đối vẫn được đăng đó thôi? Vậy cái nào không được đăng?”

Tôi hỏi, Shioriko giơ hai ngón tay lên.

“Là chương 41 ‘Người thực vật’ và chương 58 ‘Ghế khoái lạc’. Mặc dù nội dung hai chương hoàn toàn khác nhau, nhưng đều xuất hiện cảnh kích thích ý thức và tinh thần để phẫu thuật não. Đương nhiên, phương pháp phẫu thuật được nói đến trong truyện không phải lobotomy, nhưng... Sau khi Tezuka Osamu tạ thế, rất nhiều truyện được xuất bản, chỉ duy hai chương này bị loại ra.”

“Vì nội dung liên quan đến việc ông từng bị phản đối à?”

“Cũng khó mà nói là không hề liên quan. Nhưng nguyên nhân cụ thể thế nào, từ ngày tác giả qua đời đến nay vẫn là một bí ẩn. Chỉ biết rằng, chính tác giả là người đưa ra quyết định đó... Trong khi nhiều chương tương tự được đổi tên bệnh và vẽ lại như ‘Ghi chép của một đạo diễn’, thì với hai chương này, Tezuka không chọn cách xử lý ấy.”

Shioriko cầm bản Shonen Champion Comics, lật lật vài trang. Mùi giấy cũ bay lên đầy hoài niệm.

“Nhưng bất chấp quyết định của tác giả, vẫn có những người hâm mộ cuồng nhiệt muốn đọc toàn bộ tác phẩm mình yêu thích. Vì thế, cho dù là chương truyện không xuất bản, họ vẫn tìm cách có được.”

Cô nhìn vào mắt tôi.

“Thật ra, trong hai chương truyện tôi vừa nói, chương ‘Người thực vật’ từng được đăng trong trọn bộ thời kì đầu... Chính là ở tập 4 bản Shonen Champion Comics này.”

“Tập 4... tức là vẫn đọc được à?”

“Vâng. Bản đầu tiên phát hành vào tháng Ba năm 1975, trong suốt một, hai năm tiếp theo, truyện được lưu hành vẫn có chương ‘Người thực vật’. Sau đó, người ta thay thành chương khác. Nói tóm lại, riêng tập 4 của bản Shonen Champion Comics thôi cũng có hai loại khác nhau. Bản cũ có chương ‘Người thực vật’ giờ được mua bán với giá rất cao. Chắc chắn cha của Makabe có cả hai bản này.”

Chuyện là như thế sao?

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra. Cha của Nanako đã có đủ bộ *Bác sĩ quái dị* từ khi còn học cấp hai. Tập 4 được bán hồi đó không có chương “Người thực vật”. Sau này, khi biết đến sự tồn tại của những chương không được đăng, ông đã tìm mua bản cũ ở tiệm sách cũ. Đó là lý do ông có đến hai tập 4. Tập 4 cũ có giá trị cao, nên mới bị lấy đi.

Shioriko quả không tầm thường, chỉ cần nghe qua vài câu cô đã nhận ra tập 4 chính là mục tiêu. Chắc cô đã đọc cả bộ *Bác sĩ quái dị*, kể cả những chương không in thành sách.

“Có lẽ em trai Makabe cũng biết tập 4 bản cũ có giá trị. Nhưng, tôi không hiểu lắm lý do cậu ấy lấy cả quyển không đăng chương ‘Người thực vật’ đi.” Đột nhiên, Shioriko nghi ngại nhìn thẳng vào mặt người ủy thác. “Makabe này... em làm sao vậy?”

Tôi cũng chú ý đến thái độ của Makabe. Suốt từ nãy đến giờ cô nín lặng, nhưng lại lúng túng như muốn nói gì đó.

“Có một thứ em phải cho anh chị xem từ đầu, nhưng ban nãy bắt cần nên quên mất... Em đã giải thích không đầy đủ.” Cô gái nói với vẻ vô cùng áy náy. “Tập 4 của *Bác sĩ quái dị* biến mất khỏi phòng cha... em nghĩ không chỉ có hai quyển. Em không chắc lắm, nhưng hình như là ba

quyển...”

Không chỉ tôi và Ryu, ngay cả Shioriko cũng tỏ ra bất ngờ.

“Vậy cha em có ba tập 4 ư?”

“Không, mà là...”

Cô gái nhắc chiếc túi xách màu trắng đang đặt ở dưới chân để lên đùi, lấy ra từ bên trong cuốn truyện tranh cũ khổ shinsho.

“Ồ...”

Cả ba chúng tôi đều ngạc nhiên. Là tập 4 *Bác sĩ quái dị* bản Shonen Champion Comics cũ, trên bìa là khuôn mặt bác sĩ Black Jack và dao phẫu thuật. Và có tới hai cuốn, một trong hai cuốn bọc giấy sếp.

“Em mang theo vì nghĩ để anh chị tham khảo... Em thực sự xin lỗi.”

Nanako cúi mặt. Sau khi xin phép, Shioriko cầm hai cuốn truyện lên, lần lượt mở trang xi nhê của hai quyển. Một cuốn là tái bản lần thứ 49, phát hành tháng Ba năm 1981, cuốn còn lại tái bản lần thứ 53 phát hành tháng Bảy năm 1982, cả hai bản đều không có chương “Người thực vật”.

Gấp hai cuốn truyện lại, Shioriko chậm rãi lên tiếng, “...Cha em có tất cả mấy tập 4?”

“Em nhớ là năm quyển.” Cô phân vân một lúc rồi đáp. “Có lẽ ba trong số đó đã bị mất.”

“Riêng tập 4 thôi mà cha em cũng có nhiều vậy à?”

Cô gái lắc đầu.

“Không ạ... Cha em cũng mua trùng nhiều tập khác nữa, dù không nhiều như tập 4. Cha em có mấy bộ *Bác sĩ quái dị cơ*.”

5

Đêm xuống, gió bắt đầu mạnh lên. Shioriko chống nạng đứng dưới bóng trụ cổng, chỉnh nhẹ lại vạt áo khoác.

“Cô lạnh à?”

Tôi hỏi nhưng cô lại lắc đầu.

“... Tôi không sao.”

Nói vậy nhưng giọng cô không mấy sáng sủa.

Tôi và Shioriko đang đứng trước cửa nhà Makabe. Ngôi nhà nằm trong khu dân cư gần đường ray tuyến Negishi, nơi có những căn nhà san sát với thiết kế giống nhau. Ga gần nhất là Yokodai, nhưng có thể đi bộ đến tiệm sách Takino ở Konandai.

Nanako dẫn chúng tôi đến nhà cô, vì Shioriko muốn được nhìn tận mắt bộ sưu tập của ông Makabe. Cô muốn tự mình kiểm chứng số lượng truyện *Bác sĩ quái dị* bị trùng lặp. Ryu không đi cùng vì sẽ ảnh hưởng tới công việc ngày mai.

Nanako nói phòng cha hơi bừa, xin chúng tôi đợi một chút, rồi vào nhà trước. Chắc cô muốn kiểm tra em trai mình. Dù rèm cửa kéo xuống, nhưng khi chúng tôi đến đây, cửa sổ trên tầng hai rõ ràng có sáng đèn.

“Đáng lẽ từ đầu tôi nên nghe kĩ câu chuyện của Makabe.” Shioriko thì thầm. “Khi không biết cha cô ấy có những truyện gì, bao nhiêu quyển thì chắc chắn không thể giúp được. Vậy mà tôi lại chỉ thao thao bất tuyệt về sách, thật xấu hổ quá.”

Cô ủ rũ từ lúc này có lẽ là vì chuyện này.

“Tôi lại thấy câu chuyện về *Bác sĩ quái dị* rất hấp dẫn. Tôi không biết bộ

manga nổi tiếng ấy lại chứa đựng nhiều lắt léo như vậy.”

Nét mặt Shioriko tươi tỉnh hơn, nhưng ngay lập tức lại tiu nghỉu như cũ. Cô quay đi như giận dỗi điều gì.

“Anh đừng có làm hư tôi. Anh còn ít tuổi hơn tôi đó.”

“Tuổi tác thì liên quan gì chứ?”

“Mỗi khi có anh Daisuke ở bên, thì dù còn cả người khác tôi cũng không thể kiềm chế cảm hứng nói chuyện... Không được, thực sự tôi phải tự chú ý thôi. Nhưng tại anh Daisuke lúc nào cũng vui vẻ lắng nghe, nên tôi cũng rất vui...”

Rồi cô im bật, hình như là xấu hổ. Đột nhiên cô quay đầu, ngó về phía lối vào.

“Chà, Makabe vẫn chưa xong à?”

Cô đánh trống lảng như một đứa trẻ tiểu học, tôi cũng đành giả bộ nhìn theo cô, cố nén nụ cười Shioriko thích kể chuyện cho tôi nghe là đủ khiến tôi vui sướng rồi, mặc dù điều đó chẳng liên quan gì tới tình yêu.

“Shioriko, nếu không có tôi bên cạnh, cô có nhận loại ủy thác này không?”

Tôi nhớ lại lời Ryu nói, câu hỏi vô tình vượt ra khỏi miệng. Nét mặt hờ hờ vừa rồi của Shioriko biến mất tăm như bị sóng cuốn. Tôi không hiểu tại sao, nhưng có cảm giác mình đã nói ra điều đại dột.

“À, thôi. Tôi xin lỗi... Đúng rồi, tại sao lại có chuyện mua đến năm cuốn manga giống nhau nhỉ?”

Tôi Cố đổi đề tài, khả năng đánh trống lảng của tôi cũng không khá hơn Shioriko là bao. Tuy vậy, cô vẫn đáp lại một cách nghiêm chỉnh.

“Trong giới nghiệp sưu tập, cũng có những người mang sở thích khác

biệt. *Bác sĩ quái dị* bản Shonen Champion Comics cũ được lưu hành vài chục năm, có lẽ người sưu tập muốn kiểm tra sự khác biệt tinh tế trong cách trình bày truyện theo thời gian... Dù sao đi nữa, chắc chắn là có lý do.”

Cửa nhà cuối cùng cũng mở, ánh sáng bên trong hắt ra, Nanako đã quay trở lại.

“Để hai anh chị đợi lâu. Anh chị vào đi ạ!”

Cô gái nói với chúng tôi.

Cô đưa chúng tôi đến căn phòng kiểu Nhật rộng rãi ở tầng một. Theo lời cô nói, đây là phòng của cha mình, nhưng có lẽ nó vốn là phòng ngủ của hai vợ chồng. Trong phòng có hộp trang điểm và kệ đựng đồ đã cũ, ở bức tường đối diện là một hàng giá sách.

“Các tác phẩm của Tezuka Osamu mà cha em sưu tập đều ở giá sách trong phòng này.”

Shioriko nghe Nanako giải thích tới đâu, mắt cô lấp lánh trên từng dãy sách tới đó.

Sách trên giá đa phần là manga của Tezuka Osamu, nổi bật nhất là dãy tankobon in dòng chữ “Toàn tập manga Tezuka Osamu” ở gáy. Tôi không biết có tới bốn trăm quyển hay không, nhưng chúng choán hết gần một giá sách. Trên giá có cả bản tankobon bìa cứng của *Chim lửa* và *Adolf*, còn lại đa phần là khổ shinsho hoặc khổ B6. Ngoài *Bác sĩ quái dị* ra, *Truyện thuyết Đức Phật* của nhà xuất bản Ushio hay *Cậu bé ba mắt* của Kodansha và *Siêu nhĩ Astro* của Sun Comics cũng được bày ở vị trí dễ lấy.

“Chủ yếu là truyện xuất bản sau những năm 1970 nhỉ?” Shioriko lên tiếng. “Cũng có các tác phẩm cũ, nhưng có vẻ không kén chọn lắm, mà miễn là trọn bộ thôi... Makabe này, xin lỗi nhưng cho tôi mượn một cái ghế

được không?”

“À, vâng.”

Nanako lấy ghế trước bàn trang điểm ra. Shioriko nói lời cảm ơn rồi ngồi xuống, đặt nạng trên chiếu. Cô lần lượt lấy từng quyển *Bác sĩ quái dị* khỏi giá, kiểm tra tình trạng và trang xi nhê. Tập nào cũng có hai quyển, một trong hai bọc giấy sếp. Nhắc mới nhớ, tập 4 Nanako mang đến cũng như vậy. Có vẻ chúng được coi trọng đặc biệt. Tôi không thấy cuốn manga nào khác được bọc giấy sếp.

“Những quyển bọc bìa sếp là chỉ để cất giữ chứ không đọc phải không?” Tôi hỏi Nanako.

“Có thể... Em chưa bao giờ thắc mắc. Từ khi em bắt đầu biết nhận thức thì chúng đã như vậy rồi. Em cũng chưa hỏi cha bao giờ.”

Shioriko trả tất cả truyện lại trên giá, quay về phía chúng tôi.

“Hầu hết truyện ở đây là bản phát hành từ 1975 đến đầu những năm 1980, Cùng thời điểm... Nói cách khác, là được sưu tập từ khi chú Makabe khoảng mười mấy tuổi.”

Nói vậy, ngay từ khi còn học cấp hai, chủ nhân bộ sách đã cất công mua mỗi tập hai quyển hay sao? Với một fan cuồng nhiệt thì chuyện gì cũng có thể nhĩ.

“... Tuy nhiên, riêng tập 25 tức tập cuối, lại không mua trùng. Hẳn là còn một quyển nữa vốn ở đây?”

Shioriko chỉ tay vào quyển truyện ghi số tập 25, nằm giữa tập 24 và quyển bunko *Black Jack Treasure Book*. Đúng là chỉ có một cuốn duy nhất, cũng không được bọc giấy sếp.

“Bây giờ em mới để ý đấy... Tập 25 đó cũng là tập hiếm ạ?”

“Không đâu. Theo tôi biết, tập 25 không phải quyển truyện có giá trị sưu tầm. Số lượng ấn bản cũng rất nhiều, ngay cả hiện nay cũng dễ dàng mua được.”

“VẬY, chắc Shinya nó...”

Nanako lẩm bẩm. Tôi thấy những bí ẩn đang tăng lên. Tại sao cậu em trai không chỉ lấy đi tập 4 có chương “Người thực vật”, mà còn lấy luôn cả tập 4 khác nữa?

“Ồ kìa?”

Shioriko rút một cuốn nằm ở góc ngăn *Bác sĩ quái dị*. Đó là một quyển sách, nhưng rất mỏng. Trông như tập san của fan club. Theo trang bìa, tập san này là về *Uniko*, với hình vẽ con thú một sừng, số phát hành năm 1983.

“Nhân vật này tên là Uniko nhi.”

“Vâng, đây là tác phẩm dành cho bé gái, đăng dài kì trên tạp chí Sanrio cuối những năm 1970. Nó cũng đã được dựng thành phim hoạt hình.”

Shioriko giở tập san ra, bên trong có một phong bì màu hồng, cũng là phong bì Uniko.

Ông ấy sưu tập cả những sản phẩm biên thế này cơ à?

Sau khi xin phép Nanako, Shioriko mở phong bì ra xem bên trong, nhưng không thấy gì. Nếu là thành viên câu lạc bộ thì có tập san cũng không phải chuyện lạ. Nhưng vì sao chỉ có một số?

“Nhưng Makabe này, ngoài cha em ra trong nhà có ai đọc *Bác sĩ quái dị* nữa không?”

“... Em nghĩ em trai em có đọc. Hồi còn bé em cũng đọc một ít, nhưng vì mấy cảnh phẫu thuật rất đáng sợ... Em thích *Cậu bé ba mắt* hơn.”

“Tôi cũng thích. Truyện đó hay nhỉ?” Shioriko mỉm cười. “Người mẹ

quá cố của em thì sao?”

Nanako chớp chớp mắt bối rối, “Mẹ em... nói mới nhớ, em từng thấy bà đọc. Em không biết bà có thích hay không nữa. Vì mẹ em vốn thích đọc sách, nhưng lại ít khi nói ra cảm nhận của mình.”

“Tôi hỏi câu này hơi riêng tư... nhưng em có biết cha mẹ em gặp nhau như thế nào không?”

Shioriko tự dừng lại quan tâm đến chủ đề người mẹ. Có lẽ có ý nghĩa sâu xa mà chúng tôi không biết.

“Em nghe nói là bắt đầu từ lá thư cha gửi cho mẹ. Bây giờ mẹ em mới học cấp hai, nhỏ hơn cha một tuổi.”

“Thư tình à?” Tôi buột miệng hỏi. Một cách làm quen khá cổ điển.

“Em đoán vậy. Nói đúng hơn thì... mẹ em kể rằng ban đầu hai người trao đổi thư từ chỉ như bạn bè. Nhà ông bà ngoại em ở ngay gần đây, còn cha em lúc đó sống ở Negishi... Họ học trường khác nhau, nên cha làm sao mà biết mẹ, em cũng không rõ. Em hỏi nhưng cha em chỉ cười thôi.”

Từ Yokodai đến Negishi, đi tàu điện cũng chỉ mất mười phút. Họ đã tình cờ gặp nhau ở đâu đó cũng không có gì lạ.

“Thư từ qua lại một vài lần, cha mẹ em thân hơn và quyết định gặp gỡ trực tiếp. Họ bắt đầu yêu nhau từ đấy...”

Giọng cô gái nhỏ dần, chắc hẳn cô xấu hổ khi kể lại chuyện tình cảm của cha mẹ mình.

“Yêu nhau mấy năm sau thì kết hôn à?” Shioriko tiếp tục hỏi.

“Vâng... nhưng hình như ông ngoại em phản đối mối quan hệ của hai người nên mọi chuyện khá căng thẳng. Em nghe kể ông hỏi ấy khá nghiêm khắc. Ngay trước khi tốt nghiệp cao đẳng, mẹ đã bỏ nhà để dọn đến sống

cùng cha trong một căn phòng sáu chiếu*.”

“Vậ à... Cha mẹ em cũng vất vả nhĩ?” Shioriko dịu dàng nói.

“Tuy không kể rõ cho em biết, nhưng đúng là cha mẹ đã vất vả nhiều. Thậm chí có lúc cha còn chán nản muốn từ bỏ hết chỗ truyện tranh có ở đây, nhưng mẹ ngăn cản...”

Trong căn phòng kiểu Nhật, không khí trầm lắng lại. Nanako trấn tĩnh, tiếp tục nói nhanh.

“À, cuối cùng mọi chuyện cũng không quá bi kịch. Khi em chào đời, ông ngoại và mẹ em cũng đã hòa giải, bây giờ mối quan hệ của mọi người rất êm đẹp. Ông bà đều thương chúng em... còn hơi chiều chuộng quá nữa.”

Có lẽ, lý do hòa giải chính là sự ra đời của đứa cháu. Bây giờ, họ mất đi đứa con gái, nên bao nhiêu yêu thương dồn cả vào hai cháu ngoại.

“Cảm ơn em.”

Shioriko vẫn cầm tập san câu lạc bộ, chống nạng đứng dậy. Có lẽ cô đã hỏi hết những điều muốn biết. Tôi vẫn không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nhưng chắc bí ẩn đã được phá giải.

“Có thể cho tôi gặp em trai em được không?”

Mắt Nanako mở lớn, “Chẳng biết nó có chịu sang không ấy. Lúc nãy em cũng gọi thử trước cửa phòng, nhưng nó không trả lời.”

“Em hãy nói với em trai em, rằng tôi có chuyện muốn nói về chương ‘Người thực vật’, có lẽ cậu ấy sẽ đồng ý thôi. Tôi nghĩ cần nói chuyện với cậu ấy càng sớm càng tốt.”

Một lúc lâu sau, Makabe Shinya xuất hiện cùng chị gái.

Đó là một thiếu niên cao lớn trông có vẻ nóng tính, mặc áo phông dài tay cổ rộng và quần túi hộp. Dưới phần tóc mái quá dài là đôi mắt hơi sưng, vẫn đầy tia máu. Rõ ràng là cậu ta thiếu ngủ do chiếc máy điện tử đang cầm trên tay. Nhận thấy ánh nhìn của tôi, cậu lúng túng dứt chiếc máy vào túi.

“Tôi là Shinokawa Shioriko. Chào em.”

Shioriko nghiêng đầu chào. Tôi làm tương tự nhưng cậu ta vẫn im lặng. Tôi cũng lường được thái độ này rồi.

“Đây là Shinya, em trai em.” Cô chị gái giới thiệu.

“Chị có việc gì?”

Cuối cùng cậu em cũng lên tiếng, nhưng lại nhỏ giọng và nói rất nhanh. Shioriko vẫn ngồi yên, cô đang đầy tự tin vì đã giải mã được bí ẩn của cuốn sách.

“Tôi là chủ một tiệm sách cũ ở Kita-Kamakura. Chị gái em có nhờ tôi tìm giúp những tập *Bác sĩ quái dị* bị mất. Em lấy phải không?”

Trong một lúc lâu, không ai lên tiếng. Cuối cùng, cậu thiếu niên ngáp lớn.

“Quả đúng như tôi đã nói, có cho chị tôi biết cũng vô ích.” Đột nhiên, mắt cậu ta sáng quắc, nhìn trừng trừng vào Nanako, “Nhưng chị đừng có dẫn mấy người lơ ngơ này đến đây! Muốn tìm tập 4 của ông già thì chị tự đi mà tìm!”

Nanako tái xanh mặt, chắc bình thường cô chưa bao giờ bị em trai hét vào mặt như vậy. Cậu thiếu niên định rời khỏi phòng.

“Quả nhiên, em chỉ lấy tập ‘4, bản Shonen Champion Comics cũ, có

chương ‘Người thực vật’.”

Tay đã đặt lên cánh cửa kéo, Shinya quay đầu lại.

“Thế thì sao?”

“Quả nhiên...”

Shioriko nhoẻn miệng cười, một nụ cười tươi tắn không hợp lắm với không khí hiện tại, nhưng lại khiến người ta cảm thấy phải e dè. Cô quay sang phía tôi cùng người ủy thác.

“Tập 25 không hề bị mất. Ngay từ đầu, ở đây chỉ có một tập 25.”

“Sao? Nhưng...”

Những tập khác đều có nhiều quyển, tại sao ông ấy không mua thêm một quyển nữa? Tôi toan lên tiếng hỏi, thì Shinya kéo cửa ra. Chắc cậu ta nghĩ chuyện phần mình đã xong. Shioriko gọi với theo.

“Em nghĩ rằng, tập 4 đó là của riêng cha em thôi sao?”

“Ý chị là gì?” Cậu ta quay người lại, nhìn thẳng vào chúng tôi.

“Tại sao hầu hết các tập truyện *Bác sĩ quái dị* đều có nhiều hơn một quyển? Câu trả lời rất đơn giản, một nửa số đó là truyện của mẹ các em.”

Chúng tôi kinh ngạc. Cô hỏi về người mẹ là để xác nhận chuyện này sao? Nào đã ai nhắc đến chuyện bà mẹ cũng sưu tập *Bác sĩ quái dị* đâu.

“Chị đừng nói linh tinh.”

Cậu thiếu niên đáp trả với ánh mắt nguy hiểm, Shioriko vẫn bình thản nói tiếp.

“Tập *Bác sĩ quái dị* nào ở đây cũng chỉ có một quyển được bọc giấy sếp. Những bộ truyện khác không như vậy. Đó không phải là thói quen của cha các em. Số truyện tranh này xuất bản khi cha mẹ các em còn học cấp hai, mỗi người đã mua một bộ. Có lẽ cô chú đều là người hâm mộ Tezuka

Osamu, đặc biệt là bộ *Bác sĩ quái dị...*”

“Tôi bảo chị đừng có ăn nói linh tinh.”

Cậu thiếu niên đập tay lên thành cửa kéo, để rồi cũng giật mình vì chính tiếng động lớn. Có lẽ cậu vốn hiền lành trầm tính như cô chị gái. Người như thế lại kích động đến mức này thì thật là lạ. Chẳng lẽ có bí mật gì không muốn công khai.

“Vậy thì chị thử đưa ra chứng cứ đi!”

Cậu ta sấn lại gần Shioriko. Tôi cũng tiến tới trước để che chân cho cô. Mọi chuyện đến giờ đều là suy đoán. Nếu không thể thuyết phục cậu thiếu niên này, không chừng cậu ta sẽ mất bình tĩnh.

“Chứng cứ đây.”

Shioriko ấn cuốn tập san fan club đang cầm trên tay cho cậu ta, là số phát hành năm 1983 đó.

“Em thử mở trang có cột đăng thư của độc giả ở mặt sau xem. Bài đăng cuối cùng chính là chứng cứ.”

Cậu thiếu niên miễn cưỡng mở cuốn tập san, tôi và chị gái cậu ta cũng nhìn vào từ phía trên. Hình như là góc để độc giả giao lưu với nhau và đăng cảm tưởng về tác phẩm của Tezuka... Bài đăng cuối cùng như sau.

Mình là fan siêu bự của Bác sĩ quái dị, đang học lớp Tám và sống tại một góc của Yokohama. Cuối cùng mình cũng mua trọn bộ, giờ đang lén cha mẹ đọc hằng ngày. Mình thích những câu chuyện về bệnh tật đáng sợ như “Tí hon”, “Mụn mặt người” hay “Cơ thể hóa đá”... Mình khá trầm tính. Mong các bạn đồng trang lứa có cùng sở thích liên lạc với mình!

Bên dưới những dòng thư bày tỏ mong muốn kết bạn thiết tha là địa chỉ người gửi. Aikawa Mika, Yokodai, quận Isogo, thành phố Yokohama, tỉnh

Kanagawa.

“Đây là mẹ em, không thể nhầm được...”

Nanako lẩm bẩm. Ra là vậy. Thông qua tập san fan club, cô bé Aikawa Mika tìm bạn qua thư, và rồi...

“Cha các em sau khi đọc được những dòng này đã viết thư gửi đi. Phong bì Uniko kẹp trong đây có lẽ là của mẹ các em. Nhìn căn phòng này, tôi nghĩ cha các em không có sở thích với những thứ như vậy. Trong phòng chỉ có bộ sưu tập các tác phẩm yêu thích của ông. Hơn nữa, *Uniko* là truyện tranh dành cho bé gái, nó được đăng dài kì vào đúng khoảng thời gian mẹ các em là học sinh tiểu học...”

Quả thật, tôi không nhìn thấy món đồ nào khác liên quan đến nhân vật này. Đây là chuyện nếu nghe giải thích thì tôi hiểu được, nhưng chỉ quan sát vật dụng thì tôi không nhận ra.

“Bài đăng này còn giúp tôi hiểu được một chuyện khác.”

Shioriko chỉ tay vào đoạn có ghi “Cơ thể hóa đá...”

“‘Cơ thể hóa đá’ là chương truyện được xuất bản thay cho ‘Người thực vật’ trong tập 4. Vào năm 1983 khi hai người gặp nhau, ở tiệm sách mới chỉ bán bản được thay đổi. Có khả năng lúc ấy, hai cô chú đều chưa hề đọc ‘Người thực vật’. Sau này khi yêu nhau, cô chú mới biết đến những chương truyện chưa công khai, nên đều mua bản tập 4 cũ ở các tiệm sách cũ khác nhau... Đến khi kết hôn, cô mang theo bộ truyện tranh của mình, thế nên mới trùng nhiều như vậy.”

Tôi nhầm tính trong đầu. Hai vợ chồng họ mỗi người đều sở hữu cả bản có và không có chương “Người thực vật”. Chỉ như thế thôi đã là bốn tập 4 rồi.

“Tại sao chỉ bộ *Bác sĩ quái dị* là trùng tập? Nếu đã yêu thích đến mức tham gia fan club, chắc hẳn cũng sẽ mua các bộ khác chứ.”

“Tôi nghĩ có lẽ vì không đủ chỗ để.”

Tôi “À” một tiếng.

Nhắc mới nhớ, Nanako đã kể cha mẹ cô từng sống trong một căn phòng sáu chiếu. Thêm vào đó, người chồng đã sở hữu một lượng lớn manga, làm sao lại để trùng lặp những cuốn bình thường được. Người vợ chỉ mang theo bộ truyện quan trọng nhất là *Bác sĩ quái dị*, và hai vợ chồng đã giữ đến cùng trong cả thời kì khó khăn.

“Vậy tại sao tập 25 lại không trùng?”

“Tôi giải thích ngay đây. Tập cuối bản Shonen Champion Comics cũ, tức bản đầu tiên của tập 25, phát hành vào năm 1995, mười năm sau khi tập 24 xuất bản, và năm năm sau khi Tezuka Osamu qua đời.”

“... Muộn đến thế à?”

“Vâng. Thật ra tập 25 là cuốn tổng hợp những chương truyện chưa có tính đến thời điểm đó. Shonen Champion Comics vốn định kết thúc ở tập 24, vì tất cả các chương do Tezuka Osamu đích thân lựa chọn đều đã được phát hành. Nhưng như tôi đã nói, vẫn còn rất nhiều truyện bị sót chưa đưa vào tuyển tập. Việc phát hành tập 25 là nhằm đáp ứng nguyện vọng của người hâm mộ. Khi cha mẹ Makabe kết hôn, bản Shonen Champion Comics cũ chỉ có đến tập 24.”

Shioriko nhìn quanh các ấn phẩm của Tezuka Osamu đang xếp thành hàng trên giá.

“Mặc dù *Bác sĩ quái dị* trùng lặp, nhưng những manga khác lại không như vậy. Sau khi kết hôn, hai vợ chồng cùng chia sẻ bộ sưu tập, nên tôi

nghĩ họ đã thống nhất không mất công mua hai quyển nữa. Chính vì thế, khi tập 25 phát hành, chẳng phải họ chỉ mua một quyển duy nhất thôi sao?”

Không một ai lên tiếng, có lẽ vì không có gì để phản bác. Tôi kinh ngạc trước lời giải thích rành mạch như thường lệ. Chỉ quan sát giá sách, tại sao cô có thể hiểu ra nhiều điều đến vậy?

“Shinya này, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra giữa em và cha em. Nhưng, hai trong số các tập 4 ở đây này là di vật mẹ em để lại. Cha em đã luôn trân trọng chúng. Cho dù có chuyện gì, việc em mang chúng ra khỏi đây là không thể biện hộ.”

Makabe Shinya cúi gằm mặt, cắn chặt răng. Không phải cậu đang ăn năn vì những việc mình đã làm. Trên khóe miệng cậu thiếu niên khi ngẩng đầu lên là một nụ cười khinh khỉnh.

“Chị bảo cha tôi thực sự trân trọng những quyển manga của mẹ à? Còn một quyển nữa, chị không biết đúng không?”

“... Ý em là sao?”

“Riêng tập 4 ở cái nhà này đã có tới năm quyển. Lời giải thích của chị mới được bốn quyển thôi.”

Nói vậy, có ba tập 4 bị lấy mất, ngoài hai quyển do vợ chồng Makabe mua thì vẫn còn một quyển nữa.

“Cha tôi thực sự là người như thế nào, chỉ mình tôi rõ, Chị tôi cũng không biết gì... Với ông ấy, gia đình có ra sao cũng được, vì ông ấy coi cái đồng manga bản thủ kia quan trọng hơn.”

“Shinya... em nói gì thế hả?”

Giọng Nanako vẫn lên bất an. Cậu thiếu niên nhìn lại chị mình bằng ánh mắt tăm tối.

“Chị nhớ chuyện gì xảy ra ngày mẹ mất chứ? Vì tình trạng của mẹ đột ngột chuyển biến xấu, nên cha lái ô tô đến trường đón tôi. Bây giờ chị đã chờ sẵn ở bệnh viện rồi... Rốt cuộc, tôi và cha đã không đến kịp.”

Trong vô thức, nét mặt cậu ta nhăn lại.

“Khi đó, ông ấy đã ghé vào một tiệm sách cũ trên đường đi. Tôi hỏi sao lại dừng xe, ông ấy bảo ‘Hình như ở đây có bán tập 4 bản đầu tiên’. Lúc đó mẹ đang nguy kịch đấy? Thế mà ông ấy để tôi ngồi chờ trong xe, chạy đi mua *Bác sĩ quái dị* tập 4. Bản thủ rách nát, đúng là bản đầu tiên. Khi chúng tôi đến được bệnh viện, mẹ đã ở trạng thái chết não. Nếu ông ấy không hành động như vậy, tôi đã kịp nói một lời với mẹ.”

Người chị gái mặt xanh mét đứng chết lặng một hồi, cuối cùng cũng lên tiếng. “Như... nhưng hồi đó... bác sĩ đã nói từ sớm là mẹ sẽ không hồi phục ý thức nữa. Có thể cha tìm quyền truyện kỉ niệm để động viên mẹ...”

Cậu thiếu niên hình mũi cười gắt lời.

“Chị dùng đầu mà chỉ suy nghĩ được đến mức đó thôi à? Từ trường tiểu học của tôi đến bệnh viện cũng đi qua nhà mình! Nếu muốn động viên mẹ thì phải mang truyện từ đây đi chứ, sách kỉ vật kỉ niệm nào ở nhà chẳng có... Đeo mặt nạ giả nhân giả nghĩa mãi rồi cũng đến lúc lộ ra hết thôi.”

Không phải tôi tin hoàn toàn những gì cậu ta nói, nhưng tôi cũng không nghĩ ra được lời bác bỏ. Nếu để động viên vợ mà mua sách ở tiệm sách cũ giữa đường thì cũng thật kì lạ.

“... là tiệm sách nào vậy?” Shioriko hỏi.

“Đi dọc đường quốc lộ, qua Hama Market ở Isogo một chút. Gần bên xe buýt thì phải. Biển hiệu có ghi tiệm sách gì gì đó, tôi không nhớ rõ tên. Bọn họ đang bán giảm giá để đóng cửa, nên chắc ông già đột nhiên muốn ngó

qua xem sao... giữa lúc mẹ tôi đang hấp hối.”

Cậu ta nhếch mép như đang giễu cợt. Shioriko nắm tay lên miệng trầm ngâm suy nghĩ. Là dấu hiệu cho thấy cô đang có điều lo lắng.

“Bây giờ tôi vẫn chỉ là một thằng nhóc, chưa hiểu biết nhiều, ông ấy cũng luôn tỏ ra bình thản như chưa từng làm chuyện có lỗi, nên dù thắc mắc, tôi vẫn im lặng. Nhưng khi tôi không muốn đi học, ông già ấy bắt đầu thuyết giáo một tràng. Nào là con người trong đời có những việc bắt buộc phải làm, không có thời gian để tạt ngang tạt dọc.”

Giọng cậu ta run run. Đột nhiên, một điệu cười như hắt hơi bật ra khỏi môi cậu.

“Vì thế, tôi đã hỏi ông ta. Năm năm trước, khi mẹ tôi đang hấp hối, ông ta dừng xe tạt vào tiệm sách cũ để làm gì.”

“... Cha trả lời thế nào?” Nanako rụt rè hỏi.

“Không nói gì hết. Ông ta bất động như đá. Không giải thích được tức là có tạt giạt mình. Thế nên tôi chỉ làm đúng những gì ông ta làm thôi, cứ ghé tiệm sách cũ thì đâu vấn đề gì, hả?”

Shioriko ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt đen đằng sau tròng kính ẩn chứa cơn giận kìm nén.

“Khi nãy em có nói ‘Riêng tập 4 ở cái nhà này đã có tới năm quyển’ phải không?”

“Thì sao?”

“Tức là bây giờ trong nhà không đủ năm quyển.... Em bán nó cho tiệm sách cũ rồi đúng không?”

“Shinya, em đã làm gì hả?”

Lần đầu tiên, Nanako lớn tiếng. Nhưng cậu em trai vẫn cười nhạt. Cậu

ta rút máy chơi điện tử khỏi túi quần, lúc lắc vẻ khinh nhờn.

“Trên mạng người ta bảo chỉ tập 4 là có giá, nhưng đem bán thì rẻ bèo. Mua được mỗi cái máy second-hand là hết vị.”

Tôi nhớ lại những lời Makabe Shinya đã nói, “Chị không biết giá trị của quyền truyện đó, có nói cũng vô ích”. Câu này hẳn là chỉ tập 4 thứ năm, và hẳn là lúc cậu ta đã bán nó cho tiệm sách cũ.

“Em bán nó cho tiệm nào?”

Shioriko đánh giọng.

Shinya không trả lời, chỉ lảng tránh ánh nhìn của cô.

Khô!

Cậu ta bán quyền truyện phải được bốn, năm ngày rồi. Nếu ai khác đã mua mất thì không tài nào chuộc lại được. Cách duy nhất là hỏi ra càng sớm càng tốt, nhưng tôi không nghĩ cậu ta sẽ trả lời một cách dễ dàng.

“Dù em giữ im lặng, tôi vẫn có thể điều tra ra em đã bán nó cho tiệm nào.”

“Thật à?”

Tôi buột miệng hỏi trước câu nói đầy tự tin của Shioriko.

“Vâng... Shinya này, em chưa tròn mười tám tuổi. Hiện nay, hầu hết các cửa tiệm đều yêu cầu trẻ vị thành niên phải có giấy chứng nhận với chữ kí viết tay của người giám hộ, để phòng trường hợp mua phải đồ ăn cấp. Em lại không thể nhờ cha hay chị Nanako... Vì vậy, không phải là em đã mang đến chỗ ông bà ngoại ở gần đây hay sao?”

Nụ cười trên môi Shinya vụt tắt, xem chừng Shioriko đã đoán đúng.

“Đương nhiên, em không đời nào nói thật với ông bà, mà chỉ nhờ kí giấy coi như bán truyện của chính mình mà thôi. Nếu em khẳng khẳng giấu

giếm, chúng tôi đành phải hỏi ông bà. Như vậy, số người bị cuốn vào chuyện này sẽ tăng lên, không sao chứ?”

Một khoảng lặng kéo dài. Mãi sau, cậu thiếu niên tặc lưỡi bất lực, cánh tay cầm máy điện tử cũng buông thõng.

“Một tiệm ở Konandai, tên là Takino.”

Ba chúng tôi không tin vào tai mình.

7

Ba mươi phút sau, chúng tôi lại ngồi trong văn phòng tiệm sách Takino.

“Nếu mấy đứa hỏi anh ngay từ đầu thì có phải đỡ mất công đi đi về về không?” Takino Renjo vẫn mặc tạp dề, nói với vẻ mặt kinh ngạc.

Shioriko, tôi, Nanako và anh em nhà Takino ngồi quanh bàn, trên mặt bàn là hai quyển *Bác sĩ quái dị* tập 4. Một trong hai được bọc giấy sếp.

“Tại em nói không cần hỏi anh. Ai mà biết có lúc anh lại hữu dụng thế này. Xin lỗi ba người nhé!”

Ryu tỏ vẻ áy náy. Cô đã thay bộ đồ công sở thành đồ thể thao mặc ở nhà, mặt cũng đã tẩy trang. Khác hẳn ban nãy, vẻ ngoài cô bây giờ qua loa đơn giản giống một cô gái có thể ra đồng làm lụng bất cứ lúc nào. Bộ dạng này cũng rất hợp với cô.

“Không, tại tớ suy tính không đến nơi đến chốn.” Shioriko vội vàng giải thích. “Tớ nghĩ có khi truyện đã bán hết rồi, quanh đây không có tiệm nào nhận mua lại manga cũ như thế này... Đáng ra tớ phải hỏi anh Renjo trước mới đúng.”

“May mà anh chưa bày bán, dạo này bạn quá nên tồn đọng nhiều hàng

chưa kiểm kê. Thế nào, có đúng là truyện mấy đĩa tìm không?”

Mọi ánh nhìn đổ về mặt bàn, Nanako rụt rè lên tiếng.

“Vâng, em nghĩ đúng là những quyển này... Nhưng, không còn quyển nào nữa ạ?”

Tôi cũng có thắc mắc tương tự. Trên mặt bàn chỉ có hai quyển *Bác sĩ quái dị* tập 4, quyển nào cũng còn khá mới, tức là không có cuốn truyện rách nát bản đầu tiên người cha mua năm năm trước.

“Có, nhưng hình như không thể định giá, sách nát quá.”

“Không phải anh Takino định giá ạ?”

Tôi hỏi, anh lắc đầu.

“Là anh định giá, nhưng không trực tiếp cầm quyển truyện. Lúc thằng nhóc đó mang truyện đến, anh đang đi thu mua ở nhà khách hàng. Trong tiệm không ai định giá được, nên lúc đầu anh bảo cậu trông tiệm cứ nhận rồi để đẩy anh về xử lý, nhưng nghe ra số lượng chẳng nhiều nhận gì, anh lại hướng dẫn cậu ấy qua điện thoại để mua luôn.”

Shioriko vừa lắng nghe vừa lật qua lật lại hai tập trên bàn. Qua vai cô, tôi cũng nhìn được nội dung cuốn truyện. Cả hai quyển đều có chương “Người thực vật”. Trang xi nhê của quyển không bọc giấy sáp đề tái bản lần thứ 10 phát hành tháng Mười hai năm 1975, quyển còn lại là tái bản lần thứ 16 phát hành tháng Mười hai năm 1976. Ấn bản đầu tiên phát hành vào tháng Ba năm 1975, tức là chỉ trong khoảng thời gian một năm rưỡi, truyện đã được tái bản đến mười lăm lần, quả là bộ truyện nổi tiếng thời bấy giờ.

Shioriko để sách lại chỗ cũ, lên tiếng.

“Tập 4 anh không định giá bây giờ đang ở đâu?”

“Khách cầm về rồi. Sau đó thế nào thì anh không biết.”

Tức là tung tích quyền thứ năm vẫn chưa rõ. Takino kéo ghế đứng dậy.

“Dưới tiệm chỉ có cậu nhân viên làm thêm, anh phải xuống đây. Muốn hỏi cái gì cứ gọi anh, lúc nào cũng được.” Nói đoạn anh bước ra khỏi văn phòng.

“Cái thằng này, không biết nó làm gì với quyền kia rồi?”

Nanako vẫn để hai tay trên đùi, ngồi yên nhìn chăm chăm vào những quyền *Bác sĩ quái dị* tập 4. Thái độ của cậu em trai khiến tôi không thể nghĩ cậu ta đã cẩn thận mang sách về, có khi cậu ta quăng đi đâu rồi.

“Sau khi rời khỏi tiệm sách Takino, liệu có khả năng Shinya đã ghé vào đâu không? Hay gặp ai đó chẳng hạn?”

Nghe Shioriko hỏi, người ủy thác trầm ngâm suy nghĩ một lúc.

“Chắc nó không tiện gặp gỡ bạn bè nào vào thời điểm này, cũng không tiện đến đâu... À, có khi trên đường về nó vào nhà ông bà ngoại em, vì hôm đó nó mang về một nồi cà ri bà ngoại nấu cho chúng em.”

“Nếu đã vậy, có thể bà ngoại em biết ít nhiều. Tôi gặp bà được không? Đương nhiên, tôi sẽ không nói với bà chuyện Shinya lấy truyện của cha mang đi.”

“Cảm ơn chị... Vậy em nhờ chị!”

Không biết là do cô gái đang cúi mặt hay sao mà tôi thấy đôi mắt sau hàng mi của cô hơi tối lại, trông cô còn mệt mỏi hơn cả lúc nói chuyện mới đây.

“Makabe, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì ạ... À, em đang nghĩ đến chuyện này. Vì sao năm năm trước trên đường đến bệnh viện, cha em lại dừng xe mua sách?”

Tôi cũng thắc mắc tương tự. Theo lời Shinya, người cha dừng xe để vào

tiệm mua tập 4 ấn bản đầu. Nếu sự thật đúng là thế thì không thể khen ngợi được. Trong lúc vợ mình đang hấp hối, chưa kể ở nhà đang sẵn hai quyển có chương “Người thực vật”, ông ấy không nhất thiết phải cất công đi mua ấn bản đầu tiên.

“Em không nghe cha em nói lại à?”

“Không ạ. Nhưng, thật ra hôm đó em đã hỏi cha có chuyện gì, vì ông đến bệnh viện muộn hơn em nghĩ, nhưng ông im lặng. Bấy giờ mẹ vừa trút hơi thở cuối cùng, em nghĩ là do cha không còn sức trả lời nữa...”

Giọng Nanako đầy phân vân, xem chừng bản thân cô cũng bắt đầu nghi ngờ. Người cha không nói ra sự thật có lẽ là bởi cảm thấy ănnăn, đúng như Shinya kết tội.

“Sau khi mẹ mất, cha ít cười hơn hẳn, cũng nghiêm khắc với em và Shinya hơn... Em nghĩ em trai em lúc ấy vẫn là học sinh tiểu học nên hẳn đã rất bối rối, dù thế nó vẫn học hành chăm chỉ. Vốn nó là một đứa ngoan hiền chứ không biết phun ra những điều chướng tai như thế đâu...”

Cô gái hạ giọng thì thầm, như thể tự nói tự nghe. Dù sao cô cũng là người chịu tổn thương nhiều nhất sau những điều cậu em nói.

“Nó thành thằng bê bối có lẽ cũng vì thi trượt cấp ba, bị bạn bè cấp hai xa lánh. Bạn bè cùng lớp nhiều đứa học chung một lò luyện thi, hầu hết đều đỗ nguyện vọng một. Bởi vậy có vẻ bọn chúng đã coi thường đứa em trai thi cử không suôn sẻ của em.”

Người đạt điểm cao trong kì thi sẽ không bao giờ hiểu nỗi tâm trạng của người thi cử không như mong muốn. Trường hợp của Makabe Shinya đúng là như thế.

“Em học từ cấp hai lên cấp ba cùng một trường, nên dù chuyển cấp vẫn có bạn bè xung quanh, vậy mà nó mới chỉ ngần này tuổi đã phải đối mặt

với tình cảnh lạc lõng lơ lửng, cứ nghĩ thôi... Thú thật, em không trách nó. Trong hoàn cảnh ấy, lại bất hòa với cha, nếu là em có khi em cũng sẽ phản ứng như vậy...”

“Không phải ai thi trượt cũng lấy sách của cha mẹ mang đi bán. Có người dù vào được trường mong muốn nhưng quá trình học cũng không thuận lợi mà. Hai chuyện này là hai chuyện khác biệt.”

Tôi lên tiếng phản đối. Nghĩ lại thì, ba cô gái ở đây đều học trường nữ sinh liên thông, chỉ mình tôi là từng trải qua kì thi lên cấp ba.

“Ừ, cũng đúng.” Ryu gật đầu tán thành, “Ở đây có một người mà ngay trong trường nữ sinh cũng không hòa đồng nổi. Cái người này này, chẳng kết bạn được với ai ở lớp luôn.”

Ryu vẫy tay chỉ ngón cái vào Shioriko. Người bị chỉ đích danh nhắm mắt lại như xấu hổ. Quả nhiên cô vốn có ít bạn, tôi tự nhủ. Nanako phản ứng khác hẳn.

“Thật à? Chị hiểu biết rộng, nói chuyện lại hấp dẫn như vậy mà...”

“Ban đầu ai cũng tưởng thế. Nhưng cái người này ấy, chỉ nói chuyện về những cuốn sách đã đọc thôi, nội dung thì quá tầm hiểu biết của học sinh cấp hai và cấp ba. Ngày nào cũng như ngày nào đều phải nghe những câu chuyện như vậy, Makabe em nghĩ có chịu được không?”

Makabe im lặng. Hẳn là cô cũng không tự tin chơi được với người như Shioriko.

Ryu nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Cô đang vòng vo trêu chọc tôi, người ở bên lắng nghe mọi điều Shioriko kể về sách vở.

Tôi không thể giữ im lặng được nữa.

“Takino thì sao? Cô và Shioriko chơi với nhau cũng lâu rồi mà nhỉ?”

“Tôi á? Mấy chuyện về sách vở, tôi nghe tai nọ ra tai kia thôi. Tuy không hiểu gì về sách, nhưng tôi rất biết thưởng thức những ưu điểm khác của Shioriko. Dù sao tôi cũng yêu cái người này mà.”

Ryu mỉm cười không chút ngại ngùng, nhưng hai cô gái còn lại thì đỏ bừng cả mặt. Với tính cách phóng khoáng này, khi còn học trường nữ sinh, hẳn Ryu rất nổi tiếng.

“Nếu em trai em tìm được bạn ở trường đang học, có lẽ cậu ấy sẽ thay đổi.”

Shioriko nói, giọng phảng phất chiêm nghiệm. Có lẽ sự tồn tại của Ryu đã cứu vớt cô phần nào. Tôi bỗng muốn được nhìn thấy hai người họ thời còn học chung một trường.

“Có mỗi một đứa bạn cũng mệt lắm! Vì cái người này không có ai chơi cùng, nên tôi từng bị nó kéo đi tour tiệm sách cũ đó. Ai mà ham mê được hoạt động như thế, nhỉ?”

Cô ra vẻ nghiêm túc lái câu chuyện về phía tôi, cô thừa biết tôi từng đi tour tiệm sách cũ với Shioriko. Anh em nhà Takino này, thi thoảng cứ phải chọc ngoáy người khác một cái thì mới chịu được à! Tôi thật lòng mong cho họ ngừng ngay đi.

“Nói đến tiệm sách cũ...” Shioriko chuyển đề tài.

“Ryu này, cạnh siêu thị Hama Market ở Isogo có một tiệm sách chuyên về manga cũ thì phải? Hình như năm năm trước đã đóng cửa rồi...”

“Ở Isogo à... cái chỗ mà cậu kéo tớ đi mấy lần đấy á?” Ryu khoanh tay trầm ngâm, được một lát thì thở hắt ra. “Không nhớ nữa! Quanh khu này mà có hiệu nào mua bán cùng loại sách với nhà tớ thì tớ phải có ấn tượng chứ.”

Họ đang nói về tiệm sách cũ mà Shinya kể. Tôi nhận thấy lúc ấy, Shioriko đã có biểu hiện khá lạ.

“Chán thật, tớ đã đi hết các tiệm sách cũ trong tỉnh rồi cơ mà nhỉ.”

Shioriko thốt ra câu nói đáng kinh ngạc đó như một lẽ đương nhiên, nhưng giờ tôi tạm thời không để tâm vội.

“Tớ cũng không còn chút ấn tượng nào cả... Tớ hỏi vì nghĩ có khi Ryu lại nhớ ra.”

“Hay là tiệm nào đó không tham gia hiệp hội sách cũ, chuyên môn bán hàng trên mạng chẳng hạn. Buôn bán lén lút nên có khi cậu không biết chẳng?”

“Nghe Shinya mô tả thì tiệm này trưng biển hiệu, cũng nhận mua tại chỗ...”

Hai cô gái mím môi. Với người sinh ra và lớn lên trong tiệm sách cũ như họ, có tiệm sách địa phương nào mà họ hoàn toàn không biết được chứ?

“Hay em trai em nói dối?” Nanako hỏi nhỏ.

“Không đâu,” Shioriko dứt khoát phủ nhận. “Tình thế lúc ấy không cần phải nói dối. Địa điểm mô tả cũng rất cụ thể, tôi nghĩ tiệm sách đó thực sự tồn tại.”

“Nhưng nếu vậy...” Giọng cô gái nhỏ dần, rồi không nói gì thêm.

“Có lẽ đã có chuyện xảy ra ở tiệm sách đó... Chắc chắn liên quan đến lý do cha các em dừng lại để mua tập 4 thứ năm.” Shioriko thì thầm. “Chỉ cần tìm ra lý do...”

Dường như chìa khóa giải mã mọi bí ẩn nằm ở tiệm sách người cha ghé vào năm năm trước. Có điều, không một ai biết câu trả lời.

8

Quá trưa ngày nghỉ tiếp theo, tôi và Shioriko lại đến Yokodai.

Địa chỉ Nanako cho chúng tôi là một ngôi nhà mái ngói cổ. Chúng tôi đến nơi đúng lúc một ông cụ ngồi xe lăn đang đẩy xe lên chiếc wagon đỗ trước cửa nhà. Trên thân xe có tên một trung tâm chăm sóc ban ngày.

Ông cụ ngồi xe lăn có lẽ là ông ngoại của Nanako đang chuẩn bị đến nhà dưỡng lão. Ông ôm khư khư một cuốn sách bìa cứng bọc giấy sếp, chắc mang theo để đọc ở đó.

Một bà lão lưng hơi còng đứng nhìn theo cho đến khi bóng chiếc wagon khuất hẳn.

Bà đang chuẩn bị quay vào nhà thì trông thấy hai chúng tôi đứng bên kia đường.

“Chá... cháu chào bà. Bà là bà Aikawa phải không ạ?” Shioriko tì cả người lên chiếc nạng, cúi đầu chào theo phép lịch sự. “Cháu là... là người ở tiệm sách ở gần đây, tên cháu là Shinokawa...”

Bà lão ngạc nhiên cúi đầu chào.

Mặc dù Nanako đã liên lạc trước, chúng tôi vẫn lo hai ông bà sẽ nghi ngờ. Hóa ra nỗi lo hoàn toàn không cần thiết, bà lão mời chúng tôi vào nhà ngay lập tức.

Theo lời bà kể, bà cũng từng học ở Học viện Nữ sinh Thánh Seio, là đàn chị trên Shioriko rất nhiều khóa. Có lẽ vì thế mà bà rạng rỡ cười nói, dặn chúng tôi cứ gọi thẳng tên Namie. Dù đang theo học hay đã tốt nghiệp, các thế hệ học sinh của Seio đều gọi nhau bằng tên, đó là truyền thống từ xưa của trường.

Bà Namie cũng có một phong thái dịu dàng, duyên dáng, đúng như một tiểu thư được giáo dục cẩn thận.

“Cháu và Nanako quen nhau ở câu lạc bộ à?”

Chúng tôi ngồi đối diện bà qua chiếc bàn thấp, trong một căn phòng kiểu Nhật có góc toko*, dường như là phòng khách.

“Vâng... vâng... từ hồi em ấy còn học cấp hai... thỉnh thoảng cháu có đến nhà em chơi...”

Tôi bồn chồn trước lời nói dối bập bẹ. Shioriko đang cố gắng nói chuyện với một người mới gặp lần đầu, nhưng cái giọng lắp bắp này khiến cho nội dung câu chuyện rất đáng ngờ.

“Thế rồi... dạo gần đây đến chơi... cháu thấy Shinya có vẻ muốn bán sách, nên cháu đã đề nghị cậu ấy bán cho tiệm của cháu. Cậu ấy bèn mang ra mấy quyển manga cũ.”

Từ “sách” vừa phát ra, Shioriko lại nói năng trơn tru như biến thành người khác. Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên bật công tắc lên như vậy có hơi kì lạ, nhưng vẫn khả quan hơn ban nãy.

“À, ra vậy. Shinya có đến đây nhờ ông bà kí giấy bảo đảm.”

“Vâng, cháu biết. Đã làm phiền ông bà rồi ạ... Hôm ấy, có một quyển không mua vào được, cháu đã đưa lại cho Shinya. Nhưng do sơ suất cháu đưa nhầm một quyển khác, nên sáng nay vội gọi điện đến nhà Makabe. Tiếc là Shinya đi vắng nên không liên lạc được ạ.”

Đây là đoạn nguy hiểm nhất trong câu chuyện bịa tạc này. Thực tế, Shinya vẫn ở nhà. Nếu bà ngoại muốn xác nhận, chỉ cần một cuộc điện thoại là tất cả sẽ vỡ lở. Nhưng bà chỉ nhú mày gật gù ra vẻ đã hiểu.

“Cháu phải tìm được quyển manga đã đưa nhầm để gửi cho vị khách

khác ạ. Nanako cũng giúp cháu tìm thử trong phòng Shinya nhưng không thấy. Hết cách, cháu đành đến đây tìm ông bà... Cháu xin lỗi đã làm phiền ông bà thế này.”

Shioriko cúi đầu xin lỗi. Tôi ngồi bên cạnh cũng làm tương tự, không quên ngược nhìn xem thái độ của bà lão.

“Có khi nào là quyển truyện đó không nhỉ?”

Bà Namie thì thầm, Shioriko liền ngẩng đầu lên.

“Bà biết ạ?”

“Ừ. Hôm sang đây chơi, nó quăng vào thùng rác một quyển truyện, bảo là không cần nữa.”

Chúng tôi nín thở. Từ hôm đó đến nay đã một tuần trôi qua. Tôi không thể nghĩ được là quyển truyện vẫn còn ở trong nhà...

“Hai cháu đợi tôi một chút nhé!”

Mặc dù đã lớn tuổi nhưng động tác rất nhanh nhẹn, bà Namie đứng dậy bước ra khỏi căn phòng kiểu Nhật. Lát sau, bà quay lại, đặt một cuốn truyện tranh cũ lên bàn.

Tôi như trút được gánh nặng trên vai. Trước mặt chúng tôi là tập 4 cuốn *Bác sĩ quái dị* do Shonen Champion Comics phát hành. Trang bìa in dòng chữ “Ấn bản kỉ niệm 30 năm cống hiến của họa sĩ truyện tranh Tezuka Osamu”.

“Tôi nhặt lại từ thùng rác đấy.”

Đúng như Shinya nói, quyển truyện này rất cũ. Bìa truyện bọc nhựa trong khá dày, nhưng đã ngả màu vàng ệch và co rút. Ngay cả bìa góc cũng cong theo hình sóng và có nhiều vết gấp.

“Cháu xin phép ạ.”

Shioriko cầm quyển truyện lên, bắt đầu giở ra. Mép giấy đã đen kịt, một số trang còn bị rách. Nhìn kĩ mới thấy gáy sách được gia cố bằng chỉ để trang truyện không long ra. Rốt cuộc quyển truyện này đã được đọc bao nhiêu lần rồi? Rách nát cũng có mức độ thôi chứ.

Trang xi nhê ghi rõ đây là ấn bản đầu tiên phát hành tháng Ba năm 1975, nhãn giá ghi “Tiệm sách Uzura”. Địa chỉ ở phố Hisakicho, Isogo, Yokohama, tỉnh Kanagawa, đúng như Makabe Shinya đã mô tả.

Ờ?

Tôi nhìn vào giá tiền. Chỉ có 60 yên. Hình như trước đó có giá khác nhưng đã bị ghi đè lên bằng bút nét đậm. Cho dù truyện có nát bươm đi chẳng nữa, cái giá này cũng quá rẻ.

Còn một chi tiết khác khiến tôi chú ý. Khoảng lề trắng khá rộng trên nhãn giá ghi li ti chi chít các hình vuông có một gạch chéo bằng bút chì. Cuối cùng chắc do hết khoảng trống mà người ta thậm chí còn ghi chèn ra ngoài nhãn giá. Rốt cuộc đây là chuyện gì nhỉ?

Tôi rất muốn hỏi Shioriko, nhưng ngại bà Namie nên lại thôi. Chúng tôi đang đi tìm cuốn manga vốn ở tiệm mình, nếu thắc mắc nọ kia như thể mới thấy lần đầu thì quả là bất thường.

Tôi quyết định sẽ hỏi Shioriko sau. Trước mắt, chúng tôi đã thuận lợi lấy lại tập 4 thứ năm. Quyển truyện trông không có vẻ hiếm quý đến mức người chồng phải dừng xe lại mua trong khi vợ mình đang hấp hối.

“Cảm ơn bà. Đúng là quyển này rồi. Nhưng, cho cháu hỏi sao bà lại nhặt nó ạ?”

Shioriko mở lời. Đúng là bà đã nói mình nhặt lại cuốn truyện từ thùng rác.

“Con gái tôi vốn rất coi trọng tập 4 của bộ manga này... chắc hẳn nó phải quý giá thế nào đó.”

Bà đã biết đến mức ấy cơ à? Bà Namie nhìn chăm chăm vào mắt Shioriko.

“Shinya nó đã làm gì phải không?”

Đó không hẳn là một câu hỏi. Mặt Shioriko tái đi, bà Namie không đơn giản chỉ là một bà lão duyên dáng.

“Vì tôi chưa hề nghe nói thằng bé có manga cũ thế này bao giờ, nên không khỏi băn khoăn. Chắc chắn đây không phải truyện của nó.”

Bà lão này đã biết gần hết sự thật. Shioriko im lặng gấp quyển truyện lại.

“Cháu giải thích thì không phù hợp lắm... Chỉ có thể nói là cháu được nhờ đi tìm lại quyển truyện này thôi ạ.”

“Không sao, tôi nên tự mình hỏi nó thì hơn. Cũng vì tôi chiều cháu quá... dù ngày xưa tôi từng rất nghiêm khắc với mẹ nó.” Khóe miệng bà Namie nhăn lại, run run.

“Bà vừa nói con gái bà vốn rất coi trọng cuốn truyện này. Đó là khoảng thời gian nào vậy ạ?”

“Khi nó học cấp hai. Là quà của Ryota... Ngày đó, chúng tôi còn gọi cậu ấy là Makabe. Đó là món quà Ryota tặng con gái tôi. Nó khoe rằng cậu ấy vất vả lắm mới mua được để tặng nó. Tôi thì không đọc manga nên cũng không biết giá trị ở đâu.”

“Chú Makabe cũng có một bộ truyện tương tự ạ.”

“Ồ, Ryota vẫn giữ à? Để cảm ơn cậu ấy, con gái tôi cũng mua tập truyện giống hệt gửi tặng Ryota. Nó đi khắp các tiệm sách cũ ở Yokohama... Từ

khi còn trẻ con, hai đứa đã rất thân thiết.”

Nghe đến đây, tôi tưởng như có cái gì đè nặng lên lồng ngực. Hai tập 4 tiếp theo không phải là truyện vợ chồng họ mua riêng. Nó vốn là món quà họ gửi tặng nhau vì cùng hâm mộ Tezuka. Đối với họ, những quyển truyện ấy có ý nghĩa sâu sắc.

Chắc hẳn tập 4 cũ nát này cũng mang ản tình sâu xa. Tôi không nghĩ người đàn ông kia mua nó chỉ đơn giản vì muốn có ản bản đầu tiên.

“Cháu là Shioriko nhỉ? Cháu đã gặp con gái... à không, cháu đã gặp Mika lần nào chưa?”

Bà Namie hỏi, dường như không hề nghi ngờ chuyện Shioriko là đàn chị của cháu gái bà.

“Chưa ạ... Cháu rất tiếc chưa được gặp cô ấy lần nào. Nhưng cháu biết cô ấy rất thích manga của Tezuka Osamu. Nhờ mối duyên đó mà hai cô chú quen nhau, đúng không ạ?”

“Ừ, đúng đấy.” Nét mặt bà Namie đột nhiên rạng r&, giọng nói cũng có phần trẻ trung lại. “Con bé còn tham gia fan club nữa. Tiền tiêu vặt toàn để mua manga..., Tôi mắng suốt nhưng nó chẳng chịu nghe lời. Cậu Ryota cũng ở trong fan club, thế rồi hai đứa nó trao đổi thư từ với nhau bằng bưu thiếp kẹp trong quyển manga... Đúng rồi, hôm trước tôi tìm thấy một tờ bưu thiếp, các cháu đợi nhé.”

Chúng tôi chưa kịp từ chối thì bà đã nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng. Lúc quay lại, bà cầm trên tay một tấm bưu thiếp cũ.

“Nó kẹp tờ bưu thiếp này vào sách trong phòng khách nên vẫn còn.”

Shioriko đưa tay nhận lấy tờ bưu thiếp. Tên người nhận trên đó là Aikawa Mika, người gửi là Makabe Ryota. Nét chữ trên tấm bưu thiếp khá

chỉn chu so với chữ viết của một đứa trẻ mới học cấp hai. Dấu bưu điện ghi rõ ngày 20 tháng Bảy năm 1983, ngay trước kì nghỉ hè.

Trên mặt sau tờ bưu thiếp, ngay chính giữa là hình vẽ rất to một nhân vật hoạt hình giống con lợn. Tôi nhớ đây là nhân vật thường xuất hiện trong manga của Tezuka Osamu. Có điều, bức tranh mang nét tả thực hơi lạ khiến người ta nghĩ tới một tác phẩm phác thảo nghệ thuật. Lời nhắn gửi được viết xung quanh hình vẽ.

Thế theo yêu cầu của bạn, mình đã vẽ Hyotan Tsugi theo lối tả thực đây. Còn nữa, mình đã tìm được tập 4 có chương “N” ở một tiệm sách tại Isogo mà hôm trước mình có nói qua điện thoại ấy. Mình đừng đọc một lúc, quả đúng là ấn bản đầu tiên. Tuần sau chúng mình cùng đi nhé!

Tôi nghiêng đầu thắc mắc. Chương “N” ở đây có lẽ chính là chương “Người thực vật”. Nếu vậy, tiệm sách tại Isogo chính là tiệm sách Uzura đã bán tập 4 này. Và năm năm trước, cha của anh em Makabe ghé vào tiệm chính là để mua được ấn bản đầu tiên mà ngày trước ông đã đứng đọc.

Không thể nào!

Tám bưu thiếp đã gần ba mươi năm. Chưa kể, trong suốt quãng thời gian dằng dặc ấy, không có lý gì tập 4 đó vẫn nằm yên trên giá sách. Hơn hết, tại sao hai người họ không mua luôn ấn bản đầu tiên khi tìm thấy nó. Những quyển họ tặng nhau đều là tái bản cả.

“Quả là một lời nhắn đáng yêu!” Shioriko mỉm cười. “Không còn tám bưu thiếp nào nữa ạ?”

Nét mặt bà Namie thoáng buồn. Như muốn điều chỉnh lại tâm trạng, bà đặt hai bàn tay với những khớp xương hằn rõ lên trên chiếc bàn thấp. Móng tay bà được cắt tỉa gọn gàng.

“Chồng tôi, ông ấy ném bỏ sạch sẽ sau khi con bé rời nhà đi. Tất cả

manga của Tezuka Osamu mà con bé vẫn luôn giữ gìn, rồi cả văn phòng phẩm, cho đến mấy tấm bưu thiếp kiểu này... Ông ấy quăng sạch sẽ những thứ liên quan đến manga đi.”

“Trời... quá đáng thế ạ!” Shioriko buột miệng cảm thán, rồi ngay lập tức nói lời xin lỗi.

“Không sao đâu... Ông nhà tôi vốn không đồng ý cho hai đứa nó yêu nhau mà, lúc nào cũng muốn con rể phải tự tay mình chọn. Hồi đó ông ấy vừa nghiêm khắc, vừa cố chấp, nên lúc con bé bỏ đi, lòng ông ấy như vò xé vì cảm giác bị phản bội. Giờ chẳng còn lại món đồ xưa cũ nào của con bé cả, trừ những hành trang nó đã mang theo.”

Tôi nhớ lại mấy tập trùng *Bác sĩ quái dị* trong nhà Makabe. Đó là tàn tích hiếm hoi từ bộ sưu tập của người mẹ.

“Mặc dù không quá đáng như ông nhà, nhưng đạo ấy tôi cũng bảo thủ lắm. Đi học yêu ai cũng được, nhưng cưới hỏi thì phải chọn nhà nào tử tế... Vậy nên, lúc ông ấy vứt hết đồ của con bé đi tôi cũng không kiên quyết ngăn cản.”

Cổ bà lão rung rung.

“Ngày con bé bỏ nhà đi, tôi đã lén mua cho nó bàn trang điểm và tủ quần áo, coi như là của hồi môn. Tôi muốn làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Nhưng, chính ra tôi không hề suy tính cho nó. Vì căn hộ mà hai đứa chung sống khá chật hẹp, nên để có chỗ kê đồ nội thất mẹ tặng, nó chỉ còn cách bỏ lại những quyển manga mà mình trân trọng.”

Bà Namie nói liên miên như mê sảng. Tôi biết, ẩn sâu trong giọng nói trầm thấp ấy là cảm giác giằng xé không thể kìm nén.

“Đến tận bây giờ, hễ tỉnh giấc nửa đêm là tôi lại tự vấn, sao ngày đó tôi không mua giá sách cho nó nhỉ? Có lẽ hai cháu cho rằng tôi suy nghĩ vẩn

vợ. Nhưng, nếu tôi mua giá sách cho nó, thì con bé đã không đánh mất những thứ nó hằng yêu quý...”

Bà ghen lời, hai tay bưng mặt. Đây hẳn là những điều bà vẫn giữ kín ở đáy lòng bấy lâu nay, không thể chia sẻ với người nào khác trong gia đình. Và rồi cũng chỉ nhờ một lý do nhỏ nhặt mà bà đã nói ra.

“Bà Namie...” Đợi đến khi bà lão bình tĩnh lại, Shioriko mới lên tiếng. “Bàn trang điểm và tủ quần áo vẫn ở nhà Makabe. Cháu nghĩ cô đã giữ gìn hai vật dụng ấy rất cẩn thận, đã trân trọng theo một ý nghĩa khác với những quyển truyện đánh mất kia. Đối với đứa con, quà chia ly của cha mẹ đều có ý nghĩa đặc biệt.”

Tôi biết Shioriko đang nội đến chính mình. Từng một lần làm thất lạc cuốn *Nhật ký Cra-cra* của Sakaguchi Michiyo mà mẹ để lại trước khi rời đi, về sau cô phải dùng đủ mọi cách lòng tìm lại nó,

“Con bé chưa một lần bất bình vì chúng tôi đã quăng hết những gì nó yêu thích. Cậu Ryota cũng bỏ qua mọi khúc mắc cũ. Ông nhà tôi ngày một yếu đi, cả về tinh thần lẫn thể chất, dần dần không nhớ rõ giữa mình và con gái, con rể đã có chuyện gì... Nhưng tôi thì vẫn nhớ như in.”

Bà lão ngồi thẳng người, đối mặt với Shioriko. Trên gương mặt bà đã không còn vết nước mắt.

“Nếu sớm biết hòa thuận là tốt nhất... thì đừng tranh cãi có phải hơn không? Ba năm cha mẹ và con gái không gặp nhau... quả thật lãng phí. Thời gian có hạn, vậy mà chúng tôi không một ai nhận ra. Tôi sẽ không bao giờ quên điều đó.”

Bà dứt lời đã khá lâu, mà bầu không khí vẫn chìm trong tĩnh lặng, chúng tôi cùng nghiền ngẫm lời bà.

Sau rốt, Shioriko lặng lẽ cúi đầu.

“Cảm ơn bà đã kể chuyện cho cháu... Cháu xin phép ra về ạ.”

Cô cầm tập 4 lên, chống nạng chậm rãi đứng dậy.

“Tiếp theo ta sẽ làm gì?” Ra tới hành lang, tôi nhỏ giọng hỏi Shioriko.

“Đi gặp chị em Makabe... Nhờ câu chuyện ở đây tôi đã hiểu tất cả rồi.”

9

Chúng tôi đến nhà Makabe lúc đã nhập nhoạng, kiên nhẫn đợi một hồi lâu, cô chị mới đi học về.

Khác với lần trước, cô dẫn chúng tôi vào phòng khách. Makabe Shinya từ tầng hai đi xuống, mặt mũi khó khăn. Nhưng cậu ta vẫn ngồi vào sofa.

Khi Shioriko đặt lên bàn tập 4 *Bác sĩ quái dị* vừa lấy về từ nhà Aikawa, mặt Shinya nhăn lại, cậu ta tắc lưỡi.

“Tôi vứt đi rồi mà.”

“Bà ngoại nhất lại. Em đừng bao giờ hành động như thế nữa. Tập 4 bản đầu tiên này rất quan trọng, không chỉ với cha em mà với cả mẹ em đây.”

“Quan trọng chỗ nào? Nó chỉ là quyển manga cũ nát ông già tự dung chạy đi mua về thôi.”

“Không đâu. Đây chính là quyển truyện kỉ niệm mà ba mươi năm trước cha mẹ em đã cùng nhau đọc khi mới mười mấy tuổi. Cha mẹ em, sau khi xác nhận nội dung chương ‘Người thực vật’ trong ấn bản đầu tiên này, đã mua tặng nhau tập 4 bản cũ.”

Cô lấy từ trong túi một tờ bưu thiếp rồi đặt xuống bên cạnh quyển

truyện tranh, là bưu thiếp cô mượn của bà Namie trước khi rời khỏi nhà Aikawa.

“Đây là tấm bưu thiếp cha em gửi cho mẹ em lúc đó. Em hãy xem cái này đi.”

Khi Shioriko giờ mặt sau tấm bưu thiếp có hình phác thảo lợn Hyotan Tsugi, hai chị em Makabe cùng nhào người tới trước.

“Cha viết tấm bưu thiếp như thế này ư... em không hề biết.”

Nanako tròn mắt, nhưng cậu em trai ngay lập tức tỏ vẻ không quan tâm, ngả mạnh người ra lưng ghế.

“Cái này thì nói được điều gì? Tập 4 đề cập trong tấm thiếp này với tập 4 ông già mua năm năm trước là hai quyển khác nhau.”

“Không hề. Chính xác là một quyển.” Shioriko khẳng định không chút do dự.

“Lấy đâu ra! Đã ba mươi năm rồi đấy! Chắc hồi đó gặp trục trặc gì, không mua được tập 4, nên sau này phải mua của phiên bản khác... Còn cách giải thích nào nữa đây? Chị tôi dạ thật!”

Trừ câu chê Shioriko tối dạ, còn thì tôi cũng có chung ý kiến. Ba mươi năm trước và năm năm trước không thể nào có chuyện một quyển truyện tranh vẫn còn nguyên tại tiệm sách. Nếu nó là một ấn bản quý hiếm được bán với giá cao thì khác. Nhưng quyển *Bác sĩ quái dị* này nhìn thế nào cũng không phải loại sách đó, thậm chí tình trạng của nó còn tệ đến mức cần được cắt hộ khẩu sang thùng rác ngay lập tức.

“Không phải. Hồi ấy họ không mua được truyện vì một lý do khác. Tiệm đó vốn không bán tập 4 này.” Shinya chẳng nói chẳng rằng, Shioriko tiếp tục. “Em hãy đọc kỹ lời nhắn trên bưu thiếp đi, ‘mình đã tìm được tập 4

có chương ‘N’ ở một tiệm sách tại Isogo’. Không một chỗ nào nói rằng tiệm sách ở đây là tiệm sách cũ.”

“Hả? Nhãn giá có ghi tên tiệm sách mà bà chị! Tôi còn chính mắt nhìn thấy cái tiệm ở Isogo nữa. Người ta trưng biển hiệu rõ ràng, bày toàn truyện tranh cũ, không phải tiệm sách cũ thì là tiệm gì?”

Shioriko bình tĩnh giơ ba ngón tay về phía cậu thiếu niên, “Quyển truyện hơn hai mươi năm trước vẫn còn nguyên chỗ cũ. Bảng hiệu ghi tên tiệm sách nhưng lại không thể bán sách. Sách bày trong tiệm nhàu nát đến mức bất thường...” Mỗi lời giải thích, cô lại gập một ngón tay, cuối cùng đưa ra kết luận, “Rất đơn giản. Là tiệm cho thuê sách.”

Đến đây, chắc chắn ai nấy đều bất ngờ. Tôi từng nghe đến tiệm sách cho thuê, nhưng chưa gặp trong thực tế bao giờ. Nghề cho thuê sách thì lại tồn tại từ rất lâu rồi.

“Đúng như tên gọi, đó là cửa hàng cho thuê sách. Nghề này khởi sinh từ thời Edo, đến những năm 1950 thì bùng phát về số lượng. Mặt hàng chủ yếu là truyện tranh, tạp chí, tiểu thuyết ba xu, thời đó còn có nhà xuất bản chuyên xuất bản sách cho thuê. Sau này, do thời đại biến động, số lượng tiệm sách cho thuê mỗi ngày một giảm, đến nay hầu như không còn tiệm cho thuê nào do tư nhân điều hành nữa. Tiệm Uzura duy trì được khá lâu, vì dù sao nó cũng hoạt động đến tận năm năm trước.”

Cô cầm quyển *Bác sĩ quái dị* tập 4 lên, mở ra.

“Các tiệm cho thuê hay bọc sách bằng bao nhựa dày, dùng chỉ kiên gáy cho chắc, vì đây là sách qua tay nhiều người.”

“Nhưng trên sách có ghi giá mà.”

Tôi buột miệng chen ngang. Đúng lúc Shioriko mở đến trang xi nhê. Ở đây dán nhãn giá kì lạ in số 60 yên.

“Đây là giá cho thuê. Tôi đoán chính là giá đang áp dụng lúc tiệm Uzura đóng cửa, 60 yên một ngày... Có vết xóa giá tiền trên sách là vì chủ tiệm từ từ nâng giá cho thuê phù hợp với thị trường.”

“Vậy còn những hình vuông gạch chéo bên dưới giá tiền thì sao, rất nhiều luôn.”

“Có lẽ đây là sổ lần cho thuê. Chủ tiệm đánh dấu, mỗi lần một gạch, thì sẽ biết các quyển truyện được yêu thích đến mức nào, đúng không?”

Tức là mỗi khi cho khách thuê, chủ tiệm sẽ gạch một đường vào nhãn giá, cứ năm lần là được một hình vuông gạch chéo. Tập 4 *Bác sĩ quái dị* này từng qua tay rất nhiều người đọc. Trong số đó có cả vợ chồng Makabe thời niên thiếu.

“Có nhiều tiệm vừa cho thuê vừa bán cả sách cũ, nhưng xem ra tiệm Uzura chỉ cho thuê thôi. Ước gì tôi kịp ghé qua một lần trước khi họ phá sản. Tour sách cũ của tôi thế là chưa trọn vẹn rồi.”

Cô vừa nói vừa cắn môi đầy tiếc nuối. Quả không hổ là người đã chinh phục hết các tiệm sách cũ trong tỉnh.

“Có thật Uzura là tiệm cho thuê không? Nếu vậy tại sao đúng lúc đó họ lại bán sách? Lạ nhè!”

Shinya hắt cằm về phía tập 4. Câu hỏi cũng hợp lý.

“Khi đóng cửa, tiệm cho thuê sẽ bán thanh lý tất cả sách tồn kho. Em và cha đi qua mà đúng không? Đó là cha em, trông thấy quyển truyện đầy kỉ niệm mình và vợ cùng thuê đọc hồi bé nay được bán đồ bán tháo, chú ấy nảy ra ý định muốn mua cũng không có gì là lạ. Phải chăng chú ôm áp một tia hi vọng mong manh, rằng chỉ cần mang quyển truyện này đặt cạnh giường mẹ em, sẽ gọi được ý thức cô trở về.”

Nếu không phải như vậy, người đàn ông ấy cũng không cần mất công mua quyển truyện nát bươm mốc đen này làm gì. Không phải ông đặt sở thích của mình lên trên giờ phút nguy kịch của vợ. Mà nói cho đúng, đây chính là hành động vì người vợ.

Cậu thiếu niên ngồi thờ trên ghế, dường như vẫn chưa điều chỉnh được tâm trạng.

“Em đã đọc chương ‘Người thực vật’ trong tập 4 này chưa?”

Shioriko hỏi, nhưng Shinya chỉ ngược mắt lên mà không đáp. Xem chừng cậu ta chưa đọc. Ngay cả tôi, người mấy ngày nay theo dấu quyển truyện cũng chưa có cơ hội đọc.

“Chương này kể về một người mẹ bị mất ý thức do tai nạn trên biển, và con trai của bà. Suốt một tháng trời, người ta không nhìn thấy phản ứng sống nào, các chẩn đoán kết luận là không có khả năng hồi phục.”

Sắc mặt cậu thiếu niên thay đổi, có lẽ cậu đang liên tưởng đến mẹ mình. Chắc hẳn cha cậu cũng đã liên tưởng như vậy.

“Tuy nhiên, bác sĩ Jack phản bác chẩn đoán đó, và tiến hành một cuộc phẫu thuật đặc biệt kết nối não mẹ và con trai bằng điện cực. Nếu não người mẹ vẫn còn sống dù chỉ một chút, cũng sẽ cho thấy ít nhiều phản ứng, và phản ứng đó có thể truyền sang não con trai bà... Bác sĩ Jack đặt hi vọng vào thử nghiệm này.”

“Hư cấu,” Shinya yếu ớt lắm bả. “Người chết não không thể tỉnh lại được.”

“Đúng. Chỉ là hư cấu.” Shioriko thừa nhận ngay, khiến cậu thiếu niên bất ngờ. “Nếu não hoàn toàn ngừng hoạt động, con người không thể sống lại được. Đúng như em nói, tất cả chỉ là hư cấu... Nhưng, em không muốn

biết kết thúc của chương truyện này à?”

Makabe Shinya lơ lảo nhìn quanh, thẳng hoặc liếc nhìn tập 4 trên tay Shioriko. Cuối cùng, cậu ta bất động như bị dính chặt vào ghế.

“Chính vì nó hư cấu, nên có chỗ để người ta gửi gắm hi vọng. Nếu trên đời chỉ toàn hiện thực, nếu không tồn tại cái gọi là ‘truyện’, cuộc sống của chúng ta sẽ nghèo nàn lắm... Để hiện thực được phong phú hơn, chúng ta đọc truyện. Chắc chắn, cha của em cũng vậy.”

Cô chìa ra quyển *Bác sĩ quái dị*. Sau một chút do dự, Makabe Shinya cũng đưa tay nhận lấy.

“Khi nào cha em về, hãy trò chuyện với ông. Tâm sự về mẹ em, về bản thân em, và cả cuốn manga này nữa...”

“Ông ấy không thèm nghe tôi nói đâu.”

“Tôi nghĩ điều đó phụ thuộc vào em. Em đã bao giờ kiên nhẫn nói đến lúc diễn đạt được rõ ràng các suy nghĩ của bản thân chưa?”

Bàn tay đang lật giở tập 4 dừng lại.

“Dù cha em có nghiêm khắc đến thế nào, tôi tin chắc ông vẫn hiểu được tầm quan trọng của việc trao đổi suy nghĩ. Bởi ông là người trân trọng câu chuyện được thể hiện trong cuốn manga đó. Chỉ cần em nói chuyện một cách rõ ràng, mọi việc sẽ tốt đẹp.”

Mặc dù chỉ là một cử động rất nhỏ, nhưng cậu thiếu niên đã gật đầu.

Chúng tôi rời khỏi nhà Makabe lúc trời tối mịt. Tôi chậm bước cho vừa với những bước đi bằng nạng của Shioriko, thong thả tiến về phía ga Yokodai.

Mới đi được một quãng, chúng tôi bắt gặp một người đàn ông cao lớn

kéo va li đi ngược lại. Dù trán đã hơi hói, nhưng vẻ nóng nảy trên nét mặt kia thì rất giống Makabe Shinya.

Tôi không dùng bước, nhưng khi ngoái đầu nhìn theo, tôi thấy ông đang mở đúng cánh cửa chúng tôi bước ra khi nãy. Hóa ra hôm nay là ngày người cha đi công tác về.

“Rốt cuộc chúng ta cũng không được một lần trò chuyện với người cha nhỉ?”

Vậy mà chúng tôi lại biết rất nhiều về ông, từ sở thích đọc manga đến lần đầu quen biết người vợ, rồi cả tài lẻ vẽ phác họa nữa. Một cảm giác thật kì lạ.

Tất cả đều nhờ những cuốn sách và tài năng giải mã của Shioriko.

“Cô có nghĩ hai cha con họ sẽ làm lành không?”

“Họ sẽ ổn thôi.”

Giọng cô vui vẻ, thật ra tôi cũng nghĩ như vậy. Cả gia đình họ sẽ cùng giải quyết rắc rối ở trường học của cậu con trai.

“Shioriko giỏi thật đấy.”

“Giỏi gì cơ?”

“Thì, cô giúp người ta tìm lại đủ cả ba tập 4 *Bác sĩ quái dị*, cũng làm sáng tỏ vì sao có đến năm tập 4... Nếu là tôi, chắc chắn không thể, dù có chính thức theo nghề bán sách cũ đi nữa, tôi cũng không thể.”

Tôi vốn chỉ định nói đùa, nhưng Shioriko không đáp lại. Một cơn gió mạnh thổi đến, làm mái tóc đen dài của cô quấy động như sóng dậy. Cô dừng chân, tháo kính để gỡ tóc mắc vào gọng.

Đôi mắt to mắt tiêu cự đậm đậm nhìn tôi.

“Cô sao thế?”

“Nếu không có anh Daisuke, tôi sẽ không làm những việc này.”

“Sao?”

“Nếu chỉ có một thân một mình, tôi sẽ không nhận các ủy thác như thế.”

Shioriko nói nhanh, chừng như hơi giận dỗi, rồi lập tức đeo kính lại. Vành mắt cô ửng đỏ. Chúng tôi lại đi tiếp, tôi nhận ra đó là câu trả lời cho câu hỏi hôm trước. Tôi đã hỏi, nếu không có tôi bên cạnh, cô có nhận loại ủy thác này không. Tại sao ở đây, và lúc này cô mới cho tôi câu trả lời? Cô luôn luôn như vậy, thật không biết chọn thời điểm.

Tuy nhiên, tôi cũng hiểu rõ được một điều.

Cô gái này không bao giờ lảng tránh, dù mất thời gian, cô cũng sẽ đưa đáp án rõ ràng cho những gì được hỏi. Vì thế, tôi không phải sợ lời tỏ tình của mình rơi như đá ném ao bèo.

Đã qua giữa tháng Năm.

Còn hai tuần nữa là đến thời hạn cho câu trả lời.

Giao đoạn 2

Giao đoạn 2: *Khăn tay đen**

của Onuma Tan

(Sogen Suiri Bunko phát hành)

Đi làm về, tôi xuống ga Yokohama, vào quán cà phê nằm ngay cửa ra phía Tây nhà ga. Quán này giảm giá cho khách nếu mang cốc theo, nên dù không rẻ lắm nhưng dạo gần đây tôi luôn ghé vào. Tôi tìm một chỗ tiện nhìn cửa chính, mở điện thoại ra xem giờ. Còn khá sớm so với giờ hẹn, không còn cách nào khác, tôi lấy trong túi xách một cuốn sách khổ bunko để lên bàn.

Một cô gái bằng tuổi tôi (hoặc trẻ hơn một hai tuổi), tóc cũng ngắn như tôi ngồi ở bàn phía trước cách tôi một lối đi. Cô mặc bộ đồ công sở giống tôi, đang uống cà phê bằng cốc của mình.

Nếu bỏ qua chi tiết cuốn bunko, hình ảnh này chẳng khác nào hình phản chiếu của tôi trong gương. Có lẽ cô ấy cũng làm công việc kinh doanh như tôi, đang ngồi nghỉ sau giờ làm việc.

Sắc mặt cô khá mệt mỏi, chắc không sao chứ? Tôi lén quan sát cô. Một người đàn ông cao lớn cầm khay bánh donut và cà phê xuất hiện, cảm giác gần gũi trong tôi lập tức biến mất. Thì ra là cặp đôi đi với nhau, rồi nàng ngồi giữ chỗ trước. Cô gái đang đón tờ giấy ăn người đàn ông đưa cho, rồi cảm ơn với đôi mắt lấp lánh. Có gì mà vui đến thế? Chỉ là một tờ giấy có màu sắc khác lạ thôi mà?

Tôi cầm cuốn bunko che đi nụ cười cảm cảnh, bắt đầu đọc tiếp. Đây là cuốn tiểu thuyết giải quyết lần lượt những rắc rối vụn vặt xung quanh cuộc sống của nhân vật chính, một cô giáo trẻ đeo kính Lloyd* (mà nó là cái gì nhỉ?) rất khó coi. Truyện khá hay, nhưng tôi không hiểu suy nghĩ của nhân vật chính cho lắm. Truyện do một người quen tặng.

“*Khăn tay đen* của Onuma Tan.”

Một giọng nói vang lên phía trên đầu. Tôi liếc mắt nhìn, một cô gái tóc dài đang đứng chống nạng bên hông phải. Hôm nay cô mặc sơ mi trắng và chân váy tầng kẻ sọc, khoác áo khoác mỏng màu xanh lá. Bỏ qua cái túi vải màu chàm đã bạc phéch lại hơi bẩn thì tạo hình tương đối ổn, thậm chí còn trang điểm. Cái người này chỉ cần hơi chăm chút thôi, rõ ràng sẽ thành người đẹp.

“Bình thường người ta chào nhau là ‘chào cậu’. Sao cậu lại chào bằng cách xưng tên sách với tác giả lên vậy hả?”

“Tớ thích quyển này, mà Ryu cũng đang đọc say sưa đó thôi... A, chào cậu.”

“Chào cậu, Shioriko.” Tôi gấp cuốn *Khăn tay đen* lại. “Cậu đến cũng sớm nhỉ!”

“Ừ, tớ đến rất sớm nên ghé qua tiệm sách mua mấy quyển bunko, định vào đây đọc.”

Shioriko cũng giống tôi, có điều số lượng sách hai chúng tôi mang theo hoàn toàn khác nhau. Trong chiếc túi vải căng phồng của cô là những quyển bunko với bìa bọc đầy màu sắc. Chắc cô đã ghé vào tiệm sách dưới khu phố ngầm Diamond.

Chính Shioriko là người hẹn tôi đi uống nước ngày hôm nay. Chúng tôi

quen nhau đã lâu, nên tôi biết cô có chuyện quan trọng. Tôi cũng vậy.

“Ryu, cậu vẫn liên lạc với mẹ tớ đúng không?”

Từ xưa, Shioriko đã có thói quen đột ngột vào đề như vậy.

“Tớ đã nghĩ đúng là chuyện này.” Tôi cười đau khổ. “Sao cậu biết?”

“Vì đột nhiên cậu đến Biblia, rồi còn nhờ tìm sách.

Từ trước đến giờ, hề có mặt anh Daisuke là cậu đều không lộ diện.”

“Thì tại... tớ không muốn chứng kiến cảnh hai người luống cuống ca luống cuống, tình trong như đã mặt ngoài còn e.”

Trước Giáng sinh năm ngoái, tôi chia tay bạn trai sau năm năm yêu nhau. Lý do là gì thì tôi không muốn nhớ lại nữa.

Đến dịp nghỉ Tết, khi rủ nhau đi uống rượu, tôi nhận ra cách Shioriko gọi anh chàng làm thêm ở tiệm đã thay đổi từ “Gora” thành “Daisuke”. Hương tình yêu mới chớm ấy khiến tôi chán ghét. Tất nhiên tôi không phải loại con gái xấu xa đến mức nguyên rửa hạnh phúc của bạn thân, nhưng tôi không có lòng dạ nào mà đi chung vui với họ.

“Một thời gian sau trận động đất, cô Chieko đến gặp tớ. Cô lo cho hai chị em cậu và Biblia nên nhờ tớ sang xem tình hình. Tớ từ chối, bảo rằng đã lâu rồi không qua, cũng chẳng kiếm ra cơ gì để qua. Cô bèn gợi ý là nếu nhờ tư vấn về sách thì sẽ không sao... Cô nói dạo gần đây cậu hay nhận các ủy thác như vậy.”

Tôi không tiết lộ cho Shioriko biết, tôi vẫn thường gặp cô Chieko ở quán cà phê này, có khi còn từng ngồi đúng ở cái bàn này. Cô khoái chí kể rằng, bây giờ Shioriko không chỉ tò mò về nội dung sách, mà còn tò mò về chuyện đời tư cũng như các bí mật được che giấu của người chủ cuốn sách đó.

“Nhưng nếu không có cái cậu làm thêm kia bên cạnh, con bé sẽ không động tay động chân gì hết.”

Bây giờ tôi cảm thấy hơi lạ. Vì khi nhắc đến “cái cậu làm thêm kia”, mắt cô Chieko đanh lại. Cuối cùng tôi đã chuyển lời uỷ thác của Nanako đến Biblia.

“Sau cái hôm tớ sang nhờ vả chỗ cậu, cô Chieko thường xuyên gửi mail hỏi tớ tình hình. Bây giờ tớ mới nhận ra mình bị dắt mũi. Không phải cô Chieko lo cho hai chị em cậu hay cửa tiệm, mà cô ấy muốn bắt cậu đi tìm lời giải, muốn thử khả năng suy luận của cậu.”

Shioriko im lặng lắng nghe tôi nói, xem chừng cũng tự đoán được tất cả rồi. Dáng vẻ này giống hệt cô Chieko, người tôi vốn không thích từ xưa. Tâm hồn trẻ thơ hồi ấy đã cảm nhận được rằng cô Chieko luôn giấu đi ý định thực sự và nói ra miệng một điều khác.

“Về sau, vì không thích nên tớ không liên lạc với mẹ cậu nữa. Hôm nay tớ cũng định sẽ thú thật hết mọi chuyện cho cậu biết. Lén lút hành động sau lưng cậu như vậy, thật xin lỗi.”

“Không sao... Ryu không làm gì cả mà.”

Shioriko lắc đầu, không hiểu sao giọng khô khốc. Dưới ánh đèn trần, mắt kính sáng lên một cách kì lạ.

“Nhưng, cậu giúp tớ liên lạc với mẹ được không? Tớ muốn gặp mẹ.”

“Tại sao?”

Tôi vô thức cao giọng. Suốt mười năm nay, Shioriko chưa một lần nói muốn gặp mẹ, thậm chí còn tránh nhắc đến mẹ.

“Tớ không thể nói rõ được, nhưng trước khi trả lời anh Daisuke, tớ có chuyện muốn biết. Nếu không gặp mẹ thì...”

“Đến lúc này cậu còn định hỏi mẹ cái gì? Mà từ từ đã, cậu vẫn chưa trả lời cậu ta à, tớ cũng thắc mắc chuyện này suốt.”

Tôi nắm lấy mép bàn bằng hai tay, ngả người tới trước. Shioriko uống một ngụm cà phê rồi đặt cốc xuống.

“Cậu thích Gora đúng không. Ít nhất thì cậu cũng tự cảm nhận được rồi chứ?”

Bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, cái người này luôn miệng kể về cậu trông tiệt. Theo lời cô em gái Ayaka, chính Shioriko là người đề nghị Gora làm việc cho mình, một lần cậu ta nghỉ việc, Shioriko còn chủ động đi gặp.

Tôi đã hỏi không biết bao nhiêu lần, xem Shioriko nghĩ sao, cô cũng chỉ nghiêng đầu với khuôn mặt bối rối. Hai người họ đã từng hẹn hò (từ dùng của Shioriko), nên tôi nghĩ đúng là họ đã thành đôi. Giờ mới sực nhớ mình chưa từng nghe chính miệng cô ấy xác nhận.

Hai má Shioriko ửng đỏ, mắt nhìn vào cốc cà phê trên tay. Dáng vẻ thật khó hiểu, không rõ là gật đầu hay chỉ đơn giản là cúi đầu xuống.

“Tớ đang vướng mắc một chuyện, nếu chưa giải đáp thì không thể trả lời anh ấy được, dù tớ đã quyết định sẽ trả lời như thế nào rồi.”

“Là sao?”

Đột nhiên Shioriko bắt động. Đã chơi với nhau nhiều năm, tôi biết phản ứng này không phải là lảng tránh câu hỏi, mà chỉ là chưa thể diễn đạt thành lời. Khi chưa thể diễn đạt thành lời, cô ấy sẽ dứt khoát không nói.

Tôi đưa tay chống cằm, chăm chú nhìn cô bạn thân bên kia bàn. Shioriko thông minh nhưng thiếu linh hoạt, hướng nội nhưng cứng đầu và vụng về. Đôi khi cứ giấu giấu giếm giếm. Thế nhưng, hễ lo phiền, cô ấy lại

rất nghiêm túc, không hề lảng tránh hay nói linh ta linh tinh.

Tôi thở dài bất lực, chỉ còn cách tiết lộ, “Mẹ cậu biết cậu đang tìm cách liên lạc với bà.”

Lần cuối cùng gặp cô Chieko ở đây, cô đã nói vậy. Cô không hề xin lỗi một câu vì đã lợi dụng tôi, chỉ đưa tôi quyển *Khăn tay đen*. Rõ ràng món quà này còn có ý khác, tôi rất khó chịu, tuy nhiên, cuốn truyện hay không ngờ nên tôi không thể vứt đi.

“Có điều, cô Chieko không muốn để cậu dễ dàng gặp được đâu. Cô ấy nhờ tớ nhắn lại, nếu cậu muốn gặp, thì hãy giải đáp câu đố về sách mà cô đã chuẩn bị.”

Hôm đó nghe đến đây, tôi thực sự ngạc nhiên, ở đâu ra bà mẹ gây khó dễ khi con gái muốn gặp mình chứ? Chắc Shioriko chẳng đồng ý đâu. Quan trọng hơn là, bây giờ tôi vẫn tưởng Shioriko không muốn gặp mẹ.

Nhìn tình hình lúc này, xem chừng tôi đã hiểu lầm. Hai mắt Shioriko đang sáng lấp lánh vì hưng phấn. Mỗi khi thích thú cái gì đó, mắt cô ấy lại ánh sắc xanh lam.

“Cậu gửi mail cho mẹ tớ đi, cho mẹ biết câu đố gì tớ cũng chấp nhận.”

Tôi bắt đầu hơi sợ. Lúc nói chuyện này, ánh mắt người phụ nữ ấy cũng y như vậy. Ánh mắt phốt lờ tất cả những thứ khác, ánh mắt mà từ trước đến giờ tôi vẫn không tài nào thích nổi.

Tôi thấy hồi hận vì đã mang lời nhờ vả của Makabe Nanako đến Biblia cho cô bạn.

Nếu Shioriko coi việc giải mã mỗi phiên nào về sách là một hoạt động chung với Gora thì không sao. Tuy nhiên, sách giống như phần nổi dãi của tâm trí và kí ức chủ nhân. Tôi chỉ sợ Shioriko mà nhòm ngó quá nhiều vào

suy nghĩ và cảm xúc của người khác, dần dần bản chất sẽ trở nên quái đản.

Giống như người phụ nữ ấy, đột nhiên ruồng bỏ cả gia đình và công việc để đi đến nơi không ai hay biết.

“Tớ sẽ viết mail cho mẹ cậu.”

Tôi hứa. Tôi không thể từ chối Shioriko bất cứ điều gì. Đây chính là điểm yếu của tôi, và cũng là lý do khiến tôi thấy bức tức vì bị người phụ nữ ấy nắm thóp.

“Nhưng, tớ nghĩ cậu ít gặp cô Chieko thì hơn... Cậu hãy cẩn thận nhé!”

Shioriko im lặng gật đầu.

Chuyện thứ ba

Chuyện thứ ba: *Ban cho ta tháng năm**

của Terayama Shuji

(Sakuhinsha phát hành)

1

Tôi có cảm giác những rắc rối khó giải quyết luôn phát sinh vào lúc sắp đóng cửa tiệm.

Cho bản tin tháng gấp gọn in dòng chữ “Edogawa Ranpo toàn tập” vào phong bì đã ghi sẵn tên và địa chỉ người nhận, tôi cẩn thận dán phong bì lại. Trên đường về chỉ cần ghé qua cửa hàng tiện lợi gửi đi là xong.

Đồng hồ chỉ gần 8 giờ tối. Đương nhiên Biblia đã đóng cửa từ sớm. Tầm hai tiếng trước, tôi nhận được điện thoại phàn nàn của vị khách mua Ranpo toàn tập trên mạng. Vị khách phàn nàn là một ông cụ hơi lẫm lẫm tai, phải mất một lúc tôi mới hiểu ông muốn nói gì. Chuyện là, ông không tìm thấy bản tin tháng đáng lẽ phải có trong bộ toàn tập.

Khi cô chủ tiệm đăng danh sách lên trang web, chắc chắn là có bản tin. Nói chung là khi đóng gói tôi đã quên không cho nó vào mà bỏ đâu đó trong tiệm. Tôi lục tung cả tiệm lần kho, cũng may là tìm ra, rồi gọi điện xin lỗi ông khách, và đến vừa nãy mới xong việc chuẩn bị gửi hàng.

Dù phải làm thêm giờ đột xuất, nhưng với tôi mà nói, đây cũng không

phải chuyện gì quá tệ. Ayaka, em gái Shioriko mời tôi ở lại ăn tối cùng hai chị em. Đã lâu rồi tôi mới lại được ăn tối ở đây.

Lúc này trong tiệm chỉ còn mình tôi. Shioriko vừa nhận một cuộc điện thoại gọi tới nên đã cảm nguyên máy con đi vào nhà chính nói chuyện. Có lẽ vì cô ở ngay bên kia cánh cửa nên tôi nghe loáng thoáng giọng cô vọng ra.

Xem chừng là điện thoại gọi đến vì việc cá nhân, nhưng cuộc gọi kéo dài khá lâu. Bất chợt giọng nói bên kia cửa ngừng hẳn, Shioriko chống nạng bước vào tiệm.

Hôm nay cô mặc sơ mi denim nhạt màu và váy dài tới mắt cá chân, đeo gọng kính đen giản dị như mọi ngày. Mãi đến gần đây hỏi thăm cô tôi mới biết, gọng kính này cô đã đeo từ hồi cấp hai.

“Trong tối nay có thể gửi được bản tin tháng không?”

“Lát nữa trên đường về tôi sẽ gửi. Xin lỗi cô.”

“Không sao. Anh vất vả rồi ạ.”

Cô cười dịu dàng, tay đặt điện thoại về chỗ cũ. Tôi vô thức nhìn theo từng cử chỉ. Cũng không còn việc gì đặc biệt cần làm. Kiểm tra cửa kính đã khóa chưa, dọn dẹp một chút bên trong quầy tính tiền, sau đó chỉ việc tắt đèn nữa là xong.

Shioriko tư lự cầm chiếc chổi quét bụi nhỏ quét quét chỗ giá sách gần đó. Được một lát, cô quay phắt người lại như đã đi đến quyết định.

“Anh Daisuke!”

“Vâng.”

“Vừa nãy tôi có điện thoại... là bên công tố gọi.”

“Công tố à?”

Cô gật đầu, “Luật sư của Tanaka Toshio nộp đơn xin bảo lãnh. Bên công tố đang cân nhắc các yếu tố để làm cơ sở quyết định xem chấp thuận hay phủ quyết, một trong các yếu tố đó là tình trạng của nạn nhân, tức là tôi.”

Tôi từ từ thả lỏng nắm tay đã siết chặt từ lúc nào. Không phải là nạn nhân mà tôi cũng lo lắng.

“Họ định thả anh ta ra à?”

“Họ bảo có thả cũng phải chờ phiên tòa kết thúc. Đương nhiên anh ta bị cầm tiếp cận tôi, và hình như anh ta cũng đảm bảo không nuôi ý đồ đó nữa. Chỉ là sắp đến ngày giỗ ông nội, nên anh ta muốn đi viếng mộ ông trước khi thụ án...”

Lòng kính trọng người đó dành cho ông nội, tôi biết. Tôi từng nghe chính miệng anh ta kể cha mẹ hay vắng nhà, anh ta chủ yếu là do ông nuôi dạy. Tôi nhớ mộ nhà Tanaka là ở bên Hase.

“Shioriko trả lời thế nào?”

“Chỉ cần anh ta không lớn vồn lại Biblia, thì tôi không phản đối bảo lãnh.”

Shioriko đã nói vậy, tôi cũng không có tư cách gì để phản nản.

“Sao cô lại cho tôi biết chuyện này?”

Cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ đề cập đến phiên tòa của Tanako Toshio với tôi. Shioriko hơi mím môi, cố đẩy cái chổi len vào khoảng trống giữa các quyển sách. Trông cô có vẻ vùng vằng hơn là bức bối.

“Thì hôm trước anh Daisuke phê phán tôi là thu mình quá đấy thôi. Nếu anh không thích thì tôi không kể nữa.”

Hóa ra là vậy. Tôi nhẹ cả người.

“Không, tôi muốn biết. Cảm ơn cô đã kể.”

Tôi thành thật nói cảm ơn xong, Shioriko liền quay mặt đi và tiếp tục quét dọn. Không biết có phải tôi tưởng tượng hay không, nhưng nơi khoe miệng cô nở một nụ cười nhẹ.

Tôi quả thật rất vui vì cô đã chia sẻ với tôi. Nhưng đó không phải là chuyện tôi quan tâm lúc này.

Vài hôm trước, Takino Ryu gọi điện sang. Cô rào trước đón sau rằng Shioriko không hề dặn không được nói, nên cô muốn cho tôi biết Shioriko đang tìm cách gặp Shinokawa Chieko, vì có chuyện cần hỏi mẹ trước khi trả lời câu tỏ tình của tôi. Bà mẹ đặt điều kiện, cô con gái phải giải được câu đố mới đồng ý gặp.

“Tôi nghĩ cô Chieko muốn thử Shioriko, lý do thì không biết.”

A, lý do thì đại khái là tôi đoán được. Tháng trước, khi giải mã bí ẩn về “Kẻ chu du cùng bức tranh vẽ”, Shioriko vẫn chưa đi đến tận cùng chân tướng, nhưng lại từ chối khi bà mẹ rủ cô đi xác minh chân tướng ấy. Có lẽ bấy giờ, Shinokawa Chieko đã thất vọng về cô con gái, bà muốn xác nhận khả năng của con một lần nữa, xem cô có phù hợp với vị trí cộng sự hay không.

Lẽ nào, sau vụ Ranpo, tất cả các ủy thác Shioriko tiếp nhận đều liên quan đến bà mẹ? Vậy thì việc Shioriko muốn giải quyết những vụ đó, tôi cũng không thấy có gì lạ.

“Cậu là người trong cuộc nên tôi nghĩ cần cho cậu biết. Sau đây ứng xử thế nào là việc của cậu.”

Ứng xử thế nào, nhiều lắm thì hỏi thẳng Shioriko là hết. Mà trước đây tôi cũng đã hỏi rồi.

Ryu không muốn hai mẹ con họ gặp nhau. Tôi cũng bồn chồn, không

biết liệu có bất trắc nào không, nhưng tôi quyết định tin tưởng Shioriko, bao gồm cả chuyện tỏ tình. Cũng vì chưa gặp được mẹ, cô chưa chịu trả lời tôi.

“Chị ơi...”

Cánh cửa phía nhà chính bất ngờ mở ra, một cô bé buộc tóc đuôi ngựa ló đầu vào. Tôi không hiểu cô bé đang đứng trong tư thế nào, chỉ thấy mỗi đầu và cổ.

“Công việc vẫn chưa xong ạ?”

“Vừa xong rồi, xin lỗi em nhé. Mình ăn cơm thôi.” Shioriko nói.

“Không, cơm tối thế nào cũng được, nhưng có khách đợi chị từ nãy đây.” Shinokawa Ayaka thấp giọng nói, “Anh ta bảo đã hẹn với chị, vừa ăn tối vừa bàn chuyện luôn. Đáng ra chị phải báo trước cho em biết chứ. May mà hôm nay em làm nhiều thức ăn.”

“Khách nào?”

Tôi hỏi. Tôi không hề biết hôm nay Shioriko có khách. Mà chính Shioriko cũng lộ vẻ ngỡ ngàng.

“Chị có hẹn với ai đâu... Aya nghe nhầm chẳng?”

“Ồ? Em không nghe nhầm đâu. Anh ta đang ngồi ăn nhồm nhoàm trên kia.”

Cô bé quay đầu về nhà chính.

“Anh ta tự giới thiệu là bạn của cha mẹ, và rất hay đến tiệm. Giờ có chuyện muốn trao đổi về sách, nên được mẹ khuyên đến đây.”

Tôi ngay lập tức phản ứng với cụm từ “trao đổi về sách”. Có lẽ người khách này là “câu đố” mà Shinokawa Chieko đưa ra. Có điều, tôi không nghĩ người ta lại xuất hiện đột ngột như vậy.

“Thôi, để chị gặp xem sao.”

Shioriko mạnh mẽ nói, cô em gái vốn không biết sự tình hơi nghiêng đầu khó hiểu.

“Vâng, thế nhờ chị... À, mình ăn tối thôi.”

“Cho tôi xin thêm bát nữa được không...?”

Giọng đàn ông vọng ra từ cuối hành lang. Tông hơi trầm nhưng nghe rất rõ ràng.

“Đợi em một chút ạ! Em vào đây!”

Ayaka quay đầu, đang định rời đi thì Shioriko gọi với theo, “Aya!”
Dường như cô nhận ra giọng nói vừa rồi. Không hiểu vì sao, khuôn mặt cô bỗng nhăn nhó.

“Cái này chị chỉ đoán thôi, nhưng vị khách đó... có phải tên là Kadono Sumio?”

“Ồ, chị quen hả?”

Nét mặt Shioriko hiện lên một vẻ cực kì khó chịu mà tôi chưa thấy bao giờ. Ngay cả khi bắt gặp một con kiến cánh rất to bò ra từ đĩa mỳ Ý đã ăn hết một nửa ở nhà hàng gia đình, hay khi phải vào nhà vệ sinh công cộng bẩn thỉu hư hại trên đường thu mua sách về, cô cũng chưa bao giờ tỏ ra cau có như vậy. Tôi ngần ngừ hỏi, “Ai đấy?”

“Ai ư?” Shioriko gục đầu xuống, trả lời kèm tiếng thở dài, “Là người mà hồi năm kia tôi đã cắm thò chân vào tiệt.”

Chúng tôi cùng sang phòng khách, một người đàn ông mặc áo phông quần bò thản nhiên ngồi khoanh chân, lưng quay vào góc toko. Xem chừng là người lao động chân tay ngoài trời, cơ bắp rắn chắc, da ngăm ngăm đen. Dù khuôn mặt có nét rất trẻ thơ với đôi mắt tròn lồi cuốn, nhưng nhìn chân tóc có thể thấy cũng đã qua tuổi ba mươi lăm.

Vừa chạm mắt Shioriko, người đàn ông lập tức buông bát đĩa trên tay xuống bàn, rời khỏi đệm ngồi, chống hai tay xuống chiếu, cúi mình thật thấp.

“Shioriko, đã lâu rồi nhỉ. Trông em vẫn khỏe mạnh thế này, tốt quá.”

Dù lời chào hỏi có vẻ rất chân thành, nhưng người đàn ông không đợi Shioriko đáp mà quay ngay lại bàn tiếp tục ăn. Người này có vẻ không bình thường. Shioriko đặt nạng sang một bên rồi ngồi xuống, tôi và em gái cô cũng lẳng lặng an tọa bên cạnh bàn ăn. Bữa tối hôm nay có cá ngừ nướng tái, salad bí đỏ, rau chân vịt luộc vừng và xúp thịt lợn, những món ăn không ai tin nổi là do một cô bé học cấp ba nấu.

“Anh Kadono Sumio, tại sao anh lại đến đây?” Shioriko lạnh lùng lên tiếng. Hình như cô đang rất tức giận nên vẻ rụt rè thường ngày hoàn toàn biến mất. “Tôi nhớ mình đã nói, anh đừng bao giờ đặt chân đến tiệm sách cũ Biblia nữa.”

Sumio không tỏ vẻ muốn đứng dậy, thậm chí còn gấp thêm ba lát cá ngừ vào bát.

“Thì tôi có vào tiệm đâu, tôi vào nhà chính đó chứ.”

“Anh cũng giỏi lý sự nhỉ?”

Cả người Shioriko run lên. Hiếm khi cô ghét ai lộ liễu đến vậy. Chắc hẳn sự cố giữa họ phải vô cùng nghiêm trọng.

“Cá nư^ơng nư^ơng tái cũng ngon, nhưng salad bí đỏ mới thật là m^ĩ vị đấy. Có phải em cho thêm hạt thông không?”

Người đàn ông thản nhiên quay sang nói chuyện với cô em gái. Shinokawa Ayaka vội vội vàng vàng đứng dậy, có lẽ không chịu nổi bầu không khí căng thẳng này.

“Em quên mất! Để em đi pha trà!”

Cô chạy sang phòng bếp bên cạnh, tay kéo cửa lại sau lưng. Tôi đoán cô bé đứng ngay sau cánh cửa để nghe lỏm, nhưng dù sao như thế cũng dễ nói chuyện hơn.

“Có thật mẹ tôi bảo anh đến không?”

Shioriko h^ồi. Phải chăng đây là lý do khiến cô không đuổi người này ngay lập tức?

“Phải phải... Tôi vương chút rắc rối. Rồi tình c^ờ gặp chị Chieko, hỏi thì chị ấy bảo em giúp được...”

“Chị Chieko là sao?”

Chẳng lẽ họ có quan hệ huyết thống? Nhưng trông anh ta chẳng giống Shinokawa Chieko chút nào.

“Không phải chị em gì cả. Tôi mà là họ hàng với hạng người này sao, đừng có đùa!”

Shioriko khinh bỉ nói. Sumio nghiêm túc gật đầu.

“Ừm, là bạn hồi nhỏ. Nhà Miura là hàng xóm sát vách nhà tôi... Tôi quen biết hết cả gia đình bên đó.”

“Miura là họ thời con gái của mẹ tôi.”

Shioriko bực bội giải thích. Vậy ra trước khi kết hôn, mẹ cô tên là Miura Chieko. Giờ tôi mới biết.

“Khi tôi bắt đầu hiểu chuyện thì chị Chieko đã là người lớn rồi, lại còn xinh đẹp nữa. Tôi, đám anh em trong nhà, rồi cả bọn con trai cùng khu đùa nào cũng mê mệt vì chị. Biết tin chị ấy lấy chồng, cả lũ buồn xo... Từ bấy đến giờ cũng ba mươi năm rồi.” Anh ta vừa nói vừa gập ngón tay đếm số năm. “Về sau gặp anh Noboru, tôi đành chịu thua. Anh ấy thực sự xứng đôi với chị Chieko. À, anh Noboru là chủ tiệm đời trước của Biblia.”

Sumio giải thích, chắc vì trông tôi khá bối rối. Người này thực sự thân quen với vợ chồng nhà Shinokawa. Vậy tại sao anh ta lại bị cấm cửa?

“Nhà tôi có ba anh em trai, trên tôi còn hai ông anh nữa. Anh cả giống tôi, cũng thích sách, là khách quen của tiệm này, cũng thân thiết với chị Chieko và anh Noboru... Anh ấy vừa mất thảng trước nữa.”

“Tôi biết, tôi có đến viếng.” Shioriko nói, giọng sắt lại.

“Tôi đã gây rất nhiều rắc rối cho anh cả, ví như vụ nợ nần tiền nong của đoàn kịch. Bởi vậy tôi quyết định không nhận một thứ gì từ tài sản anh ấy để lại.”

“Thì sao?”

Người đàn ông húp nốt chỗ xúp thịt lợn. Có vẻ đã no, anh ta ợ một tiếng rồi chắp hai tay trước mặt.

“Chuyện là thế này. Shioriko, không biết em còn nhớ không? Anh cả tôi cực kì hâm mộ Terayama Shuji, anh ấy sở hữu khá nhiều ấn bản đầu tiên của ông ấy. À, tôi cũng thích tác giả đó.”

Terayama Shuji. Tôi chưa đọc tác phẩm nào nhưng đã từng nghe cái tên này. ở các tiệm sách mới bày bán rất nhiều bản bunko sách của ông.

“Dĩ nhiên là tôi nhớ.” Mắt Shioriko càng đánh lại.

“Vậy thì tốt... Tôi tới đây để bàn với em về một ấn bản đầu tiên của

Terayama. Nhớ quyển *Ban cho ta tháng Năm* mà em cũng phải khen là sách tốt không? Ồ, đúng lúc bây giờ cũng đang là tháng Năm.”

“Anh thôi đi!”

“Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một lát. À không, tôi biết chỗ rồi, em không cần lo đâu.”

Dù chẳng ai lo lắng gì nhưng người đàn ông vẫn thốt lên cường điệu rồi bước ra khỏi phòng. Shioriko mím môi phẫn nộ.

Ngoài thái độ chán ghét, tôi nhận ra còn một cảm xúc khác ở Shioriko, nhất là khi so với thái độ chán ghét cô dành cho bà mẹ “kì phùng địch thủ”. Nếu cảm của chỉ vì người ta từng gây rắc rối, cô sẽ không sục sôi đến mức này. Trong câu chuyện giữa hai người vẫn còn vương vất chút thân thiết. Phải chăng do cô từng đặt lòng tin sâu sắc vào Sumio, nên đến giờ vẫn không nguôi tức giận?

Hay là.... không, không thể nào...

Tôi dập tắt ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu mình. Shioriko có thể hành xử khác thói thường, nhưng tôi không cho rằng cô từng qua lại với người đàn ông này. Nếu có, thì là loại quan hệ khác.

“Terayama Shuji là người như thế nào nhỉ?”

Tôi tìm cách gợi chuyện bằng một câu hỏi an toàn. Thật ra tôi cũng muốn biết về tác giả ấy. Cuối cùng nét mặt cô cũng dịu đi. Hỏi chuyện về sách đúng là ý tưởng sáng suốt.

“À, miêu tả người này thì khó mà tóm gọn trong một từ... Ông ấy ra mắt với tư cách một nhà thơ, tiếp theo hoạt động như một nhà thơ kiêm nhà viết kịch. Ngoài ra, ông ấy rất nổi tiếng với tư cách trưởng đoàn kịch thực nghiệm Tenjo Sajiki và đạo diễn phim điện ảnh. Ở nước ngoài ông ấy cũng

được đánh giá cao.”

“Nghề chính của Terayama là gì vậy?”

“Ông ấy hoạt động trong khá nhiều lĩnh vực nên tôi không xác định được nghề nghiệp chính, bản thân ông từng nói nghề của mình là Terayama Shuji. Ông còn được đông đảo người đọc biết đến với vai trò người viết tản văn, tùy bút. Đặc biệt, những cuốn như *Đừng quẩn quanh trong tổ** hay *Quăng sách đi, ra phố** cho đến bây giờ vẫn mua được ở các tiệm sách mới.”

“Tôi từng trông thấy quyển *Đừng quẩn quanh trong tổ* rồi.” Tôi đã rất ấn tượng với nhan đề này. “Thế nội dung của nó là gì?”

“Một chùm tản văn dành cho thanh thiếu niên, cho đến thời điểm hiện tại, nội dung của nó vẫn có thể coi là khá táo bạo. Terayama Shuji khuyên mọi người tạm đứng từ góc độ người ngoài nhìn lại mối quan hệ giữa mình và máu mủ ruột thịt, sau đó ông đưa ra luận điểm thanh niên cần rời khỏi gia đình, độc lập tự nuôi sống bản thân.”

Nghe chừng nội dung cuốn sách đúng như nhan đề thể hiện. Hồi còn học cấp hai cấp ba, đây lần tôi nghiêm túc nghĩ đến chuyện bỏ nhà ra đi sau khi cãi nhau với cha mẹ. Nếu đọc được sách thì biết đâu tôi đã mua tập tản văn ấy rồi.

“Có ai bỏ nhà đi thật vì đọc sách này không?”

“Có đấy, nghe nói lâu lâu lại có người bỏ nhà đi và tới thăm Terayama. Hơn bốn mươi năm nay, tôi nghĩ cuốn sách này vẫn có ảnh hưởng tới giới trẻ. Dù cũng có người giả vờ như bị ảnh hưởng và gây ra những hành động vô trách nhiệm...”

Nét mặt đanh lạnh lại quay về hướng hành lang, có lẽ cô đang tự hỏi vì sao Sumio mãi vẫn chưa ra.

“Cô không muốn nói cũng không sao, nhưng... cái người kia đã làm chuyện gì à?”

Phòng khách lặng hẳn đi. Shioriko hạ ánh mắt xuống, dùng hai tay chỉnh lại kính. Gọng kính bật lên âm thanh nho nhỏ.

“Sau khi cha mất, hầu như chỉ còn một mình tôi trông coi tiệm sách. Cũng có tìm người phụ giúp, nhưng chẳng mấy chốc là người ta nghỉ việc. Hồi ấy tôi tiếp khách còn tệ hơn bây giờ, nên khách cũng ngày một ít.”

Shioriko bình tĩnh nói. Tôi cũng từng nghe kể lại rằng những người làm trước tôi đều bỏ hết, vì không ai chịu nổi mỗi khi Shioriko tròng giăng đại hải về sách. Không có nhân viên, việc tiếp khách hoàn toàn do cô cáng đáng.

“Đúng lúc ấy người kia quay về nhà, và cũng bắt đầu ghé qua tiệm. Anh ta không có việc làm, đành ăn bám anh trai, nhưng lại kể với tôi rằng mình bị bệnh và đang trong thời gian điều trị. Lúc nghe tôi tâm sự đang rất đau đầu do không có sách để mua vào thì ngày nào anh ta cũng mang tới tiệm những cuốn sách cũ thuộc thể loại tiệm đang kinh doanh. Trong số đó có những ấn bản đầu tiên của Terayama Shuji. Quyển nào cũng trong tình trạng tươm tất, nên tôi rất mừng. Đương nhiên tôi biết ơn anh ta, nhưng...”

Cô ngừng nói, lại ngoảnh ra phía hành lang. Sumio có vẻ vẫn quyền luyến nhà vệ sinh. Chắc là cố tình rồi.

“Một thời gian sau, anh cả anh ta đến Biblia. Chú ấy vốn là khách quen của tiệm, nhưng vì lý do sức khỏe nên khá lâu rồi chúng tôi mới gặp lại. Khi tôi chỉ cho xem các ấn bản đầu tiên của Terayama bày trong kính, chú ấy sững sốt kêu lên, “Tất cả những quyển này đều là của tôi.”

Một âm thanh tựa như tiếng sáo vọng ra từ bếp, Shioriko ngừng nói. Hẳn là Shinokawa Ayaka đang dùng ấm đun nước.

“Là người kia lấy trộm à?”

Giọng tôi tự nhiên nhỏ xuống. Shioriko gật đầu.

“Anh ta không chỉ lấy sách của anh trai... Khá nhiều sách anh ta mang đến bây giờ là đồ ăn cấp từ tiệm khác.”

Tôi nghe mồ hôi lạnh rịn ra trên lưng. Người đàn ông kia đã mang đồ ăn cấp đến bán cho tiệm chúng tôi. Trong vụ việc liên quan tới cuốn *Đại chiến thế giới lần cuối*, tôi từng nghe nói về trách nhiệm pháp lý của tiệm sách cũ khi mua hàng ăn cấp. Nếu chủ tiệm không biết đó là hàng ăn cấp, thì sẽ được coi là “bên thứ ba thiện ý” và không bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

Dù vậy, cũng không thể phớt lờ như không có việc gì.

“Chuyện về sau thế nào?”

“Tôi báo cảnh sát, nhưng nhà Kadono tìm mọi cách để Sumio không bị khởi tố. Tôi mang trả toàn bộ sách cũ vốn là hàng ăn cấp còn lại trong tiệm. Anh cả anh ta thì đến từng tiệm chịu thiệt hại đưa tiền tạ lỗi, nhưng đến Biblia thì tôi không nhận.”

Tôi sắp xếp lại thông tin trong đầu. Ông anh trai mang sách đi trả lại từng nơi bị lấy cấp, tiệm nào không trả được sách thì bồi thường tiền. Biblia mang những quyển sách ăn cấp trả lại cho chính chủ. Nói như vậy thì...

“Tiệm chúng ta tổn thất lớn quá còn gì?”

“Không, dù sao vẫn còn tiền lời từ những cuốn đã bán mất. Nếu lấy doanh thu trừ chi phí mua vào thì đúng là tổn thất, nhưng so với những tiệm sách bị ăn cấp sách, thiệt hại của chúng ta không đáng kể. Đằng nào tôi cũng phải chịu một phần trách nhiệm vì không sớm phát hiện ra đó là sách ăn cấp. Thế rồi, tôi cầm anh ta thò chân vào tiệm. Nhà Kadono cũng

gần như đoạn tuyệt với con người này.”

Giờ tôi đã hiểu thái độ của Shioriko. Bị phản bội đã đủ phần nộ rồi, đây lại còn bị chính người mình tin tưởng phản bội... Từ nhà vệ sinh vọng ra tiếng xối nước. Tiếng bước chân to dần ngoài hành lang rồi Kadono Sumio tái xuất hiện.

“Phù. Xin lỗi, xin lỗi!”

Anh ta trở lại bên bàn ăn, khoanh chân ngồi xuống. Tôi có cảm giác mình đang nhìn thấy một sinh vật chưa xác minh được nguồn gốc. Tại sao con người này cứ phớt tỉnh như không có gì xảy ra, trong khi gây nên bao nhiêu phiền phức cho một cô gái ít tuổi hơn mình như thế?

“Vẫn chưa có trà à?”

Sumio thì thầm đủ to để chúng tôi nghe thấy. Con giận trong tôi sôi trào. Người này đang cố tình khiêu khích hay mặt dày cực độ thì tôi không biết, chỉ biết anh ta tuyệt đối không phải một người dễ mền.

“Anh đến đây có việc gì?”

Shioriko quay lại câu chuyện. Người đàn ông vờ vĩnh nhìn lên trần nhà, rồi vỗ tay như thể sự nhớ ra.

“À, đúng rồi. Là chuyện liên quan đến quyền *Ban cho ta tháng Năm* ấn bản đầu tiên. Anh cả có gọi điện cho tôi, chắc là khoảng một tuần trước khi qua đời.. Anh cả nói muốn tặng lại tôi quyền *Ban cho ta tháng Năm* ấn bản đầu tiên. Cái quyền tôi từng mang đến đây ấy.”

“Hả?”

Chúng tôi cùng kêu lên. Vừa nghe bảo người này gần như bị gia đình đoạn tuyệt rồi mà?

“Có muốn đối trá cũng một vừa hai phải thôi!” Shioriko thẳng thừng lên

tiếng. “Tại sao chú ấy phải tặng sách cho anh, lại còn là quyển *Ban cho ta tháng Năm* bản đầu tiên nữa? Không đời nào có chuyện đó.”

“Không, tôi không dối trá đâu. Là sự thật mà.”

Người đàn ông cười cợt. Chưa bao giờ tôi thấy hai chữ “sự thật” sắc mùi khả nghi như vậy.

“Tôi không biết lý do là gì. Anh cả bảo lần tới gặp sẽ giải thích rõ, nhưng hai anh em chưa kịp gặp lại thì anh ấy đã mất rồi. Chưa hết, hôm bốn chín ngày, tôi định mang quyển sách đi thì tất cả những người có mặt đều cực lực ngăn cản. Tôi nói hết hơi mà chẳng ai chịu tin.”

Chịu tin mới lạ!

Thấy hai chúng tôi vẫn chưa hết ngạc nhiên, Sumio nói tiếp, “Tôi đã tìm được người mua, chỉ còn chờ giao hàng cho người ta thôi. Giờ không có sách thì tôi gặp rắc rối to. Tiền đã nhận của người ta rồi, em nghĩ cách xoay xở giúp tôi được không?”

Xấu xa quá thể, tôi thầm nghĩ. Anh ta bán không à, chưa kể đó còn là di vật của anh ruột. Không có một chút gì đáng tin trong lời người đàn ông này. Tôi chỉ thấy rằng anh ta đang bịa tạc để cố cướp lấy ấn bản đầu tiên hiếm có kia.

Nhưng, Shioriko không định ngừng câu chuyện ở đây, “Khi nào anh phải giao sách cho người ta?”

“Muộn nhất là trong tuần sau... À, em sẽ giúp tôi ư?”

Không chỉ mình tôi, ngay cả người đang nhờ giúp đỡ cũng lộ vẻ bất ngờ.

“Trước hết tôi sẽ xác nhận xem tình hình thực sự là thế nào.”

Trên mặt Shioriko hiện rõ ba chữ “bất đắc dĩ”. Rõ ràng cô nhận lời

không phải vì thích điều tra, mà vì muốn gặp mẹ mình, nên không thể nào từ chối “câu đố” do bà sắp xếp.

“Cô chắc chứ?”

Dù đang có mặt người ủy thác, tôi vẫn ghé vào tai cô hỏi nhỏ. Xác nhận tình hình xong hẳn sẽ rõ kết quả ngay thôi.

Tôi không thể đoán được ý đồ của Shinokawa Chieko. Bà đưa ra “câu đố” khó xử này để làm gì? Hay là, bà chỉ muốn chứng kiến con mình đau đầu nhưc óc?

“Cứ xác nhận đã...”

Shioriko bắt lực đáp lời. Xem ra lần này cô không hề tự tin.

3

Buổi chiều ngày nghỉ, tôi và Shioriko hẹn nhau ở ga Ofuna. Chúng tôi quyết định gặp nhà Kadono để trao đổi về vụ ủy thác này. Khi Shioriko cho biết có chuyện muốn bàn, gia đình họ đồng ý gặp bất cứ lúc nào.

Xe van của tiệm hiện đang đưa đi sửa vì có tiếng động lạ ở phanh, chúng tôi đành đi tàu điện một ray* đến nhà Kadono ở Fukasawa.

Đường nhiều khúc quanh nên tàu khá rung lắc, cộng thêm tốc độ cực nhanh vốn là đặc điểm của nó nên càng rung lắc mạnh. Tuy nhiên, vì là tàu chạy trên cao nên cảnh sắc nhìn từ cửa sổ khá thú vị.

Nắng tháng Năm rọi xuống các mái nhà và tàng cây. Trên vòm không xanh ngắt trải ra tận biên đã chom chớm những dấu hiệu vào hè.

“Trong tiết trời óng ánh...”

Đột nhiên Shioriko thì thầm, tay vẫn ôm nạng, mắt nhìn ra ngoài.

Chúng tôi đang ngồi đối diện nhau trên hai băng ghế hai chỗ.

“Tiếng ai tụng ca cánh buồm căng. Chỉ trong khoảnh khắc, thời gian của tôi lại trôi bằng băng...”

Nhận ra tôi đang nhìn, cô lập tức hạ giọng, cup mắt xuống, hai má đỏ bừng.

“Gì vậy?”

“Kh... không có gì... Coi như chưa nghe thấy đi...”

“Nhưng ngôn từ rất hay.”

Shioriko lập tức ngẩng lên, đôi mắt to bừng sáng sau tròng kính.

“Anh Daisuke cũng nghĩ vậy à?”

“Sao? À ừ.”

“Tôi cũng rất thích những câu thơ ấy. Đây là ‘Thơ tháng Năm’ của Terayama Shuji, bài mở đầu tập *Ban cho ta tháng Năm*.”

Cô nhắm mắt ngâm nga, rất trôi chảy, hẳn là đã thuộc nằm lòng.

“Hai mươi tuổi, tôi sinh ra vào một ngày tháng Năm. Bước trên thảm lá, gọi cánh rừng thanh xuân. Bây giờ đây, tại ngưỡng cửa mùa của bản thân. Ngại ngừng tiến đến với đàn chim, vươn tay chấp chới... Hai mươi tuổi, tôi sinh vào một ngày tháng Năm.”

Bài thơ quả là phù hợp với khung cảnh sống động ngoài kia. Tôi không hiểu gì về thơ ca, nhưng vẫn có cảm giác từng khoảnh khắc đang trôi qua như đã biến thành ngôn từ.

“*Ban cho ta tháng Năm* là tuyển tập tác phẩm đầu tiên của Terayama Shuji. Như bài thơ cho thấy, nó được xuất bản khi ông hai mươi tuổi. Ngoài thơ, trong tập tác phẩm còn tanka*, haiku* và nhật kí, có thể nói *Ban cho ta*

tháng Năm chứa đựng các tinh túy trong sáng tác của Terayama giai đoạn ấy. Riêng bài thơ này lại ra đời khi ông đang nằm viện do thận hư, gần như liệt giường, thậm chí tính mạng có phen nguy kịch.”

“Khác hẳn nội dung nhỉ?”

Lấy đầu ra cảnh bước trên thảm lá... Thật khó mà tưởng tượng đây là câu thơ của một người đang ốm nặng.

“Có thể vào chính thời khắc thể xác bị bệnh tật vật ngã, trí tưởng tượng mới được bay bổng thỏa thích. Về sau, trong một vở kịch của mình, ông đã viết, ‘Loài chim nào cũng không thể cất cánh cao hơn trí tưởng tượng của con người.’”

Lúc này, tàu vào đến ga Shonan-Fukasawa, chúng tôi xuống ga. Buổi chiều một ngày thường, sân ga nhỏ bé vắng bóng nhân viên, thưa thớt cả hành khách. Dù vẫn thuộc địa phận Kamakura nhưng khu vực này không có nhiều khách du lịch.

“Ra mắt năm hai mươi tuổi, chẳng phải sớm quá hay sao?”

Tôi hỏi trên đường rời khỏi ga, dù cũng chẳng biết các nhà thơ nhà văn khác ra mắt lúc bao nhiêu tuổi.

“Terayama ra mắt trước đó ấy chứ. Từ năm mười lăm tuổi, ông đã bắt đầu sáng tác haiku và tanka, giao lưu rộng rãi với đông đảo bạn đồng trang lứa có cùng sở thích, thậm chí hỏi học cấp ba, ông còn đứng ra tổ chức cuộc thi haiku học sinh trung học toàn quốc. Năm mười tám tuổi, ông rời quê hương Aomori chuyển đến Tokyo, thi vào tạp chí Nghiên cứu tanka và được chủ biên lúc đó là Nakai Hideo đặc biệt lựa chọn. Mới mười mấy tuổi đã là một thiên tài thi ca lừng danh...”

Shioriko giải thích một cách lưu loát. Nghe đến tên Nakai Hideo, tôi ngò ngợ trong dạ.

“Nakai Hideo... có phải ông ấy viết tiểu thuyết không nhỉ?”

Gần đây tôi hay phải sắp xếp giá sách tiểu thuyết trinh thám, nên nhớ là đã nhìn thấy tên tuổi này trên gáy sách. Shioriko mỉm cười gật đầu.

“Đúng thế. Nakai Hideo là tác giả của *Tế phẩm cho hư vô**, một trong tam đại kì thư của tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản. Ông còn là một nhà văn lừng danh của thể loại tiểu thuyết giả tưởng, cũng như một biên tập viên tanka tinh tường tận tâm đã khai quật cho công chúng rất nhiều tài năng trẻ. *Ban cho ta tháng Năm* ra được sách cũng là nhờ nỗ lực của ông ấy.”

Đường bắt đầu dốc xuống, vì Shioriko mang nặng nên tôi bước chậm lại cho đều nhịp với cô. Hai bên đường là những biệt thự đơn lập san sát trải đi hết tầm mắt. Một con chó lớn lông láng o đang ngáy pho pho trên hiên nhà lát gỗ.

“Terayama mắc bệnh thận ngay khi bước vào giai đoạn sáng tác đỉnh cao. Nakai Hideo tâm niệm là ít nhất cũng phải giới thiệu đến công chúng một ấn phẩm trước khi thiên tài này lìa đời, và thế là *Ban cho ta tháng Năm* ra sách. Tuy nhiên, Terayama không những không già biệt nhân gian vào lúc đó, mà sau khi xuất viện, ông còn tích cực mở rộng hoạt động sang nhiều lĩnh vực như một ngôi sao sáng của thời đại.”

“Ông ấy mất năm nào?”

“Năm 1983, hưởng thọ 47 tuổi.”

“Cái tuổi sung sức vậy mà...”

“Phải. Ông bị nhiễm trùng máu do xơ gan và viêm phúc mạc, nghe bảo đều tại ảnh hưởng từ thận hư, nhưng có lẽ thể chất ông vốn đã yếu ớt rồi... À, là ngôi nhà kia, nhà có cây thông rất hùng vĩ ấy!”

Chúng tôi dừng chân trước một ngôi nhà hai tầng cổ kính. Vì xây trên

dốc nên móng bê tông cao lồi hẳn lên. Một chiếc xe vừa đỗ lại trong sân, từ bên trong chui ra một người đàn ông luống tuổi, hói đầu, bộ đồ Tây chần chu, vóc dáng và đôi mắt to giống hệt Kadono Sumio.

“Chú ấy là anh trai Sumio, tôi nhớ tên là Kosaku thì phải.”

Nhà Kadono có ba anh em, nên đây hẳn là người anh thứ hai. Kadono Kosaku trông thấy chúng tôi, liền cúi mình chào. Shioriko cũng vội vàng đáp lễ.

“Mất công cho các cháu quá. Tôi rất xin lỗi vì những phiền hà chú út gây ra. Tôi cũng vừa về đến nơi thôi.”

Kosaku niềm nở nói trong lúc dăm dăm nhìn vào mặt Shioriko. Dứt lời, ông còn im lặng một chút mới trấn tĩnh.

“Các cháu vào nhà đi đã, chị cả chắc đang đợi chúng ta.”

Ông đi trước dẫn đường. Người này không sống ở đây, chắc cất công đến để được nói chuyện với Shioriko. Nhìn cách ăn mặc thì hẳn là tranh thủ tạt lại trong giờ làm. Cứ cho là chuyện liên quan đến em ruột mình đi, như thế vẫn là quá nhiệt tình. Phải thôi, tôi thấy không cần thiết.

Một phụ nữ đứng tuổi ăn mặc giản dị đón chúng tôi tại lối vào. Mụn ruồi to tướng nằm rải rác trên khuôn mặt không trang điểm, cái cổ khẳng khiu hiện đầy nếp nhăn.

“Tôi là Kadono Hisae, đã làm phiền các cháu rồi...”

“Kh... không ạ... Là cháu làm phiền mới đúng... Ngày trước chú đã giúp đỡ cháu rất nhiều...”

Shioriko lắp bắp đáp lời. Chúng tôi theo bà chủ nhà vào một gian phòng kiểu Nhật, thấp hương trước bàn thờ đã nhiều năm tuổi.

Người quá cố tên là Kadono Katsumi, nhìn trên di ảnh thì trông chỉ

ngoài năm mươi. Trong tấm ảnh gia đình để bên cạnh, ngoài bà vợ còn có hai cậu con trai, một trong hai đang ẵm con mèo tam thể. Nhưng giờ chỉ thấy một mình bà, có lẽ anh mèo chạy đâu đó rồi.

“Tôi rất xin lỗi vì những phiền hà chú út gây ra.”

Sau khi mang trà lên, bà quả phụ lặp lại đúng câu Kosaku nói với chúng tôi ban nãy. Trạng thái căng thẳng của Shioriko càng lúc càng nghiêm trọng vì những câu xin lỗi liên tục.

“Chuyện đó... Hôm nọ, ngày nghỉ mới đây, anh Sumio có đến nhà cháu... Cháu và... anh Dai, à không, anh Gora đây, nói chuyện...”

Như thường lệ, Shioriko lại vấp vấp khi gọi tên tôi.

Cô cứ gọi tôi như bình thường cũng có sao đâu. Hai người đối diện sa sầm nét mặt, rồi Kadono Kosaku nghiêm nghị cất tiếng.

“Tôi không biết chú út lại làm gì thất lễ, nhưng cháu đừng ngại, cứ nói thẳng ra. Chúng tôi sẽ cố gắng giải quyết.”

Tôi và Shioriko nhìn nhau. Hình như họ tưởng Sumio tới gây hấn với tiệm sách, nên chúng tôi đến để trách cứ. Thảo nào họ đồng ý gặp chúng tôi dễ dàng đến thế.

“Ch... cháu xin lỗi. Cháu không giải thích kĩ. Hô... hôm nay cháu đến đây, vì anh Sumio có nhờ giúp một chuyện. Chẳng là, anh kê, chú Katsumi hứa tặng lại sách cho anh ấy, nhưng hình như mọi người không hề hay biết về lời hứa này... Vì thế, anh muốn cháu tìm hiểu sự tình, từ góc độ khách quan...”

“À, là chuyện đó à?” Kosaku nhăn mặt. “Xin lỗi cháu vì Sumio tự dung đem câu chuyện kì cục như vậy đến quấy rầy nhà mình. Lại một lời nói dối thôi cháu ạ. Chưa ai nghe đến bao giờ cả... Chị cũng không biết, chị nhỉ?”

“Ừ,” bà Hisae gật đầu. “Để cho cẩn thận, tôi đã hỏi cả họ hàng, nhưng chồng tôi chưa từng nói gì tương tự. Anh ấy đặc biệt coi trọng ấn bản đầu tiên của Terayama Shuji, tôi không nghĩ anh ấy định để lại cho Sumio.”

Shioriko vẫn im lặng, chắc hẳn khá lúng túng. Hai người này không có vẻ gì là nói dối, ít nhất cũng đáng tin cậy hơn người đàn ông kia.

“Sunio quen thói dối trá từ bé. Dù hành vi xấu xa thế nào, nó cũng nhơn nhơn, chưa bao giờ biết ăn năn.”

“Anh ta gây ra rất nhiều chuyện xấu ạ?”

Tôi buột miệng hỏi Kadono Kosaku. Xem chừng Sumio không chỉ bất hảo ở vụ bán sách ăn cắp cho Biblia. Nói mới nhớ, tôi hầu như không biết gì về quá khứ của anh ta.

“Cha mẹ tôi mất sớm, kể ra thì xấu hổ nhưng anh em tôi đã không dạy dỗ cẩn thận đứa bé nhất nhà ấy. Càng lớn càng ăn cắp như cháo chộp, nào thó tiền trong ví, nào quắp đồ siêu thị... mang lại không biết bao nhiêu phiền toái cho ông anh cả vừa làm cha vừa làm mẹ trong nhà.”

Tôi sực nhớ trên bàn thờ không chỉ có một bài vị. Cái còn lại chắc là của cha mẹ họ.

“Cha mẹ các chú mất khi nào ạ?”

“Năm 1980. Hai ông bà đi suối nước nóng nhân dịp kỉ niệm ngày cưới, nhưng khách sạn gặp hỏa hoạn, thiêu rụi hoàn toàn... Lúc đó anh cả hai mươi tuổi, tôi mười ba, Sumio mới chỉ năm tuổi.”

Ông nói rành mạch từng con số, chắc với ông đó là kí ức khó phai trong lòng.

“Anh cả bỏ học đại học, vào làm ở công ty ông chú. Bây giờ anh cả còn trẻ nên cũng ít kinh nghiệm, luôn luôn nghiêm khắc với Sumio bướng bỉnh.

Lên cấp ba nó gần như không nói chuyện với anh cả, cuối cùng bỏ nhà đi rồi gia nhập một đoàn kịch nhỏ.”

“Bỏ nhà...” Tôi lẩm bẩm. Hai chữ mới nghe đâu như gần đây thôi.

“Chắc nó bị ảnh hưởng bởi cuốn sách của Terayama Shuji đấy. Vì nó lén lút vào kho sách của anh cả, tự tiện lấy ra đọc, tản văn, tùy bút, kịch, thơ và đủ thứ khác.”

Vậy là đem *Đừng quần quanh trong tổ* ra thực hành thật ư? Dù cùng có sở thích đọc sách, cũng chưa chắc đã hiểu được nhau nhỉ?

“Gọi đoàn kịch cho sang mồm, chứ bản chất chỉ là một gánh diễn của học sinh. Công diễn lần nào là nợ nần chồng chất lần ấy. Để bù lỗ, nó đi làm đủ mọi công việc kì quặc. Ví như nó từng gọi điện cho tôi, ga mua hết bộ nồi cao cấp đến máy lọc nước, với cái giá trên trời khó mà tin nổi.”

Tôi cố gắng không để lộ cảm xúc ra nét mặt. Có lẽ em trai ông đã mắc mòi bán hàng đa cấp. Chính tôi cũng từng bị chèo kéo đây. Những người không có thu nhập ổn định rất dễ biến thành mục tiêu của chúng.

“Ba năm trước, cuối cùng nó đã vỡ nợ, anh cả phải đứng ra trả thay. Anh ấy còn để nó sống ở đây vì nó bảo không có tiền thuê nhà. Thế mà nó lại sang nhà mình lừa đảo như vậy... Bây giờ thì nói dối trắng trợn... Thật không còn lời nào để xin lỗi cháu.”

Kosaku cúi đầu lần nữa, có lẽ đã thành phản xạ, mỗi khi nhắc đến chú em út, mọi người trong gia đình này đều xin lỗi.

“Chú ạ...” Shioriko im lặng suốt từ nãy, giờ mới lên tiếng. Nét mặt cô không còn vẻ lúng túng, dáng ngồi cũng thẳng lên tự lúc nào. “Thật ra cháu đang hơi băn khoăn. Cháu nghĩ, chưa thể khẳng định lần này anh Sumio lại nói dối.”

Hai người nhà Kadono tròn mắt bất ngờ, không chỉ vì câu Shioriko vừa nói, mà cả vì sự thay đổi trong tác phong của cô. Xem ra công tắc đã bật lên, như thường lệ.

“Ý cháu là sao?” Bà Kadono Hisae hỏi.

“Bình thường, khi nói dối, người ta sẽ biên soạn câu chuyện cực kì chặt chẽ. Anh Sumio không hề đả động đến lý do khiến chú Katsumi để sách lại cho mình. Nếu ráp tâm lừa mọi người, anh ấy phải chú ý đến điểm đó trước tiên. Vì, động não một chút là rõ, nếu thiếu lý do và thiếu bằng chứng, sẽ không ai tin cả.”

Thật vậy, chính bản thân Sumio cũng không hiểu lý do là gì. Nhưng dù thắc mắc, anh ta vẫn đành đặc rao bán sách, còn đường hoàng cầm cả tiền rồi.

“Cảm ơn cháu đã thông cảm. Chỉ hiềm, tôi cho rằng chú út chưa tính đến đầu đến đuôi thôi. Chú ấy nhiều khi... không được tỉ mỉ cho lắm.”

Bà chị dâu kết tội chú em chồng một cách khéo léo, trong khi ông anh ruột khoanh tay gật gù.

“Có thể...”

Ngay cả Shioriko cũng gật gù đồng tình. Vì đã chịu quá nhiều phiền toái do Sumio mang lại, ba người bọn họ đều khó lòng nghĩ tốt về anh ta.

“Cho cháu vào xem kho sách của chú Katsumi được không ạ? Có khi cháu sẽ tìm ra gì đó.”

4

Kho sách nằm về mé sau tầng một của ngôi nhà.

Kadono Kosaku dẫn chúng tôi vào, còn bà quả phụ có hẹn với bệnh viện nên đã xin lỗi rồi rời khỏi nhà.

“Anh cả bị ung thư phổi, đến giai đoạn cuối thì xuất viện và điều trị tại nhà, đây là nguyện vọng của các thành viên trong gia đình, nhưng lại dồn trách nhiệm khá nặng nề lên chị cả. Đến giờ sức khỏe của chị ấy vẫn chưa ổn định...” Tới trước cánh cửa khóa kín, ông vừa lục túi tìm chìa vừa nói với chúng tôi.

“Xin lỗi chú, cháu làm phiền quá ạ.”

Shioriko ngại ngùng nói. Kosaku lắc đầu.

“Có gì đâu mà xin lỗi. Cháu đó, đi lại bất tiện mà vẫn lặn lội đến đây đây thôi? Tôi có đọc báo, khổ thân cháu!”

Shioriko cứng người. Vụ Tanaka Toshio được đưa lên cả báo lẫn đài, tuy ẩn tên nạn nhân nhưng không ít người trong vùng vẫn biết đó là chủ tiệm Biblia.

“Cháu vào đi.”

Cánh cửa mở vào một căn phòng thiếu sáng. Giá sách bằng thép xếp thành các hàng song song giống trong thư viện. Chỉ có một chiếc ghế đặt trợ trợ ở đó, ngoài ra không còn đồ vật nào khác.

“Ồ, tuyệt quá...” Shioriko chống nạng tập tễnh đi vào giữa hai hàng giá sách.

“Phòng này chỉ để bày sách thôi ạ?”

Tôi hỏi, nhưng Kosaku không trả lời, Ông dõi mắt nhìn theo Shioriko đang lướt tay qua các gáy sách. Khi tôi kêu “Chú ơi!” một lần nữa, ông mới có phản ứng.”

“À, đúng vậy. Anh cả nhất quyết là chỗ này chỉ để sách của mình, tạo

lập một không gian thuần túy cho những cuốn sách anh yêu thích. Sau khi cha mẹ mất, anh ấy chỉ còn mỗi một thú vui là đọc. Anh ấy thường trốn biệt trong này vào ngày nghỉ.”

Mắt ông khép hờ như hoài niệm. Tôi nhìn quanh bộ sưu tập sách. Có một giá chất đầy sáng tác và nghiên cứu của Terayama Shuji. Thơ của các tác giả khác cũng không phải là ít. Phân nửa giá sách dành để số cũ của các tạp chí như *Cảm nang thơ hiện đại* và *Nghiên cứu tanka*.

“Từ góc nhìn của người kinh doanh sách cũ, bộ sưu tập này cũng khá maniac đấy chứ?”

Tôi nghĩ Kosaku nói với cả hai chúng tôi, nhưng Shioriko đang mãi mê ngắm sách ở sâu trong phòng. Không còn cách nào khác, tôi đành gật đầu một cách mơ hồ, dù không biết như thế này có tính là maniac hay không.

“Hồi đại học, anh cả học khoa Văn chương, anh ấy muốn đi sâu về tanka sau chiến tranh và thơ hiện đại. Nếu cha mẹ tôi không gặp bất trắc, có lẽ chỉ ít anh ấy sẽ thành một nhà nghiên cứu. Sumio cũng vậy, bị cuốn vào lĩnh vực mình yêu thích. Với nó thì là diễn kịch. Trong ba anh em, chỉ mình tôi dờ dờ ương ương. Bị ảnh hưởng, tôi cũng thử tìm hiểu đôi chút nhưng rồi lại từ bỏ ngay... Tôi không thể trở thành người ham thích tìm tòi như họ được.”

Giọng đầy cảm thán, ánh mắt ông trước sau vẫn quần quanh Shioriko. Tuy không thấy dấu hiệu gì mờ ám, nhưng tôi vẫn không thể không lo lắng.

Lúc này, cuối cùng Shioriko cũng quay lại chỗ chúng tôi, má ửng hồng vì hưng phấn, “Gần như đầy đủ trước tác của Terayama Shuji, kể cả các bản giới hạn và đồng tác giả. Tình trạng bảo quản cũng rất tốt, quả là một bộ sưu tập toàn vẹn.”

“Bản đầu tiên của Terayama đa số là mua ở Biblia đấy. Hồi đó Chieko

vẫn đang làm thêm trong tiệm... Mẹ cháu đã tìm kiếm hộ anh cả, dĩ nhiên trong đã có cuốn *Ban cho ta tháng Năm*. Chắc Sumio không biết chuyện này.”

“Quả nhiên là vậy.” Nụ cười của Shioriko vụt tắt.

Điều đó có nghĩa là Shinokawa Chieko biết rất rõ về cuốn *Ban cho ta tháng Năm* ở nhà Kadono. Tôi không cho rằng chỉ vì thói quen biết cũ mà bà khuyên Sumio tìm đến con gái mình. Phải chăng bà có ẩn ý gì khác, khi đẩy việc nhờ vả cho Shioriko?

“Cả ba anh em tôi đọc sách đều vì ảnh hưởng từ Chieko. Muốn trò chuyện lâu nhất với chị ấy, chỉ có cách xoay quanh chủ đề sách. Trong ba anh em, tôi là người từ bỏ sớm nhất.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao suốt từ nãy đến giờ, người đàn ông này không rời mắt khỏi Shioriko. Bởi cô giống hệt mẹ mình khi còn trẻ. Sumio cũng nói, anh em nhà họ đều ngưỡng mộ Chieko.

“Hồi mới làm việc ở tiệm sách, Chieko vẫn thỉnh thoảng sang đây chơi. Mãi đến khi anh cả lấy vợ sinh con, quan hệ mới dần dần xa cách.”

Tôi muốn nghe thêm về quá khứ của Shinokawa Chieko, nhưng không tiện hỏi trước mặt Shioriko. Đang cố thay đổi chủ đề câu chuyện, tôi để ý đến cuốn sách cũ trên tay cô. Hình vẽ minh họa lá cây và tên cuốn sách *Ban cho ta tháng Năm - Tuyển tập tác phẩm Terayama Shuji* được in trên bìa sách màu xanh lá cây nhạt. Dù không rách hay dính bẩn, trông cuốn sách vẫn khá cũ.

“Đây có phải bản đầu tiên đó không?”

“Vâng, tôi nghĩ hiếm có cuốn nào nguyên vẹn như thế này... Không biết bà ấy lấy ở đâu nhỉ...”

Cô khẽ lắm lắm. Làm chủ một tiệm sách cũ, tận mắt chứng kiến khả năng siêu phàm của mẹ mình thế này, tâm tư cô hẳn rất phức tạp.

“Cháu xem bên trong một chút được không ạ?”

Được sự đồng ý của em trai người quá cố, cô ngồi xuống ghế, thành thạo lật trang, những ngón tay thon dài mau chóng dừng lại ở bìa lót có tên sách, trên đó là dòng chữ “Terayama Shuji” viết ấn mạnh như rạch bằng đinh.

“Đây là chữ kí thật à?”

“Vâng. Có lẽ là sách tặng cho người thân quen hoặc người có liên quan. *Ban cho ta tháng Năm* chỉ in một nghìn bản. Bây giờ nó không nổi tiếng nên bán rất lay lắt. Kể cả khi cái tên Terayama được biết đến nhiều hơn và được đánh giá cao, cuốn sách này cũng chỉ được xuất bản một lần. Bìa sách đóng cẩn thận, giờ thì giá khá cao trên thị trường sách cũ rồi.”

Còn có cả chữ kí thật, nếu bán chắc chắn sẽ thu được một khoản tiền kha khá.

Mặt bên kia bìa lót in ảnh một thanh niên mặc áo len đen. Là Terayama Shuji. Đúng là rất trẻ, hai mươi tuổi thì còn ít tuổi hơn tôi bây giờ.

Trang tiếp theo in “Thơ tháng Năm”. Ngoài thơ hiện đại, trong sách còn có tanka và haiku.

“Bộ sưu tập sách ở đây là niềm tự hào của anh cả. Chieko luôn giúp anh ấy tìm những cuốn sách hiếm, anh cả vẫn thường vui vẻ kể lại như vậy. Tôi nghĩ cuốn anh ấy nâng niu nhất chính là cuốn *Ban cho ta tháng Năm* đó... À, đúng rồi. Anh ấy đã ngâm cho tôi nghe bài thơ này trước lúc mất, khi nói chuyện với tôi lần cuối.”

Kadono Kosaku giờ ngón tay, gõ nhẹ vào một bài tanka.

*Nhức nhối trong lồng ngực,
Gấp lại tập phác họa mỏng manh
Non sông u ám xanh.
Gấp cả đôi mi nặng,
Giác ngủ về thật nhanh.*

Tôi chợt lạnh sống lưng. Không chỉ vì liên tưởng đến căn bệnh cướp đi sinh mạng người anh quá cố của nhà này, mà còn vì chưa thấy non sông u ám xanh bao giờ, nhưng qua lời thơ, hình ảnh đó hiện lên trong đầu tôi một cách rõ ràng kì lạ. Tôi cũng từng đọc tanka trong sách giáo khoa, nhưng chưa lần nào có ấn tượng thế này.

“A!” Shioriko thốt lên.

Trong cuốn sách có kẹp một tờ giấy gấp gọn và một tấm ảnh. Trong ảnh là một bé trai khoảng năm, sáu tuổi mặc quần lửng nằm dài trên sàn nhà, Tay cầm bút màu, khuôn mặt nhăn nhó ngoảnh nhìn vào ống kính, như thể muốn đuổi người chụp đi chỗ khác.

Giấy vẽ trên sàn nhà hình như được xé từ tập phác họa, bút màu vút lung tung xung quanh, xem ra cậu bé đang ghép nhiều tờ giấy để vẽ một bức tranh tàu chiến lớn, nhưng phải nói thật là khá xấu. Bản thân cậu bé cũng tự biết hay sao, nên đã đánh liên tiếp nhiều chữ X trên những đường xiên chéo.

“Sumio hồi nhỏ đây mà. Chụp trong phòng này thì phải. Lần đầu tiên tôi trông thấy tấm ảnh này.”

Kosaku nghiêng đầu. Tức là ảnh chụp cách đây gần ba mươi năm, vậy mà nước ảnh không hề phai màu, trông mới lạ lùng.

“Tấm ảnh chụp ngày 20 tháng Năm năm 1981, nhưng mới được rửa từ phim âm bản thôi ạ.”

Shioriko chỉ cho chúng tôi xem ngày tháng ở góc tấm ảnh.

Kadono Kosaku “À” lên một tiếng, “Chắc là chị cả chụp, vì hồi đó máy ảnh nhà chúng tôi toàn máy cũ, không có chức năng hiển thị ngày tháng.

“Hồi đó chị dâu chú đã ở đây rồi ạ?” Shioriko hỏi.

“Ừ. Chị ấy vốn là đàn em của anh cả ở trường đại học. Trước khi hai người kết hôn, chị cả vẫn thường tạt qua giúp trông nom Sumio. Có điều Sumio không thân với chị ấy lắm... Mà kể ra, hiếm khi nó ngoan ngoãn ở trong nhà vẽ tranh thế này. Nó thích lêu lổng bên ngoài hơn.”

“Tại vì chân anh ấy chẳng?”

Shioriko nói tôi mới nhận ra, chân phải cậu bé trong ảnh đang bó bột. Kosaku đập hai tay vào nhau.

“Tôi nhớ ra rồi! Hồi đó nó bị gãy xương vì ngã từ cầu kênh xuống. Anh cả và tôi thay nhau cõng nó chạy trốn đến bệnh viện. Nó là đứa mà những đi một lúc là không biết sẽ gây ra chuyện gì...”

Shioriko đặt ảnh lên đùi, mở tờ giấy gấp tư ra. Trên mặt giấy có kẻ ngang mờ, hình như vốn là giấy viết thư. Tờ giấy khá cũ, vẽ chi chít những đường nét giống chóp núi màu xám tro.

“Đây là cái gì?”

Đáp lại câu hỏi của tôi, Shioriko xoay chiều bức tranh ra. Hóa ra là phần mũi của chiếc tàu chiến. Tôi không rõ là đầu hay đuôi, có khả năng là đuôi, chỉ chắc chắn một điều là trên đó lắp bộ pháo.

“Tôi nghĩ đây là một phần bức tranh trong tấm ảnh. Anh Sumio vẽ.”

Ra vậy. Trong ảnh không có phần này, hẳn là cậu bé vẽ nó sau khi được

chụp ảnh.

“Chắc giấy vẽ không đủ.” Kosaku cười khẽ.

Một kẻ trơ trẽn như Sumio hóa ra cũng từng có thời thơ ấu vô tư.

Nhưng có một điểm khiến tôi không khỏi thắc mắc. Tám ảnh và bức vẽ đều không liên quan đến *Ban cho ta tháng Năm*, tại sao lại được kẹp vào cuốn sách này?

Đột nhiên, bàn tay cầm giấy của Shioriko bắt đầu run bần bật. Hai mắt cô mở lớn, mặt tái xanh như vừa nhìn thấy thứ gì đáng sợ.

“Shioriko, sao thế?”

“Anh Daisuke, cái... cái này...”

Lưỡi cô líu cả lại. Chẳng mấy khi Shioriko kích động lắp bắp đến thế ở chủ đề sách cũ.

Tôi ghé sát mắt vào chỗ cô chỉ thì thấy lò mờ nét chữ viết tay tròn trịa.

Khó khăn lắm tôi mới luận được vài chữ trong ba dòng. Là “óng ánh”, “ai” và “khoảnh khắc”.

Hả?

Có gì độ chạm vào kí ức tôi, hình như tôi mới nghe mấy từ này gần đây thôi.

“Trong tiết trời óng ánh. Tiếng ai tụng ca cánh buồm căng. Chỉ trong khoảnh khắc, thời gian của tôi lại trôi băng băng...”

Giọng Shioriko khàn hẳn đi. Đúng rồi, là “Thơ tháng Năm”.

“Đây là... bút tích của Terayama...”

Một lúc lâu không ai mở miệng. Người ta đã xóa bút tích của Terayama, rồi vẽ tranh lên đó. Tóm lại câu chuyện là thế nào? Tôi không muốn biết cho lắm.

“Đây Là chữ viết tay của Terayama Shuji thật á?”

“Nhìn nét chữ thì có lẽ vậy...”

Một đứa trẻ con làm sao hiểu được giá trị bút tích của một tác giả. Có khi nó còn chưa biết đọc. Đứa trẻ đó có tẩy hết chữ gây cản trở đi rồi vẽ tranh lên cũng không lấy gì làm lạ.

“Như... nhưng chắc đây không phải bản thảo của cuốn sách này đâu nhỉ? Nếu là bản thảo, ông ấy phải viết tử tế lên giấy bản thảo chứ không thể chỉ là tờ nháp ắt ơ thế này.”

“Khi *Ban cho ta tháng Năm* được biên tập để xuất bản, Terayama đã nhập viện vì bị hư thận rồi. Việc điều trị dài ngày đã đẩy ông vào cảnh sống túng quẫn, trong thư gửi ân sư ông cũng thường xuyên vay mượn. Chưa chắc đã có tiền mua giấy chuyên dụng để viết bản thảo đâu. Ngoài ra, ông còn than thở rằng sách ra đến nơi rồi mà không có trợ lý giúp chép các sáng tác. Điều này cho thấy ít nhất từng có bản nháp, vì nội dung đã bị tẩy xóa gần hết nên tôi không dám quả quyết, đây có thể chính là bản nháp *Ban cho ta tháng Năm*, nhưng cũng có thể chỉ là thử bút...”

Người chủ sách quá cố từng nói, Chieko đã giúp ông tìm được bao nhiêu sách hiếm. Chắc chắn tờ giấy này cũng do bà tìm ra và mang tới. Tất nhiên nó đã được người quá cố trân trọng, vẫn bảo quản tử tế dù bị tẩy xóa chỉ còn lờ mờ mà lờ mờ.

“Lại là trò của Sumio.” Kosaku nhấn mạnh với Shioriko bằng giọng trầm thấp.

“Vâng... nhìn bức vẽ thì đúng là không còn khả năng nào khác...”

Chắc vì cậu bé không có đủ giấy vẽ. Chân đang gầy, đi lại khó khăn, hẳn sẽ rất ngại bò dậy đi lấy giấy mới. Cậu ta bèn sử dụng luôn giấy tìm được

khi lục lợi kho sách. Kết quả là bản thảo với bút tích quý báu có một không hai cứ thế biến mất khỏi thế gian.

“Ít ra nên vẽ vào mặt sau, vậy mà...” Tôi nói, như thế thì không cần mất công tẩy chữ nữa.

“Vì giấy không dày, có lẽ cậu bé sợ chữ sẽ thấu qua tranh. Thật ra mặt sau cũng có viết gì đó đấy. Nhưng tôi không đọc được.”

Lần này là hai câu không liền mạch. Chẳng rõ là thơ hiện đại, tanka, haiku, hay bản nháp của thể loại nào khác.

“Sau đợt Sumio gãy chân, anh cả bắt đầu khóa cửa kho sách.” Em trai của người quá cố chậm rãi lên tiếng. “Cũng sau đợt gãy chân, anh cả bắt đầu nghiêm khắc đánh đòn Sumio. Tôi từng thắc mắc, nay nghĩ lại phải chăng chính là vì vụ này...”

Shioriko lật đến trang cuối *Ban cho ta tháng Năm* rồi nhẹ nhàng gập sách lại. Cô kẹp ảnh và giấy vào chỗ cũ.

Có một điều tôi đã rõ.

Không đời nào có chuyện Kadono Katsumi để sách lại cho em. Tuyệt đối không. Tôi chưa suy đoán được nguyên nhân, nhưng dù sao, người đàn ông trơ trẽn kia cũng đang nói dối.

Rốt cuộc Shinokawa Chieko muốn con gái mình làm gì? Và bà có ngụ ý gì khi đưa ra “câu đố” với lời giải hiển nhiên đến thế?

Tôi cũng chưa suy đoán được nốt.

5

Shioriko không liên lạc với Sumio ngay. Tra hỏi anh ta và bóc trần lời

nói dối thì không khó, nhưng làm như vậy cô sẽ không thể đạt được mục đích là gặp mẹ mình. Ban đầu tôi cho rằng cô phân vân không biết nên làm thế nào, nhưng rồi tôi lại nghĩ sự việc không đơn giản như thế. Bởi vì Shioriko đã hỏi tôi nay sau giờ làm tôi có bận gì không.

“Tôi muốn bàn với anh về cuốn *Ban cho ta tháng Năm*.”

Tuy chưa đoán được nội dung câu chuyện, nhưng đến mức phải hỏi kế hoạch của tôi thì rõ là phức tạp rồi, hẳn không đơn giản là câu “Kadono Sumio đã nói dối”.

Tôi bứt rứt không yên, tiếp tục làm việc. Thời gian đều đặn trôi, chẳng mấy chốc đã đến giờ đóng cửa.

Chỉ hiềm, hôm đó tôi đã không có cơ hội nghe chuyện của cô, vì một vị khách bất ngờ tới tiệm.

Tôi đang bê tám biển xoay vào trong thì một giọng nói vang lên.

“À... Chuyện hôm qua, thành thực xin lỗi... Tôi có chuyện muốn bàn với các cháu.”

Đó là một phụ nữ luống tuổi, sắc mặt xám xịt, mình mặc chiếc áo khoác dày màu lam thẫm không hợp lắm với tiết trời.

Bà chính là Kadono Hisae mà chúng tôi mới gặp hôm qua.

Shioriko đã dọn xong tiền lẻ trong máy đếm tiền, hoàn tất khâu thu dọn cửa tiệm từ nãy và giờ đang say sưa đọc sách. Khi bà khách bước vào, cô vội vã đẩy cuốn sách sang một góc quầy tính tiền. Đó là cuốn *Tự truyện 40* của Terayama Shuji. Chữ “tự truyện” cho thấy đây là tiểu sử do chính tay Terayama chấp bút. Trong tự truyện lại có cả tùy bút “Nào ai quên được cố hương” và “Cục tẩy”.

Cuốn này vốn là sách trong kho, Shioriko lấy ra đọc có lẽ là để tìm hiểu

thêm về vụ *Ban cho ta tháng Năm*.

Sau lời chào hỏi, Kadono Hisae lập tức vào đề.

“Hôm qua tôi có nghe chú hai kể lại... Bản thảo của Terayama Shuji mà chồng tôi lưu giữ ấy, có thật là chú út đã phá hỏng nó không?”

“Việc anh ấy có liên quan là chắc chắn ạ.” Shioriko thận trọng trả lời.

“Nó có giá trị lắm à?”

“Cháu chưa nhìn thấy hiện vật nên không dám nhận định. Nhưng cháu nghĩ có những người hâm mộ sẽ muốn sở hữu nó dù phải trả nhiều tiền, vì sau khi Terayama qua đời, giá trị bản thảo viết tay của ông đã tăng cao.”

“VẬY Ạ...”

Hisae cup mắt xuống, trông không có vẻ gì là ngạc nhiên, trái lại bà nghiêng răng như đang cố kìm nén nỗi đau.

“Tôi vốn muốn nói chuyện trực tiếp với chú út nhưng chắc là chú ấy đã hủy số thuê bao nên không liên lạc được... Có lẽ thời gian sắp tới chú ấy sẽ lại đến đây, phiền các cháu chuyển giúp cái này cho chú ấy nhé?”

Bà lấy một phong bì dày ra khỏi túi xách, đặt lên quầy. Rõ ràng là bên trong đựng tiền mặt. Shioriko thắc mắc nhìn người phụ nữ.

“Ngày chú út phá hỏng tờ bút tích ấy, tôi cũng có mặt. Sau khi cha mẹ họ mất, tôi vẫn thường ra vào để giúp đỡ việc nhà.”

Tôi nhớ lại tám ảnh tìm thấy trong nhà Kadono, Kosaku cũng nói người chụp là chị dâu ông.

“Hôm ấy chú hai đi du lịch ngoại khóa cùng trường cấp hai, nên không có nhà. Tôi phụ trách coi sóc chú út. Chúng tôi bấy giờ chưa quen nhau lắm, cứ bắt chuyện là chú út tỏ ra cau có khó chịu. Dần dần, tôi đâm bực rồi để mặc thằng bé vốn đang bị thương ở một mình trong kho sách, dù biết

rõ xung quanh là bộ sưu tập mà Katsumi trân trọng lưu giữ. Nếu ngày đó tôi không xao lãng việc trông nom, nếu tôi biết đường mang thêm giấy vẽ cho chú ấy... có lẽ anh em họ đã không bất hòa đến thế này.”

Hình như người phụ nữ cho rằng bà phải chịu trách nhiệm về mối quan hệ của anh em Kadono. Mà đó đâu phải lỗi của bà. Bất hòa là do bọn họ, chưa kể nguyên nhân phần nhiều thuộc về Sumio. Đưa tiền thế này thì giải quyết được gì?

Cửa kính đột nhiên mở ra, một người đàn ông trung niên ngăm đen chậm rãi bước vào. Khác với Kadono Hisae, anh ta mặc sơ mi cộc tay dù mới chỉ là tháng Năm.

“Quả nhiên chị ở đây, chị cả...”

“Chú út..”

Sumio lại gần quây tính tiền. Hai chị em đứng đối diện nhau, sự tương phản trong trang phục lại càng rõ rệt.

“Lúc này em gọi về nhà ở Fukasawa thì được biết là chị có việc tìm em nên đến Biblia rồi. Em bèn chạy vội sang.Ồ, đây là cuốn trước hôm qua đời anh có nói là đang đọc.” Anh ta cầm cuốn *Tự truyện 40* lên, vô tư cười với hai chúng tôi. “Chào buổi chiều... à, tối mới đúng nhỉ. *Ban cho ta tháng Năm* kết quả thế nào? Ổn chứ?”

Trước mặt chị dâu, tức chủ sở hữu hiện tại của cuốn sách, anh ta không ngại ngần hỏi thẳng.

Bất kể thế nào, tôi chỉ biết người đàn ông này đã phạm sai lầm tày đình từ khi còn là một thằng nhóc.

“À, chú út ạ...” Hisae ngập ngừng lên tiếng, nói như thể đang cắt nghĩa cho một đứa trẻ. “Kết quả là, người ở tiệm này không thể nào xác minh

được ý định của anh Katsumi, nhưng *Ban cho ta tháng Năm* vốn là cuốn sách anh chú trọng, nên chị không thể đưa nó cho chú một cách đơn giản như vậy được...”

Bà nói vòng vo, chắc vì không thể trực tiếp mắng “Chú chỉ là thằng dối trá”.

“Nếu cần tiền, thì chú nhận chỗ này cho chị nhé.”

Bà nhặt phong bì trên quầy tính tiền rồi đưa ra. Sumio vẫn cầm cuốn tự truyện, không mảy may phản ứng.

“Tóm lại là chị không thể giao quyền *Ban cho ta tháng Năm* cho em chứ gì?”

“Xin lỗi chú...”

“Vậy thì vô nghĩa. Nhận tiền cũng vô ích.”

Anh ta thẳng thừng đáp, còn tôi trợn tròn mắt vì bất ngờ. Tôi những tưởng mục đích của người đàn ông này là tiền, cuốn sách chỉ là thứ yếu.

“Em đã hứa sẽ bán cho người ta rồi. Không có sách thì vô nghĩa. Nếu chị cho em cả sách và tiền thì em sẽ suy nghĩ lại.”

Không, quả nhiên người này chỉ biết có tiền. Rõ là kẻ vút đi. Bà chị dâu bàng hoàng, có lẽ đây là lần đầu tiên bà nghe đến chuyện sách đã được hứa bán cho người khác.

“Nếu chị tìm em chỉ vì chuyện này, thì em không còn gì để nói nữa. Hay là chúng ta ra đâu đó uống trà? Bên kia ga có mấy quán cà phê cũng được lắm...”

“Không. Chị về đây...”

Người phụ nữ đáp gọn lỏn, cúi chào chúng tôi và quay bước đi.

“Cô ơi!” Shioriko lên tiếng, “Hôm qua đến nhà cô, cháu tìm thấy tám

ảnh cô chụp anh Sumio vào ngày 20 tháng Năm năm 1981. Lúc anh ấy đang vẽ tranh trong kho sách. Tấm ảnh đó mới được rửa gần đây phải không?”

Ngay cả tôi cũng bất ngờ với câu hỏi đường đột. Nói mới nhớ, cô gái này khá quan tâm đến thời điểm tấm ảnh được in ra.

“Ừ... đúng vậy. Không lâu trước khi qua đời, anh Katsumi bảo muốn xem ảnh cả nhà. Tôi mang mấy cuốn album cho anh ấy xem, lại phát hiện thêm mấy cuộn phim âm bản tôi từng chụp hồi còn độc thân mà quên chưa rửa phim...”

Với người đã khuất, những tấm ảnh ấy hẳn mang nhiều ý nghĩa. Tuy nhiên, tôi không hiểu Shioriko hỏi để làm gì.

“Cảm ơn cô. Cháu xin lỗi đã níu chân cô.”

Chuyện cần nói đã nói xong, Kadono Hisae rời khỏi tiệm với vẻ bối rối thấy rõ. Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

“Chị ấy đã chụp tấm ảnh đó à, tôi không nhớ gì hết. Năm 1981 thì tôi mới sáu tuổi. Sao, hồi bé tôi thế nào?”

“Tôi cũng có chuyện muốn hỏi anh.” Shioriko tiếp tục câu chuyện, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của Sumio. “Ban nãy anh nói, trước khi mất, anh cả anh đang đọc cuốn sách này. Có thật không?”

“Thật thật! Tôi nhớ đã kể với em là anh cả đột nhiên gọi điện cho tôi, đúng không? Anh ấy cứ con càn con kê chẳng chuyện nào ra chuyện nào, tôi đâm sốt ruột, đành hỏi ‘Gần đây anh đọc gì?’, thì anh cả bảo vừa lúc đang đọc lại cuốn này, và cũng vì thế muốn gọi điện cho tôi.”

Sumio vừa đáp vừa giơ cuốn *Tự truyện 40* cho chúng tôi xem. Bìa sách là ảnh chụp chân dung tác giả. Terayama Shuji trong ảnh đã bước vào tuổi

bốn mươi nên dáng vẻ thần thái đều khác hẳn hồi đôi mươi trong *Ban cho ta tháng Năm*.

“Xong tự đừng anh cả nói sẽ cho tôi quyển *Ban cho ta tháng Năm*.”

“Tôi hiểu.” Shioriko khẽ gật đầu như đã vỡ lẽ, và lạnh lùng đuôi, “Tôi hỏi xong rồi. Anh về đi.”

Sumio cũng không tỏ ra ngạc nhiên, “Ồ... Vậy, vụ *Ban cho ta tháng Năm*, nhờ em nhé.”

Anh ta vừa ồm ồm hát vừa vui vẻ rời khỏi tiệm. Thay vì hướng tới công soát vé ga Kita-Katamura, anh ta đi về phía ngược lại. Người này định đi đâu? Anh ta chưa từng nhắc nhỡ đến nơi ở của mình, tôi đoán gia đình anh ta cũng không biết.

“Có thể tin được người đó không?”

“Về nhân cách thì tôi không tin. Nhưng riêng chuyện lần này, tôi nghĩ có khả năng anh ta nói thật.”

“Tức là...”

“Kadono Katsumi quả có để lại cho Kadono Sumio cuốn *Ban cho ta tháng Năm*.”

Tôi chăm chú nhìn Shioriko, ánh mắt cô cực kì nghiêm túc. Cuối cùng tôi đã nhận ra, cô gái này chưa hề loại trừ khả năng Sumio nói thật. Cô im lặng đến giờ chỉ là để sắp xếp dòng tư duy. Có lẽ cái hẹn tối nay chính là về việc này.

“Nhưng, anh ta là người thế nào chứ? Bất hòa với gia đình, gây rắc rối cho anh chị suốt mấy chục năm. Người anh có thể đột ngột thay đổi suy nghĩ được không?”

“Có thể, do tác động của một chuyện mới xảy ra... Nhìn kho sách tôi đã

thắc mắc mãi. Bộ sưu tập sắp xếp rất cẩn thận, riêng cuốn sách này và *Ban cho ta tháng Năm* ấn bản đầu tiên bị đặt sai chỗ.”

“Tức là sao?”

“Từ trước đến nay, người dọn dẹp và trông nom kho sách hẳn không còn ai ngoài chủ nhân. Chắc chắn chú ấy sẽ để những quyển đã đọc xong về đúng chỗ cũ. Có khả năng là sau khi chú hôn mê, một người nào đó trong gia đình, vốn không rành rẽ sách vở, đã đem trả hai cuốn về kho sách...”

Nói cách khác, đây là hai cuốn Kadono Katsumi đọc ngay trước khi mất. Đúng như Sumio vừa kể...

“Chi tiết này quan trọng lắm à?”

“Vâng.” Shioriko dứt khoát đáp. “Tôi nghĩ cuốn *Tự truyện 40* chính là chìa khóa giải đáp bí ẩn.”

6

Hôm sau, chúng tôi lại đi tàu một ray đến Fukasawa.

Đó không phải ngày nghỉ định kì của tiệm, nhưng đã có em gái Shioriko trông hàng. Chính cô bé tự nguyện nhận giúp, do buổi chiều khá rảnh vì là ngày cuối cùng của kì thi giữa kì.

Hình như cô bé cho rằng hễ chúng tôi ra ngoài điều tra thì sẽ mua được một lượng sách lớn giá trị. Việc tậu được bộ sưu tập Edogawa Ranpo hồi tháng Tư hẳn đã khiến cô bé hiểu lầm. Lần này, mục đích của Shioriko nằm ở chỗ khác. Dù có giải đáp được bí ẩn, Biblia cũng không được lợi lộc gì, tuy nhiên, chúng tôi quyết định không giải thích.

Mưa suốt cả sáng, thời tiết khiến con người ta chán chường. Đúng là

mùa mưa đang đến gần. Chúng tôi giương ô rảo bước từ ga tàu một ray đến nhà Kadono mất nhiều thời gian hơn tôi tưởng.

Bà Hisae ra cửa đón chúng tôi. Trong nhà lạnh lẽo âm u hơn hôm trước.

“Cô ở nhà một mình ạ?”

Shioriko dựng cây nạng sang một bên, vừa chào vừa cởi đôi bốt cỏ ngắn. Ở tiền sảnh, một dãy giày nam xếp thẳng hàng, hẳn là giày của người chồng quá cố và các con trai họ. Lẫn trong số đó là một đôi giày thể thao rách nát.

“Ừ...”

Chắc hôm nay ông Kadono Kosaku không có ở đây. Dù sao người đi làm như ông cũng khó mà bỏ bê công việc chạy ra ngoài vào giờ hành chính.

Chúng tôi ngồi đối diện bà Hisae trong căn phòng kiểu Nhật y như hai hôm trước. Ngay cả tôi cũng không biết Shioriko sẽ lôi ra chân tướng gì. Tôi tự nhủ đằng nào cũng biết nên không nôn nóng hỏi cô.

Trên chiếc bàn thấp đã đặt sẵn cuốn *Ban cho ta tháng Năm* ấn bản đầu tiên.

“Cô lấy từ kho sách ra ạ?”

“Tôi nghĩ có thể cháu sẽ cần.”

Tôi chăm chú quan sát thái độ của người phụ nữ. Trông bà có vẻ điềm tĩnh, nhưng là vẻ điềm tĩnh cố ý. Tác phong và giọng nói đều gượng gạo hơn lần gặp trước.

“VẬY, cháu muốn nói chuyện g...”

“Cô Hisae.” Đột nhiên, Shioriko gọi thẳng tên người phụ nữ. “Cô biết mẹ cháu... Shinokawa Chieko, phải không ạ? Chắc hai người từng gặp

nhau rồi.”

“Ý cháu là sao?”

“Chú Kosaku kể mẹ cháu vẫn thỉnh thoảng đến đây, nhưng sau khi chu Katsumi lấy vợ sinh con thì mẹ cháu không qua lại nữa. Như vậy, ngày trước cô đã gặp mẹ cháu rất nhiều lần, đúng không ạ?”

Một thoáng run rẩy lướt qua khuôn mặt điềm tĩnh của người phụ nữ.

“Đúng là tôi từng gặp mẹ cháu. Chúng tôi quen nhau còn trước cả khi tôi về đây làm dâu. Vậy thì sao?”

“Vậy thì tại sao lần trước cô không đề cập đến chuyện đó?”

“Là sao?”

“Mẹ cháu dù tốt hay xấu cũng là một người dễ gây ấn tượng. Ai từng gặp bà, chắc chắn sẽ nhắc đến bà nếu gặp cháu, trừ những người có nỗi niềm riêng khó nói.”

Tôi nhớ lại anh em nhà Kadono. Chắc cũng do Shioriko giống hệt mẹ mình, nên hai anh em đều không bỏ qua cái tên Chieko trong khi trò chuyện. Mà không chỉ bọn họ, mỗi người chúng tôi từng gặp đều như thế, ít nhất cho đến nay.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ. Vì nghĩ cho Shioriko và muốn che giấu mối liên hệ với Chieko (như Shida), hoặc vì không muốn dính dáng đến Chieko thêm nữa.

“Không có lý do cụ thể. Tôi cũng không cố ý giấu. Cháu chỉ định hỏi thế thôi phải không?”

“Không ạ, còn có chuyện quan trọng hơn.”

Shioriko mở cuốn *Ban cho ta tháng Năm* đặt trên bàn, lấy tấm ảnh kẹp trong đó ra. Là tấm ảnh chụp cậu bé Sumio đang cau có.

“Tấm ảnh này không được in trắng mà giữ nguyên dưới dạng phim âm bản. Cả chú Katsumi, chú Kosaku, thậm chí anh Sumio, mãi đến gần đây mới biết về sự tồn tại của nó. Vì thế không ai trong số họ nhận ra, trên ảnh lưu giữ manh mối quyết định, cho biết chuyện thực sự đã xảy ra vào ngày 20 tháng Năm năm 1981.”

“Hử?”

Ánh mắt người phụ nữ sục sạo trên tấm ảnh, chừng như cố dò tìm “manh mối”, nhưng ngay lập tức bà ngẩng đầu lên. “Tôi không hiểu cháu đang nói gì.”

“Cháu tin chắc chồng cô luôn nghĩ, chính Sumio là người đã xóa nét chữ viết bằng bút chì của Terayama, sau đó vẽ đè lên tờ giấy. Ban đầu cháu cũng nghĩ vậy. Nhưng nếu thế, anh Sumio đã dùng cái gì để xóa nét chì của Terayama?”

Một bầu không khí kì lạ bao trùm căn phòng. Xóa nét chì thì chỉ có một thứ thôi mà?

“Dùng cái gì? Ngoài tẩy ra đâu còn... Á?” Tôi ngưng ngang. Trên ảnh không có cục tẩy nào.

“Chồng cô có nguyên tắc trừ sách ra, không để bất cứ thứ gì trong kho. Nếu anh Sumio là người xóa, tức là bấy giờ anh ấy đã mang theo tẩy vào phòng. Nhưng, trên ảnh này anh ấy đang dùng chì màu. Chì màu thông thường không thể xóa bằng tẩy. Tức là anh ấy không hề mang cục tẩy nào vào kho sách.”

“Tôi nghĩ hồi đó người ta đã sản xuất ra bút chì màu có thể tẩy được bằng tẩy thường rồi chứ.”

Bà Kadono Hisae yếu ớt phản bác. Shioriko nói tiếp, không hề nao

núng.

“Có thể lắm, nhưng vào thời điểm chụp tấm ảnh này, loại chì màu anh Sumio dùng không thể tẩy bằng tẩy thường. Cô nhìn xem.”

Shioriko chỉ vào một trong các trang vẽ bừa bãi trên sàn. Trên đó thể hiện tháp chỉ huy của tàu chiến, có lẽ cậu bé đã mất rất nhiều công sức để vẽ nó.

“Anh Sumio gạch chéo qua lại như một cách xóa những chỗ vẽ sai. Nếu tẩy được, anh ấy đã tẩy đi vẽ lại. Chính vì là loại chì màu không tẩy được, nên mới không mang tẩy vào kho đấy.”

Cô mở tờ giấy cũ kẹp cùng tấm ảnh trong sách ra. Trên giấy là các đường nét màu xám, vẽ một phần tháp chỉ huy của tàu chiến.

Kadono Hisae đau đớn quay mặt đi.

“Vì bị gãy xương, di chuyển chật vật, nên anh Sumio không tiện đi sang phòng khác lấy tẩy. Mà giả sử có sang phòng khác, anh ấy cũng sẽ lấy giấy trắng chứ không phải tẩy. Cháu nghĩ sự thật là thế này. Bây giờ hết giấy vẽ, cậu bé Sumio bắt đầu tìm loanh quanh trong kho sách ở những chỗ vớ tới được. Và nhặt được tờ giấy với bút tích đã bị tẩy xóa của Terayama rơi ở đó tự bao giờ. Cậu bé chỉ sử dụng mà thôi.”

Tôi nhớ lại *Tự truyện 40*. Trong sách có hai tùy bút “Nào ai quên được cổ hương” và “Cục tẩy”. Người chủ quá cố sau khi xem ảnh đã mở tự truyện ra đọc, vỡ vạc sự thật khi nhìn thấy hai chữ “cục tẩy”.

Và rồi, gọi điện cho em trai.

“Lúc tấm ảnh này được chụp, chú Kosaku không ở nhà vì đang đi du lịch ngoại khóa với trường. Người duy nhất có khả năng xóa bút tích mà không sợ chú Katsumi, vốn đang quản lý rất cẩn thận bộ sưu tập, phát hiện

ra, chính là cô.”

Bà Kadono Hisae đột ngột khom người xuống, hai bàn tay nhắm nheo ôm lấy mặt. Trong một khoảnh khắc, trông bà như già đi vài chục tuổi. Bà không khóc, cũng không kêu gào, chỉ bất động trong tư thế ấy.

“Tôi vốn đã định xin lỗi Katsumi từ trước rồi.” Tiếng nói khàn khàn lọt qua kẽ ngón tay. “Nhưng hôm đó về đến nhà, anh ấy mắng chú út thậm tệ. Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy tức giận đến thế. Thành ra, tôi đã không dám thú nhận...”

Bà ghen ngào, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Ba mươi năm nay, tiếng khóc của đứa bé đó vẫn vang vẳng bên tai tôi... Nó chỉ ở trong kho sách vẽ tranh, chính tôi đã làm liên lụy đến nó. Từ bấy trở đi, ánh mắt Katsumi nhìn chú út thay đổi hẳn...”

“Nếu ngày đó tôi không xao lãng việc trông nom, nếu tôi biết đường mang thêm giấy vẽ cho chú ấy...” Tôi nghĩ những lời bà Hisae nói hôm qua là thật. Chắc bà không lường được khả năng cậu bé Sumio sẽ vẽ lên tờ giấy mình đã tẩy xóa.

“Tại sao cô lại xóa nó đi?” Tôi hỏi. “Cô biết bộ sưu tập sách trong kho là tài sản quý giá của chú Katsumi. Cô vừa nói hôm qua đây thôi. Tại sao cô còn hành động như thế?”

Bà Hisae run rẩy. Shioriko không hỏi nguyên do, có lẽ cô đã đoán được rồi.

“Chị Chieko...”

“Dạ?” Tôi buột miệng. Tại sao cái tên ấy lại xuất hiện ở đây?

“Hồi ấy, chị Chieko rất hay đến nhà chơi, mọi người trong gia đình đều yêu quý chị... Chị vừa đẹp vừa thông minh hơn tôi rất nhiều... hơn nữa còn

chung sở thích với Katsumi. Hễ tìm được sách cũ quý, chị ấy lại báo cho anh. Katsumi thường khoe với tôi bộ sưu tập ngày một phì nhiêu, dĩ nhiên kèm theo luôn là câu Chieko mang đến thế nọ, Chieko mang đến thế kia...”

Kosaku cũng kể là người chủ quá cố rất tự hào về bộ sưu tập của mình. Ra là ngay với người yêu ông ấy cũng không bỏ qua cơ hội khoe sách.

“Nghe cái tên Chieko đến chán cả tai, tôi không khỏi mất kiểm chế. Vì anh ấy, ngày nào tôi cũng ghé lại, chăm sóc đến cả đứa bé không ưa mình. Tôi mất công gắng sức vì anh ấy hơn bất cứ ai, tại sao anh ấy lại không hề quan tâm... Nếu cứ để mặc như vậy, rồi Katsumi sẽ chỉ còn mong ngóng sách do người đàn bà ấy mang đến, không ngó ngang gì tới tôi nữa... Khi tỉnh trí lại, tôi nhận ra mình đã cầm trên tay bản bút tích quý báu mà anh ấy luôn gìn giữ...”

Giọng nói trầm thấp khó nhọc vang vọng khắp phòng. Người phụ nữ này đã hóa kiếp bút tích vô giá của một tác giả lớn chỉ vì lòng ghen tuông đối với Shinokawa Chieko. Hẳn bà ấy hiểu rõ tổn thất này ghê gớm chừng nào, bởi thế không dám nói cho ai khác biết. Và cũng bởi thế, bà không thể bật ra cái tên Shinokawa Chieko. Đối diện với cô gái giống người kia như đúc, hẳn bà cũng rất khổ sở. Đây đúng là một “nỗi niềm riêng khó nói”.

Nhưng chỉ từ đôi chút thiếu tự nhiên trong thái độ ấy, Shioriko đã đoán ra ngọn ngành.

“Chị xin lỗi Sumio... chị xin lỗi...”

Lời tự thú từ lúc nào đã chuyển thành một lời tạ tội tựa như thần chú. Xin lỗi người vắng mặt thì có nghĩa lý gì? Tôi mới nghĩ thế thì cánh cửa giấy ngăn cách với hành lang đột ngột trượt mở.

Kadono Sumio xuất hiện. Anh ta mặc sơ mi Hawaii hoa dâm bụt, không hề hợp với tiết trời cũng như không khí trong phòng. Khuôn mặt cố tỏ ra

nghiêm túc, trông như phì cười đến nơi.

“Ồ... Sao anh lại ở đây?”

“Quả nhiên, anh đã ở đây trước khi chúng tôi đến.” Shioriko lên tiếng như trả lời cho thắc mắc của tôi. Người đàn ông kia toét miệng cười thật.

“Ôi, hóa ra lộ rồi à?”

“Ngoài tiền sảnh có đôi giày giống giày của anh.”

Đúng là có một đôi giày thể thao rách nát. Hóa ra là giày của anh ta.

“Hôm qua nghe kể em tìm thấy ảnh hồi bé của tôi, nên ghé qua đây xem, tiện thể ngó nghiêng tình trạng của cuốn *Ban cho ta tháng Năm*, Thấy chị cả nói Shioriko sắp đến, tôi định ngồi cùng luôn thì chị bảo tôi lánh vào kho sách...”

Bởi vậy nên đứng nghe lỏm à? Tức là anh ta đã nghe được toàn bộ câu chuyện vừa nãy, nhưng sao vẫn cười cợt chớt nhả như mọi khi?

“Su... Sumio, ngày ấy... chị thực sự...”

“Không, không sao đâu chị ơi.”

Sumio đáp lại bằng giọng dịu dàng và ngồi xuống bên bà chị dâu. Bà Hisae ngược khuôn mặt còn hoen nước mắt nhìn sang, anh ta lại cười ngượng ngùng.

“Bị mắng thế nào em quên tiết rồi ấy chứ. Hai anh em bất hòa cơ bản chỉ vì em là thằng tồi thôi. Từ bấy đến nay chị luôn bao che cho em mà. Hành vi trước đây của em cũng làm khổ chị đâu có ít? Bởi vậy chuyện đã qua rồi, chị không cần canh cánh trong lòng nữa.”

Tôi chăm chú quan sát Sumio. Miệng nói những lời nghĩa tình sâu sắc, nhưng tay anh ta nhịp nhàng rút túi giấy ra khỏi túi áo, thả cuốn *Ban cho ta tháng Năm* vào đấy, không quên kẹp theo cả tấm ảnh và tờ bút tích.

Dứt lời thì cũng thao tác xong, anh ta cứ thế cầm túi giấy đứng dậy. Kadono Hisae vội vàng giơ cả hai tay giữ chiếc túi.

“Đợi... đợi đã, chú định làm gì với quyển sách này?”

“Chẳng làm gì hết, em mang nó đi thôi. Anh cả hiểu ra mình đã nghi oan cho thằng em thân yêu, nên định tạ lỗi bằng cách tặng em quyển sách này. Đúng chứ, Shioriko?”

“Có lẽ đúng.” Cô bất đắc dĩ gật đầu. “Nhưng không còn gì chứng minh điều đó cả...”

Cô không quên bổ sung thêm câu sau. Lần này cô giúp anh ta giải đáp bí ẩn, hoàn toàn là sự bất đắc dĩ. Kadono Sumio vốn là kẻ cô không bao giờ muốn nhìn mặt thêm lần nào nữa.

“Cần gì chứng minh? Chị cả đồng ý là được rồi... Chị đã không thích Chieko, tất nhiên cũng chẳng muốn nhìn thấy quyển sách chị ấy bán cho anh cả, đúng không?”

“Như... nhưng... chị biết Katsumi vẫn hằng trân trọng quyển sách này. Chị hi vọng nó cứ ở đây. Riêng quyển này, dứt khoát không thể mang đi... Chú định bán nó kiếm tiền thôi mà!?”

“Chị cả!”

Đột nhiên, vẻ mặt Sumio thay đổi. Anh ta ngồi xuống nghiêm chỉnh, nắm lấy hai bàn tay đang giữ chiếc túi của chị dâu. Đúng lúc ấy, cả căn phòng sáng bừng. Mưa đã ngừng rơi, trong một khoảnh khắc mây đen tan đi để nắng tràn vào nhà.

“Đúng là em sẽ bán quyển sách. Nhưng em bán cho người biết trân trọng nó. Chị thì quan tâm gì đến Terayama Shuji đâu, cũng như không bao giờ định bán nó... Với một quyển sách mà nói, vào tiết trời tháng Năm nồm

âm thế này, thay vì nằm mọc mồm trong kho, nó sẽ hạnh phúc nếu được đem ra nắng. Chị không nhớ à, Terayama từng viết ‘Chồi xanh nằm dưới ánh mặt trời’... Hả, chị không biết á? Ông ấy viết như thế đấy!”

Bên cạnh tôi, Shioriko thở dài. Xem chừng đó là một trích dẫn đã mô đi phê để phù hợp mục đích sử dụng, nhưng tôi cảm thấy anh ta nói cũng rất hợp lý.

“Chị nắm mạnh thế sách rách mất!”

Sumio khẽ than, vẻ buồn rầu. Bà chị dâu nhanh chóng buông tay, cũng từ bỏ ý định níu giữ.

“Chú đừng bao giờ đặt chân vào đây... đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa...”

“Em biết rồi. Em cũng định thế.”

Kadono Sumio cúi mình thật thấp.

“Chị cả, cảm ơn những tháng ngày chị đã chăm sóc.”

Có lẽ sợ Hisae đổi ý, Sumio cầm túi giấy, lập tức bước ra khỏi nhà. Quyền sách mấu chốt không còn, chúng tôi cũng không cần nán lại nữa, nên xin phép ra về sau khi hứa sẽ không tiết lộ sự việc.

Mặt trời lại nấp vào sau những tầng mây dày, nhưng mưa đã ngừng rơi.

“Thế này là giải quyết xong rồi à?”

Tôi vừa cất bước vừa hỏi Shioriko. Không hiểu sao vẫn không thấy thỏa mãn.

“Tôi nghĩ là xong... Dù sao đó cũng là ý nguyện của người đã khuất.”

“Nhưng, anh ta sẽ bán bét cuốn sách đi, cuốn *Ban cho ta tháng Năm* ấy! Mà, hóa ra chính bà vợ đã xóa sạch bút tích của Terayama, vậy mà không thèm xin lỗi ông chồng tiếng nào.”

“Chú Kadono... Katsumi biết rõ tính cách em trai mình. Tôi nghĩ chú ấy quyết định để sách lại cho em dựa trên căn cứ đó. Dù gọi điện cho Sumio nhưng chú ấy không hé một lời nào với vợ về phát hiện của mình... Đủ thấy, chú ấy cũng không định trách cứ cô Hisae đâu.”

“Cũng đúng.”

Ngay Sumio, dù rất muốn cuốn sách, nhưng đến phút cuối cùng vẫn không hề oán thán chị dâu đã đổ vạ cho mình. Đây là kết thúc vẹn toàn cho anh em họ. Chúng tôi không cần can thiệp thêm nữa, Shioriko đã giải đáp hoàn hảo “câu đố” do Shinokawa Chieko đưa ra. Phải chăng...

Đột nhiên, toàn thân tôi sớn gai ốc. Đã là người ra câu đố, hẳn nhiên bà biết đáp án. Không đời nào có chuyện một người quan sát tinh nhạy hơn cả Shioriko như thế lại không nhận ra điều gì. Có khi bà đã sớm biết khi thấy ứng xử thiếu tự nhiên của Kadono Hisae giống như Shioriko lúc nãy vậy.

Bà đã biết hết, đồng thời lại là nguyên nhân chính của sự việc, nhưng quay lưng mặc kệ để những bất hòa trong gia đình người ta cứ thế kéo dài suốt mấy chục năm trời. Với tôi, thái độ sống này còn đáng sợ hơn bất cứ thứ gì.

Tôi lắc đầu, cố đuổi suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí. Không có việc của tôi ở đây, tất cả kết thúc rồi Mau quay về tiệm thôi. Tôi vừa nghĩ thế thì, đột nhiên một chiếc ô chìa ra trước mắt.

“Sao vậy?”

“Xin, xin lỗi... Anh cầm giúp tôi được không?”

Chúng tôi đang thả dõc, có lẽ cô thấy khó di chuyển khi vừa chống nạng vừa cầm ô. Bình thường, dù tôi đề nghị cầm giúp đỡ, cô cũng nhất quyết không đưa nên tôi cứ quen dần. Đáng lẽ tôi phải lên tiếng trước mới đúng.

“Được!”

Tôi đưa tay đón lấy cán ô, tay còn lại bỗng chạm phải một thứ mềm mềm.

“Ồ...”

Shioriko nắm lấy tay tôi, vẫn cúi gầm mặt nhưng da đã đỏ ửng đến tận mang tai. Không ngần ngừ, tôi lập tức nắm lại tay cô.

“Tôi phải đi gặp mẹ.” Cô không nhìn vào mắt tôi, nhưng giọng rất mạch lạc. “Tuy nhiên, tôi sẽ quay về... Nhất định sẽ về, về đến nơi nắm được bàn tay này.”

Nhở đâu một ngày nào đó, Shioriko bỏ đi theo mẹ? Lòng tôi luôn mang máng một nỗi bất an như vậy. Cả hôm tỏ tình cũng thế. Tôi nhớ mình chưa từng chia sẻ thành lời, nhưng không biết tự lúc nào, cô đã cảm nhận được mối lo ngại của tôi.

Phải chăng đó cũng là nỗi bất an của bản thân Shioriko? Nên cô không chỉ trấn an tôi, mà còn cam đoan với chính mình?

“Tôi hiểu.”

Tôi nghĩ là tôi hiểu.

Chúng tôi vừa xuống hết dốc thì trời lại đổ mưa. Không ai bảo ai, cả hai cùng buông tay và tự giương ô của mình lên. Băng qua con phố hẹp này là sẽ trông thấy ga tàu một ray.

“A...”

Shioriko thốt lên. Tôi nhìn theo ánh mắt cô rồi bất thần nín thở.

Trên dãy bậc thang dẫn lên sân ga có một người đang đứng. Một phụ nữ tóc dài, mặc áo khoác mưa màu trắng. Đôi mắt sau tròng kính râm nhạt màu nhìn thẳng về phía chúng tôi. Vẫn như mọi khi, dáng vẻ bà và cô con

gái giống nhau như hai giọt nước.

Tôi không biết làm sao mà bà đoán được đường đi nước bước của chúng tôi. Tôi không nghĩ bà xuất hiện sớm thế này.

Shioriko chống nạng băng qua vạch đi bộ, đến trước mặt bà mẹ đang đứng dưới mái hiên. Đây là cửa vào ga duy nhất.

“Con chậm chạp quá đấy, Shioriko.”

Shinokawa Chieko lên tiếng.

7

Chúng tôi đứng đợi tàu một ray trong nhà ga vắng lặng. Mưa đã nặng hạt hơn.

Tôi sẽ đáp tàu về Ofuna, hai mẹ con họ thì đáp tàu đi Enoshima. Đó là đề xuất của Shinokawa Chieko. Đương nhiên tôi không được đi cùng.

“Sumio cầm quyền *Ban cho ta tháng Năm* rồi à?”

Tâm trạng của bà mẹ có vẻ tốt, nhưng biểu hiện của cô con gái lại cứng nhắc.

“Vâng, vừa xong...”

“Thế à. Thế thì tạm thời coi như con đã đậu. Dù mất hơi nhiều thời gian.”

Bà không hỏi xem anh ta đã cầm quyền sách đi bằng cách nào. Nghi vấn ban nãy lại lướt qua óc tôi. Phải chăng người phụ nữ này đã biết đầu đuôi câu chuyện từ lâu rồi? Và cứ phui tay mặc kệ?

Đột nhiên, Chieko liếc mắt sang. Tôi có cảm giác bị bà soi thấu tâm can,

và bắt giắc nín thở lần nữa.

“Gora, cậu có gì muốn hỏi tôi à?”

“À, không ạ.”

Giờ có hỏi cũng chẳng để làm gì.

Bà nhếch mép cười, “Đúng, tôi biết hết.”

Tôi lạnh cả người. Tôi đã nói gì đâu. Hay bà chỉ trả lời bừa? Nếu không bừa, làm sao bà đọc được suy nghĩ của tôi?

“Tại cậu đang thắc mắc đó thôi. Tôi cứ nghĩ cậu sẽ hỏi cơ đấy.”

Tôi không hé môi. Không phải vì thích giữ yên cơ mặt, mà chỉ sợ có động thái gì lại bị bà ấy đọc hết ruột gan. Mồ hôi thi nhau tóe ra trong lòng bàn tay.

Chuyến tàu về đã vào ga, cửa tàu mở cùng tiếng còi báo hiệu.

“Anh Daisuke!” Shioriko gọi. “Tôi sẽ cố gắng không về muộn quá.”

Nỗi bất an khi nãy lại nháng lên trong đầu tôi. Để cô ở riêng với Shinokawa Chieko có ổn không?

Không...

Có. Chính cô là người cần cuộc nói chuyện này. Tôi phải tin tưởng cô.

Tiếng còi báo hiệu vang lên sau lưng, không còn thời gian nữa. Tôi ngẩng nhìn Shioriko.

“Tôi sẽ đợi cô ở tiệm.”

Tôi chỉ nói có thể. Vừa nhảy lên tàu, cửa đóng lại ngay. Tàu bắt đầu di chuyển. Khung cảnh sân ga có cô đứng đó trượt mãi ra sau.

Tôi xuống tàu ở ga Ofuna, và tiến về cửa soát vé JR*. Tôi cứ mãi mê nghĩ xem hai mẹ con họ đang nói chuyện gì, đi qua cửa soát vé cũng không để ý, ra đến lối đi mới sực tỉnh. Đang định băng qua lối đi thì bắt gặp một

chiếc sơ mi Hawaii sặc sỡ.

“Ồ?”

Trước mắt tôi là Kadono Sumio, lưng tựa vào một cái cột, dáng vẻ chờ đợi.

“...Hai người cũng đi tàu à? Tôi tưởng lái xe chứ.”

Hình như không ngờ chạm mặt tôi ở đây, anh ta nở nụ cười lúng túng.

“Xe của tiệm đang đưa đi sửa.”

Tôi đáp. Người đàn ông này đã xoay chúng tôi như chong chóng suốt mấy ngày nay. Dù anh ta đúng là kẻ tồi tệ như từng tự thừa nhận, nhưng ác cảm trong tôi ít nhiều đã vơi bớt. Có lẽ vì anh ta từng bị đổ oan. Tuy nhiên, các lỗi lầm khác nào phải ai buộc vào đầu vào cổ anh ta.

“Shioriko đâu?”

“Cô ấy có hẹn.”

“Thế à.”

Sumio không tỏ ra hứng thú, cứ chòng chọc nhìn về phía cửa soát vé. Chắc anh ta không đoán được là Shioriko đi gặp Shinokawa Chieko. Tôi bất thần liếc mắt xuống, bên chân anh ta là một túi vải rất to.

“Anh định ra nước ngoài...”

Tôi chưa kịp hỏi hết câu, Sumio đã giơ cao tay vẫy vẫy ai đó.

“Này, bên này, ở bên này.”

Giọng anh ta ông ổng khiến những người đi ngang qua đều ngoảnh cổ nhìn.

Một cô gái trẻ bước ra từ cửa soát vé, vừa vẫy tay vừa tiến lại gần. Cô gái chắc bằng tuổi tôi, mặc quần bò và áo hoodie như đang đi cửa hàng tiện lợi. Mái tóc đen dài và cặp kính khiến tôi chú ý.

“Người này đang là học viên cao học, làm thêm ở quán bar tôi hay lui tới. Cô ấy mê mọt Terayama, đến mức luận văn thạc sĩ cũng lấy đề tài Terayama.”

Sumio thì thảo giải thích với tôi. Tới nơi, cô gái lịch thiệp cúi đầu chào. Nhìn gần mới thấy, mặt cô dài kì lạ, hai má lấm tẩm tàn nhang. Trông giống một sinh viên nghèo.

Hai người nói chuyện rất thân thiết nhưng không cợt nhả. Nhìn thế nào cũng thấy họ chỉ là bạn.

“Xin lỗi đã gọi em ra... Đây, *Ban cho ta tháng Năm*, như anh đã hứa.”

Sumio chìa cho cô gái túi giấy đựng cuốn sách cũ hồi nãy. Hóa ra anh ta định bán cho cô gái này. À không, phải nói là đã bán mới đúng chứ? Dù mới chỉ một tiếng kể từ khi anh ta rời khỏi ngôi nhà ở Fukasawa.

“Oa, cảm ơn anh!” Cô gái mỉm cười nhận lấy chiếc túi, nhưng giọng nói và điệu bộ thoáng vẻ nghi hoặc.

“Em kiểm tra đi.”

Cô gái nhíu mày, lấy quyển sách ra khỏi túi giấy. Vừa nhìn thấy bìa sách màu xanh, mắt cô ngời sáng. Người này có biểu cảm phong phú thật.

“Tuyệt quá... đúng là hàng thật rồi!”

“Hàng thật chứ còn gì nữa. Chuyên gia sách cũ đã kiểm chứng.” Anh ta trở vào tôi.

“Tôi là Gora, làm ở tiệm sách cũ Biblia, Kita-Kamakura. Chào cô.”

Tự nhiên bị lôi vào câu chuyện, tôi đành mở lời chào hỏi.

“Anh cả nhà anh mua sách ở tiệm cậu này... Anh ấy để lại cho anh trước lúc mất.”

Tôi không nói gì. Dù mọi việc phát sinh ở giữa đã bị lược hết, nhưng

anh ta cũng không nói dối.

“À, cái đó không được. Máy cái đây của anh.”

Cô thạc sĩ tương lai đang định lấy tấm ảnh và bức vẽ tàu chiến ra khỏi túi giấy thì Sumio giằng lại, đút vào túi quần.

“Anh Kadono...” Cô gái lên tiếng, nét mặt lần này khá nghiêm nghị. “Món đồ quan trọng như vậy... Bán cho em có 1000 yên cũng được sao?”

“Hả?”

Tôi kêu lên. Tuy chưa rõ giá cả, nhưng với tình trạng tốt như thế, tôi tin là không dưới vài trăm nghìn yên. Chưa kể còn có chữ kí tác giả. 1000 yên thì khác gì cho không?

“Không sao. Anh có phải bỏ tiền ra mua đâu... Để người thực sự yêu thích nó đọc và giữ gìn là được.”

“Đương nhiên, em nhất định sẽ trân trọng nó. Cảm ơn anh nhiều!”

Cô gái cúi mình cảm tạ không biết bao nhiêu lần. Hóa ra người đàn ông này muốn có cuốn sách không phải vì tiền, mà chỉ để tặng cho người thực sự trân trọng và yêu thích nó.

Nhưng, tại sao anh ta không nói với ai chuyện đó?

“Tôi nay em vẫn phải đi làm thêm đúng không? Em nên đi dần đi là vừa!”

Nghe Sumio giục, cô gái quay người nhìn bảng điện tử thông báo trong ga, rồi nhú mào tỏ vẻ tiếc nuối.

“Vâng... Em xin lỗi, nhận được sách quý mà chỉ đứng nói chuyện suông thế này. Anh Kadono giữ gìn sức khỏe, khi nào có địa chỉ mới nhớ mail cho em.”

“Anh biết rồi... anh sẽ mail.”

Cô gái cẩn thận cất cuốn sách cũ vào túi, bước qua máy soát vé tự động mà vẫn vẩy tay lia lịa. Đợi cô gái khuất dạng, tôi mới lên tiếng, “Anh chuyển đi à?”

“Ồ, tôi chưa kể nhỉ... Tôi định đi Okinawa. Chưa có nhà, nhưng tìm được việc rồi. Trước giờ tôi vẫn luôn muốn sống ở mạn Nam, vì tôi thích những vùng đất ẩm áp.”

Nét cười đột ngột tiêu tan trên mặt Sumio, thay vào đó là vẻ nghiêm nghị y như ban nãy, khi nói lời vĩnh biệt bà chị dâu. Hóa ra lúc đó anh ta nói thật lòng.

“Chuyện đã thấy ở đây, chú em đừng kể với Shioriko hay người nhà Kadono. Tôi không muốn ai biết cả.”

“Sao lại thế?”

Tôi đang định tìm cơ hội nói ra, có lẽ mọi người ít nhiều sẽ thay đổi cách nhìn về người đàn ông này.

“Không biết thì mới dễ giữ khoảng cách, với tôi ấy mà, bị hiểu lầm là một chuyện đúng ý. Có người từng nói còn gì. ‘Nếu hiểu lầm mang lại hạnh phúc, nếu hiểu lầm giúp ta mãn nguyện, ta xin được yêu thương hiểu lầm.’”

“Terayama Shuji phải không?”

“Phải, nhưng tôi mô đi phê rồi. Đừng tin lời tôi. Đừng tin cái thằng mang sách ăn cắp đến bán cho cửa tiệm nơi chú em làm việc.”

Tôi cảm thấy mình đã hơi hiểu người đàn ông này. Cô gái ban nãy có nét gì đó hao hao Shioriko. Mà không, nên nói là có nét gì đó hao hao mẹ Shioriko. Giống hai ông anh, Sumio cũng từng thâm thương trộm nhớ Shinokawa Chieko. Không có gì lạ khi anh ta không nở khoanh tay đứng

nhìn bản sao của bà kinh doanh chật vật vì chưa quen.

Anh ta quả có bán sách ăn cắp cho Biblia, nhưng không phải sách nào cũng là đồ ăn cắp. Ban đầu, anh ta thực sự muốn giúp đỡ Shioriko nên bán sách của nhà, nhưng không duy trì được lâu, túng thế phải làm liều.

Giờ mà có xác minh, anh ta cũng chẳng chịu trả lời nghiêm túc đâu. Người này vừa thú nhận yêu thương hiểu lầm mà.

“Tôi sẽ không nói với ai hết,” tôi cam đoan. “Nhưng anh cũng nên cho mọi người biết địa chỉ chứ?”

Anh ta nghĩ một hồi rồi gật gù, “Được... Tôi sẽ báo.”

Một câu trả lời thẳng thắn đến bất ngờ. Và với thái độ chân thành không khác gì khi hứa sẽ gửi mail cho cô gái ban nãy.

Một thời gian sau, tôi mua một quyển *Ban cho ta tháng Năm* bản tái bản.

Mất vài ngày chống chọi với cơn chóng mặt, cuối cùng tôi cũng đọc hết quyển sách. Thật may là có nhiều tanka và haiku. Cũng lâu lắm rồi tôi mới đọc hết một cuốn sách.

Tôi cảm thấy đây đúng là một tập sách do người trẻ sáng tác. Bởi còn trẻ nên mới viết được như vậy. Diễn giải cụ thể thì khó, nhưng với tôi đó là một cuốn sách hay. Nó chứa đầy niềm vui và sự tự tin trong từng câu chữ.

Đang đọc bài tùy bút thay cho lời bạt cuối sách, mắt tôi bỗng dừng lại ở một đoạn.

... Và thế rồi, tuổi đời tôi đã đủ. Cuốn sách này là lời chào tạm biệt với cái tôi “không sống bằng tri giác mà sống trong cảm thương”, cũng là dũng khí cho tôi xuất phát. Tôi sẽ quăng bỏ

sách vở và bước ra đường...

Tôi nhớ về Kadono Sumio, người đàn ông bỏ lại ấn bản đầu tiên quý giá để đi về vùng đất phương Nam xa xôi. Tôi không biết liên tưởng của mình có đúng hay không, dù sao cũng chỉ là trích dẫn mô đi phê, như anh ta từng nói.

Sau lời chào tạm biệt ở cửa soát vé ngày hôm ấy, tôi không bao giờ còn nghe tin tức gì về Kadono Sumio nữa.

Ngay cả gia đình, anh ta cũng không liên lạc.

Giao đoạn 3

Giao đoạn 3: *Con gà bình thường**

của Kizu Toyotaro

(Shoshi Kiseitsu phát hành)

Vô vàn hạt mưa vẽ thành vệt dài trên cửa kính. Tôi ngồi đối diện mẹ trên chuyến tàu đi về hướng Enoshima. Hành khách chỉ có hai chúng tôi. Từ lúc ở lại riêng với nhau, tôi và mẹ vẫn chưa nói lời nào! Nước mưa nhỏ xuống từ hai chiếc ô đặt bất chéo, tạo thành một vũng nhỏ.

Tôi nhìn xuống bàn tay mình. Bàn tay ban nãy còn nắm tay anh Daisuke. Hơi ẩm vẫn vương vấn đâu đây.

“Con sao thế, Shioriko?”

Ở ngoài tầm mắt tôi, tiếng mẹ vang lên.

“Gora đã nắm cả tay con rồi à?”

Tôi vẫn cúi đầu, hơi cắn môi.

Mẹ rất giỏi đọc suy nghĩ của người khác, chỉ từ một cử chỉ, ánh mắt, tốc độ hô hấp hay ngắt nghỉ trong câu. Giống như cách bà lật nhanh một cuốn sách và nắm bắt toàn bộ nội dung qua những từ khóa chọn lọc. Câu bà hỏi không đơn thuần là câu hỏi, mà còn là một chiếc thẻ đánh dấu trang bà kẹp vào tâm trí người ta. Chỉ cần có câu trả lời, bà sẽ hiểu ra rất nhiều, rất nhiều điều.

Ngày còn bé tôi thích mẹ lắm, nhưng không tài nào chấp nhận được thói quen đào bới ý nghĩa sâu xa trong ngôn từ, rồi theo đó luôn lách vào tận

đáy lòng người đối thoại. Vì thế trước mặt mẹ, tôi cẩn thận không dả động đến chủ đề gì ngoài sách. Dần dần với người ngoài cũng vậy, cộng thêm bản tính trầm mặc, cuối cùng thành ra giao tiếp vụng về như ngày nay.

“Bây giờ, con đang đọc cuốn nào thế?”

Lại câu hỏi mà ngày xưa mẹ thường sử dụng để bắt chuyện với tôi. Đến đây thì tôi ngẩng đầu, lấy trong túi vải ra một cuốn sách. Là *Con gà bình thường* của Kizu Toyotaro. Ấn bản này là một trong 333 cuốn bản giới hạn, phát hành năm 1983. Nó không có hộp hay giấy sáp bao ngoài, là cuốn tôi tìm thấy trong xe đồng giá ở một tiệm khác. Tôi định đọc xong sẽ kể lại cảm tưởng với anh Daisuke.

“Ồ, nhớ quá. Tập thơ này tuyệt nhỉ!”

Mẹ mỉm cười. Quả nhiên bà đã đọc rồi. Tôi lại mới chỉ thấy lần đầu*. Hình như không sách gì trên đời mà mẹ không biết.

“Là đêm trăng xanh có thật. Là cánh bướm trắng hư vô. Không gian không màu là không gian ẩn giấu. Nhưng không gian muôn màu nào chắc đã ai hay. Quần đảo không màu là quần đảo chẳng ai hay. Nhưng quần đảo muôn màu cũng thường ẩn giấu...”

Mẹ chậm rãi ngâm. Bài thơ với nhan đề “Đó là đêm trăng xanh có thật”, bài thơ tôi đặc biệt yêu thích. Như đang lắng nghe giọng mình được ghi âm, trong tôi trào lên cảm giác lạ lẫm mà quen thuộc.

“Không có guitar trên giá. Không có người lạ của người lạ. Không có cái tôi trong cái tôi. Man mác gió biển thổi hơi. Ta ra đi. Rồi trở lại. Mẹ của con, con cất tiếng gọi. Sao cửa ra và lối vào lại cùng một nơi...”

Tàu đã chạy vào trong núi. Còn một quãng nữa mới ra đến biển. Tôi hít sâu. Chính tôi là người hẹn gặp mẹ, tôi phải mở đầu câu chuyện.

“Con...”

Mẹ ngừng ngâm nga. Đôi mắt ráo riết đọc ngay những gì tôi nghĩ. Cũng chẳng sao. Cứ để bà đọc. Tôi chẳng có gì phải giấu.

“Con thích anh Daisuke, rất thích.”

Lời vừa nói ra miệng, tâm hồn tôi tràn ngập màu hồng. Trạng thái này đã manh nha từ trước khi tôi xuất viện, từ khi anh báo nghỉ việc. Tôi không dám diễn tả thành lời, suốt một thời gian dài vẫn cất giữ thật sâu trong tim. Khi anh nói “yêu em”, tôi như thấy nụ hoa ập ủ suốt chín tháng trời cuối cùng cũng được đặt tên.

“Thì sao, con định hẹn hò với cậu ta?”

“Vâng.”

“Không phải chỉ định ngủ với nhau thôi chứ?”

Choáng váng vì cách nói trắng trợn đó, thân thể tôi nóng bừng lên, run rẩy, tôi cũng không sao che đậy được trạng thái của mình nữa.

“Khô... không phải! Con và anh ấy... sẽ hẹn hò... như người yêu.”

Và nếu thời gian trôi qua, tình cảm dành cho nhau vẫn vẹn nguyên, có lẽ chúng tôi sẽ kết hôn. Anh ấy cũng đã đồng ý.

“Con muốn gặp mẹ để thông báo chuyện này à?”

“... Không ạ.”

Nếu chỉ thông báo, tôi đã không bắt anh Daisuke phải đợi câu trả lời. Lý do khiến tôi do dự là bàn tay mẹ chìa ra hồi tháng trước, ở dưới cổng torii thứ hai của Tsurugaoka Hachimangu, bàn tay ấy đã rủ tôi cùng đi săn lùng bản thảo viết tay chưa được công bố của Ranpo. Nếu không phải vì anh Daisuke kêu vang tên tôi, có lẽ tôi đã nắm lấy bàn tay ấy.

Dòng máu sẵn sàng vứt bỏ tất cả để đi theo cảm tính và sự thèm muốn

tri thức của bà đã di truyền sang tôi. Có lẽ một ngày nào đó, không cần ai phải rủ, tôi cũng sẽ biến mất.

“Con muốn biết chuyện giữa cha và mẹ.” Tôi nói. “Sao cha mẹ lại lấy nhau? Thực sự quan hệ giữa hai người là gì?”

Suốt mười năm trời, bóng dáng người cha vừa lúi thủi kinh doanh vừa nuôi dạy hai đứa con thơ dại luôn hiển hiện trước mắt tôi. Cha ít khi nhắc đến mẹ, tôi từng nghĩ có khi cha giận mẹ. Nhưng, hình như không phải thế. Ông đã đọc lại không biết bao lần cuốn *Cô gái bỏ công anh* mẹ tặng trước khi kết hôn.

Cha vẫn luôn nhung nhớ mẹ.

“Con muốn biết quá khứ của cha mẹ, để không phạm sai lầm như chúng ta? Hóa ra là vậy.”

“Đối với con, đó là chuyện rất quan trọng.”

Nếu cha giận mẹ, tôi còn thấy an ủi. Đằng này ông cứ khắc khoải chờ bà, bình tĩnh chờ suốt mười năm đằng đẳng. Tôi nhìn thấy hình ảnh cha mình trong anh Daisuke hiện giờ. Chỉ cần tưởng tượng anh ấy vẫn lầm lũi làm việc ở Biblia dù tôi không còn đó, tôi đã thấy mình như đóng băng.

“Đúng vào mùa anh đào nở rộ ba mươi năm về trước, cha con vừa tỏ tình vừa ngỏ lời cầu hôn mẹ. Cha con đã say sưa giải thích về ấn tượng buổi đầu gặp gỡ, rồi tình cảm mãnh liệt dành cho mẹ... Chắc con không tưởng tượng được cha như thế đâu nhỉ?”

Tôi chỉ biết gật đầu. Khác hoàn toàn với người cha mà tôi và Ayaka hằng quen biết. Hóa ra ông cũng có khía cạnh nồng nhiệt của mình.

“Mẹ đã khá phân vân. Có lẽ cũng giống con bây giờ. Vì mẹ biết, sẽ có ngày mẹ đột nhiên biến mất. Rồi khỏi nơi chôn rau cắt rốn, đi đến một

vùng đất xa... Cả con và mẹ đều có dòng máu phiêu lưu ấy. Mẹ bảo cha con đợi mẹ đến cuối tháng Năm, vì mẹ cần thời gian suy nghĩ.”

Tôi giật mình. Giống hệt tôi bây giờ. Cứ như hai mẹ con thống nhất với nhau vậy.

“Rốt cuộc, mẹ để cha con đợi đến ngày 31 tháng Năm. Đến tận bây giờ, mẹ vẫn nhớ rõ ngày hôm ấy. Là ngày nghỉ định kì, nhưng chúng ta vẫn làm việc. Đúng lúc mẹ định giá xong cuốn *Nơi yêu thương tìm về* của Brautigan ở quầy tính tiền...”

Sách do Shincho Bunko phát hành, tôi thậm nghĩ, bây giờ nó còn chưa ngừng xuất bản. Chắc là nằm trong xe sách đồng giá.

“‘Xin cô cho tôi hay,’ cha con nói thế... Dù hơn tuổi mẹ, nhưng cha con lại căng thẳng đến mức dùng kính ngữ. Buồn cười thật. Mẹ đã trả lời rằng, ‘Tôi sẽ hẹn hò với anh, cả kết hôn nữa nếu anh đồng ý.’ Nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện?”

“‘Một ngày kia, tôi sẽ đột ngột rời khỏi vòng tay anh. Mười năm, hoặc thậm chí chỉ năm năm nữa thôi, tôi sẽ biến mất mà không báo trước hay để lại dấu vết nào... Nếu anh vẫn đồng ý, chúng mình hãy tạm thời sống bên nhau nhé.’ Mẹ đã nói vậy.”

Tôi không thể phủ nhận được rằng mình vừa phần nộ, lại vừa ngưỡng mộ. Được người mình yêu bao dung đến thế, quả thật là đáng ghen tị.

“Vậy... cha con....”

“‘Không sao, dù em đi đâu anh cũng vẫn mãi chờ đợi ở đây,’ cha con hứa. Và cũng đã tuân thủ lời hứa.”

Tôi siết chặt nắm tay. Mẹ không hề thay đổi bản thân, trước sau vẫn

nhất nhất theo đuổi tự do. Rồi ép buộc cha đồng ý với điều kiện ích kỉ ấy.

“Nhưng mẹ đã vứt bỏ con và Aya. Chúng con đứng ngoài giao kèo đó, lại bị kéo vào cuộc...”

“Đúng như con nói. Đây là sơ suất của mẹ. Chính vì thế mẹ hi vọng con không đi vào vết xe đổ ấy.”

“Sao...”

Trong khoảnh khắc, một cảm giác khó chịu đến tận tận vào tâm trí tôi. Tôi chưa kịp tìm ra ngọn nguồn của nó, mẹ đã nói tiếp, “Đáng lẽ mẹ không nên kết hôn với cha con. Vì đằng nào kết quả cũng vẫn thế, vẫn làm người đàn ông thông khổ, cô đơn...”

Vừa tưởng tượng nét mặt nhăn nhúm buồn đau của anh Daisuke, tim tôi đã thất lại.

“Nế... nếu mẹ không bỏ đi... thì kết quả đã khác mà.”

“Đúng. Đúng vậy. Trong trường hợp mẹ không phải là mẹ... mà là một phụ nữ chỉ cần vui vầy bên người chồng hiền lành và hai đứa con gái đáng yêu, không màng bận tâm sách vở... Con thì sao, Shioriko? Con có thể nói con không ham muốn đọc sách nhiều hơn dù chỉ là một cuốn, không thiết hiểu biết nhiều hơn, sâu hơn không?”

“Chuy... chuyện đó... nhưng...”

“Con vẫn chưa quyết định được con và Gora mai sau ra sao. Con vẫn đang phân vân, đang mông lung... Chính vì thế con mới muốn gặp mẹ trước khi đưa ra câu trả lời. Cái con muốn xác minh không phải tình yêu đâu, mà là cảm xúc thực sự nằm sâu trong trái tim. Con muốn trốn tránh một cái tôi khác.”

Đột nhiên, cửa kính toa tàu phủ màu đen kịt. Khi tàu ra khỏi đường hầm

tôi tắm ngọt ngào và dài đến khó tả, bầu trời đã sẫm lại.

“Con có thể đọc được nội tâm người khác. Một người như thế cần gì tự mình nếm trải cái gọi là tình yêu. Chỉ cần tích lũy kiến thức là đủ... Ban này, ở nhà Kadono, con đã biết một bí mật về tình yêu, đúng chứ? Cảm xúc, suy nghĩ của con người, tất cả chỉ là thứ dễ đọc hiểu.”

Không rõ từ lúc nào, giọng mẹ chẳng còn lạ lẫm nữa. Nhà ga đã hiện ra trước mắt. Bên cuối đây rồi.

“Đi với mẹ ra biển nhé. Cũng lâu rồi mẹ con mình mới đi cùng nhau.”

Nghe mẹ rủ, tôi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, chống nạng bước xuống sân ga. Mẹ đứng cách xa một quãng, chăm chú nhìn tôi rồi đi trước dẫn đường.

“Bây giờ chưa cần tư duy gì cả. Cũng chưa cần đưa ra kết luận... Chỉ cần sẵn lòng học hỏi thêm nhiều chuyện. Mẹ giao vụ nhà Kadono cho con cũng vì lý do đó. Mẹ con ta, không cần phải thân thiết quen thuộc ai, cũng thừa sức đọc thấu tâm tư họ.”

“Man mác gió biển thổi hơi,” tôi khẽ thì thầm. Từ đây ra biển có thể đi bộ được.

Tôi và mẹ cùng tiến về phía cửa ra của nhà ga.

“Nói mới nhớ, mẹ vẫn chưa kể cho Shioriko nghe toàn bộ câu (huyện về bản thảo đầu tiên của ‘Kẻ chu du cùng bức tranh vải’ nhỉ. Chuyện thú vị lắm.”

Mẹ vừa khúc khích cười vừa bước xuống cầu thang, quay đầu lại với tôi lúc này vẫn đang đứng phía trên. Thế rồi, mẹ chìa tay ra.

“Năm lấy tay mẹ này, chỉ chống nạng thì nguy hiểm lắm.”

Không hiểu sao người tôi bỗng mất thăng bằng, chân chập chới. Trời mưa, chân cầu thang tối thui như dưới hố sâu. Chỗ này giống lối vào hơn

cửa ra.

Sao cửa ra và lối vào lại cùng một nơi...

Như có ai thì thâm trong đầu, tôi ngoái nhìn sân ga phía sau. ở đó có chuyến tàu đang đợi khởi hành về ga Ofuna.

Ta ra đi. Rồi trở lại.

Tiếng ngâm nga đột nhiên trở nên rõ ràng. Là giọng nói tôi rất quen thuộc.

“Anh Daisuke...”

Tôi nhớ ra mình đã hứa sẽ không về quá muộn. Giờ mà đi biển thì không quay lại Biblia ngay được. Tôi vốn định kể cho anh nghe cảm tưởng về cuốn *Con gà bình thường*.

Mặt đất đang chông chênh bỗng trở lại vững chắc. Tôi cảm nhận được cái lạnh của làn gió ẩm ướt trên má.

Tôi nhìn xuống mẹ mình. Một phụ nữ xinh đẹp, trong chiếc áo khoác mưa màu trắng nổi bật. Nụ cười đang méo đi vì cay đắng kia khiến tôi nhận ra, bà lại tính rủ tôi lên đường. Cùng băng mình vào hành trình ruồng bỏ mọi thứ, trừ kiến thức.

“Mẹ của con!”

Tôi gọi bà. Đã mười năm rồi mới gọi như thế. Bỗng dưng muốn khóc.

“Con, đúng là vẫn đang phân vân. Con sợ rằng một ngày kia sẽ trở thành người giống mẹ, làm tổn thương người mình yêu. Con sợ điều đó hơn tất cả...”

Mẹ không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Nhưng, trước khi đến ngày đó, con vẫn muốn cố gắng để thay đổi bản thân. Chắc chắn anh Daisuke cũng mong muốn như vậy... Con tin là thế.”

Một làn gió lạnh buốt thổi thốc lên từ chân cầu thang. Như có ai vẫy gọi, mẹ quay đi khỏi tôi.

“Hôm nay, con không nên ra biển thì hơn.”

Bà rút tay vào túi áo, chậm rãi thả bước xuống cầu thang. Tôi không sao rời được mắt khỏi bóng dáng ấy.

“Nếu con ở lại, thì ở lại cẩn thận nhé.”

Câu nói cuối cùng của mẹ cứ quay cuồng bên tai tôi. Mẹ muốn tôi cẩn thận điều gì?

Lúc ấy, tôi vẫn chưa hiểu.

Phần kết

Phần kết: *Nơi yêu thương tìm về*
của Richard Brautigan

(Shincho Bunko phát hành)

Sau khi tôi từ nhà Kadono về đến tiệm sách cũ Biblia, trời còn mưa thêm một lúc mới tạnh, vầng dương phía Tây cũng ló ra. Tôi bỏ tấm vải nhựa phủ xe sách đồng giá, tiện thể lấy khăn lau qua tấm biển xoay. Làm lại chưa được bao lâu mà đã bắt đầu thấy vết ố rồi.

Trong tiệm chỉ có mình tôi. vào đến quầy tính tiền, tôi nhớ ra mình chưa đóng cửa kính, nhưng vẫn tiếp tục công việc dán nhãn giá lên sách bunko. Dù sao cũng sắp đến giờ đóng cửa tiệm, tới lúc đó đóng luôn thẻ. Nhân tiện đang có gió mát thổi qua.

Tôi nói là tôi đang dán nhãn giá. Đúng đấy. Gần đây, Shioriko để tôi viết giá những cuốn rẻ rẻ. Tất nhiên sau đó cô chủ tiệm vẫn kiểm tra lại cẩn thận, coi như một cách để tôi tập luyện.

Tôi với tay lấy cuốn sách cuối cùng. Là *Nơi yêu thương tìm về* của Brautigan do Shincho Bunko phát hành. Đây là ấn bản đầu tiên phát hành năm 1975. Tình trạng sách khá tệ, nhưng lại là sách tuyệt bản thì phải. Nếu vậy, đề giá cao một chút cũng...

“Quyền đó để giá rẻ cũng được. Hayakawa EPI Bunko vừa tái bản rồi.”

Tôi ngẩng mặt lên, Shioriko đang đứng ngoài quầy tính tiền. Mình khoác hờ hững chiếc áo choàng mỏng màu xanh lá. Trên nền hoàng hôn, cô

đẹp đến ngạt thở.

“Daisuke, tôi về rồi.”

“Cô đã về. Cuốn này là tiểu thuyết gì vậy?... Mà nó là tiểu thuyết nhỉ?”

“Tiểu thuyết Mỹ, xuất bản năm 1971. Bối cảnh truyện là một thư viện kì lạ chỉ thu thập những cuốn sách có điều kiện đặc biệt... Một ngày kia, có cô gái nghiêng nước nghiêng thành xuất hiện trước mặt nhân vật chính là người đàn ông sống và làm việc tại thư viện. Một câu chuyện kì ảo rất độc đáo.”

Khi nghe đến cụm “nghiêng nước nghiêng thành”, tôi đưa mắt nhìn Shioriko, dù nơi đây không phải thư viện, người sống và làm việc ở đây cũng không phải đàn ông mà là một cô gái xinh đẹp.

“Tình trạng của nó hơi tệ, đành phải để nó ra xe sách đồng giá nhỉ?”

Tôi cố tỏ vẻ bình tĩnh, gấp cuốn sách lại. Đương nhiên tôi nhận ra, cô đã thay đổi cách gọi tôi, từ ‘anh Daisuke’ thành ‘Daisuke’. Có lẽ gần đây liên tiếp gặp người gọi lược danh từ nhân xưng nên cô bắt chước gọi theo. Tôi rất mừng, vì ‘Daisuke’ nghe thân thiết hơn, tôi mong cô cứ tiếp tục gọi tôi như vậy.

“Daisuke.”

“Ừ.”

Tôi cúi đầu cố giấu nụ cười, xếp lại đồng bunko chuẩn bị bày bán.

“Để anh đợi đến tận bây giờ, tôi xin lỗi... À, anh... anh hãy hẹn hò với tôi nhé...”

Trong giây lát, toàn thân tôi cứng đờ. Nghe có vẻ giống câu trả lời cho màn tỏ tình của mình...

“Gì cơ?”

Việc đầu tiên tôi làm là kiểm tra lịch treo tường. Nhìn thế nào vẫn thấy tháng Năm chưa hết, còn năm ngày nữa kia. Tôi đang trân trối nhìn bức tường, Shioriko nói tiếp.

“Chuyện là... em cũng... thích... Daisuke...”

Tôi vô thức đẩy ghế đứng bật dậy. Vai cô run khễ, nhưng mắt cô không hề lảng tránh. Cứ như cô đã hạ quyết tâm không làm như vậy. Có điều, mặt cô đỏ bừng.

“Cô, cô nói lại một lần nữa được không? Tôi nghe chưa rõ.”

Tôi nghe rất rõ nhưng nói dối đấy. Không thể để sự kiện quan trọng thế này kết thúc trong khi tôi nhìn vào tường được.

“Vâng... vâng. Em... thích... Daisuke... Sau này, mong được... anh chăm sóc!”

Shioriko cúi thấp đầu. Đoạn quan trọng, cô nói nhỏ đến mức như đang mím môi, nhưng nếu tôi còn hỏi lại, có lẽ cô sẽ chạy tọt vào nhà chính mất. Tôi hít một hơi thật sâu. Tinh thần đã trấn tĩnh lại phần nào, nhưng vẫn chưa có cảm giác chân thực. Có thật cô sẽ hẹn hò với tôi không?

“Shioriko nói chuyện với mẹ rồi à?”

“Vâng.”

Shioriko quay đi, mắt nhắm lại vì chói nắng. Tôi có cảm giác cô đang nhìn về phía biển đằng sau dãy núi xa xa kia.

“Em vẫn luôn sợ hãi... Sợ đến một ngày mình cũng sẽ đi đến một nơi nào đó như mẹ... bỏ anh ở lại. Em cứ phân vân mãi, nên mới chưa trả lời anh...”

“Sao? Tại sao em lại bỏ tôi mà đi chứ?”

Tôi không biết cô nói những gì với Shinokawa Chieko, cũng không hiểu

nổi lý do khiến cô lo lắng.

Nếu cô đi cùng mẹ thì thôi, còn không, lòng tôi cũng đã có quyết định.

“Là, thì... anh cũng biết còn gì? Việc mẹ em đã làm. Mười năm trước mẹ đột nhiên mất tích, gần đây mới liên lạc...”.

“Không, tôi đi cùng em là được mà.”

Shioriko sững sờ há miệng, thật chẳng mấy khi thấy cô ngạc nhiên đến thế. Tôi có nói gì kì lạ lắm đâu. Hay cô chưa hiểu ý tôi?

Tôi hắng giọng rồi cắt nghĩa cho rõ.

“Nếu là chuyện thú vị đến mức Shioriko muốn theo đuổi, thì tôi cũng thấy thú vị. Chưa kể, dù đi đến đâu em cũng vẫn mở tiệm sách cũ, đúng không? Mở tiệm phải có nhân viên chứ? Và tôi sẽ nhân cơ hội ấy tiếp tục học hỏi về sách cũ... Không được à?”

Thay vì tỏ ra đã hiểu, Shioriko lại không mảy may phản ứng, làm tôi lo ngại.

“Nếu, em không muốn dẫn theo một kẻ nghiệp dư thì phải tính cách khác... Tức là sao nhỉ, nếu Shioriko không phiền thì...”

Shioriko thỉnh thoảng vươn cánh tay không chống nạng về phía tôi. Qua quầy tính tiền, cô nắm lấy phần ngực tạp dề của tôi, kéo giật lại. Cô cũng nhoài người tới, khuôn mặt như sắp khóc ở ngay trước mắt tôi.

“Em... em không phiền.”

Giọng nói nghẹn ngào buột ra khỏi môi cô. Cô khép mi che đi đôi mắt ướt. Chiếc cảm thon nâng nhẹ lên, lặng yên chờ đợi. Thậm chí đến tôi cũng hiểu được cô đang mong muốn điều gì. Tôi đưa tay ôm lấy hai má nóng ửng của cô ghé sát mặt lại...

Đột nhiên, ngoài cửa kính vang lên một âm thanh sắc lạnh. Tôi buông

Shioriko, vội vàng đi vòng ra khỏi quầy tính tiền. Tôi chưa nghe âm thanh này bao giờ.

Một chuyện gì đó bất thường đang xảy ra. Trước cửa quán không bóng người, nhưng rõ ràng có ai đã ở đây đến tận lúc này.

Trên một tấm kính có vết nứt hình mạng nhện, như bị đập bằng đá hoặc vật cứng. Tôi cảnh giác bước ra khỏi tiệm, nhìn xung quanh một lượt. Lối sang ga cũng vắng tanh.

Chợt tôi nhìn thấy một tờ giấy gấp làm đôi đặt ở xe sách đồng giá. Tôi nhặt nó rồi mang vào trong tiệm. Shioriko vẫn đứng bên quầy tính tiền, nét mặt hoảng sợ.

“Chuyện gì vậy?”

“Có kẻ ném đá lên cửa rồi bỏ chạy thì phải.”

“Tờ giấy này là sao?”

“Tôi thấy nó ở ngoài kia... Là gì được nhỉ?”

Tôi lật lại tờ giấy thì thấy mặt sau ghi tên người nhận. Có vẻ là một lá thư.

Gửi Shinokawa Shioriko...

Không phải chữ viết tay mà là đánh máy. Dù không biết ai là người gửi, nhưng tôi có linh tính chẳng lành. Tôi từ từ mở tờ giấy ra....

“Á...” Shioriko kêu khẽ.

Tôi cố không run tay, bức thư chỉ vồn vện một dòng.

Tao biết mày đã đánh tráo cuốn Những năm cuối đời. Liên lạc với tao ngay.

Một hình ảnh lướt qua đầu tôi. Quyển sách cháy phừng phừng trên sân thượng bệnh viện lúc hoàng hôn. Về sau tôi phát hiện ra, Shioriko đã đốt

bản tái bản, để bảo vệ bản in đầu tiên cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu.

Tôi luôn chắc chắn, chẳng còn ai ngoài mình phát hiện ra.

Nào ngờ vẫn còn. Chính là kẻ cũng có mặt trên sân thượng bệnh viện hôm ấy, hiện đang nhón nhơ tự do vì mới được bảo lãnh, là kẻ căm ghét Shioriko sâu sắc.

Kẻ có tên đề cuối thư.

Cũng là kẻ khiến cô bị thương nặng và giờ vẫn còn di chứng.

Tanaka Toshio.

Lời bạt

Từ lần trước viết lời bạt đến giờ là hơn mười tháng. Tôi đã hi vọng mình viết nhanh hơn, nhưng cuối cùng vẫn mất bao nhiêu thời gian mới hoàn thành thêm một tập nữa. Các bạn phải đợi lâu quá rồi, xin lỗi nhé!

Trong quá trình viết *Tiệm sách cũ Biblia*, bộ sưu tập sách của tôi mỗi ngày một bành trướng. Dĩ nhiên phải có lý do thì mới mua, nhưng cuối cùng chỉ sử dụng được một phần nhỏ. Các sách có tên giống nhau cũng ngày một nhiều. Ví như *Bác sĩ quái dị* của Tezuka Osamu trong *Chuyện thứ hai*, tôi dặn lòng là cuốn nào cần tham khảo mới mua, nhưng viết xong đếm lại, thì phát hiện ra riêng các ấn bản cũ của Shonen Champion Comics cũng đến bảy mươi cuốn rồi. Mà, các bạn còn nhớ chứ, trọn bộ đó chỉ có hai mươi lăm tập thôi. Và trong truyện chỉ sử dụng vốn vẹn tập 4.

Nếu tính thêm các sách liên quan gián tiếp, số lượng càng khiếp người. Lần nào tôi cũng phải tự thắc mắc vì sao mà bệ bộn như vậy, gấp dịp tự kiểm điểm thì thấy thường là bắt nguồn từ suy nghĩ “Có khi cần dùng thì sao, cứ mua dự phòng”, nên kết quả mới tích lũy nhiều như vậy. Nguyên nhân chỉ là dự phòng thôi đấy.

Nói đi cũng phải nói lại, “dự phòng” cực kì quan trọng. Vì không ít lần tôi cho rằng “Mua để dự phòng ấy mà, chắc chẳng dùng đến đâu”, thì già nửa số cho rằng không dùng đến lại lục tục kéo nhau vào truyện. Thành thử tôi bắt buộc phải khuôn hết về nhà những thứ nhìn thoáng qua tưởng chừng vô dụng, dân dà chẳng còn chỗ để sách nữa. Dù rất phiền não nhưng tôi đã quyết định, cần phải coi hiện tượng sách tăng theo cấp số nhân suốt quá

trình sáng tác *Tiệm sách cũ Biblia* là một quy luật tất yếu, không bản khoăn làm gì nữa. Mua thêm giá đựng là giải quyết được vấn đề chỗ để mà.

Quay trở lại chuyện chính. Như có nhắc qua trong lời bạt ở tập trước, câu chuyện đã đi được nửa chặng đường, và giờ đang tiến đến hồi kết thúc. Trong khi viết tập 5, tôi đã tranh thủ thu thập tư liệu cho tập 6, chắc tập 6 sẽ xuất bản nhanh thôi.

Mong được các bạn tiếp tục chiêu cổ.

Tôi rất lấy làm vui sướng nếu mọi người vẫn sẵn lòng thưởng thức *Tiệm sách cũ Biblia*.

Mikami En

Mục Lục

Tập 5:

Shioriko và cuộc hội ngộ trong câu đố

Mở đầu

Chuyện thứ nhất

Chuyện thứ hai

Chuyện thứ ba

Phản kết

Lời bạt